

ஈழத்து
முற்போக்த
இலக்கியமும்
இயக்கமும்

சுரைப். சிளங்கீரன்

எ. சூ. ப. வெளியீடு

தெனியான்
14.04.1994

Handwritten text in Tamil script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and partially obscured by the paper's texture and some staining.

தெனியான்

ஈழத்து முற்போக்கு
இலக்கியமும் இயக்கமும்

இளங்கீரன்

வெளியீடு :

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

S-26, 3rd Floor, C.C.S.M.C, Colombo - 11. Sri Lanka.

ஈழத்து முற்போக்கு
இலக்கியமும் இயக்கமும்

ஆசிரியர் : இளங்கீரன்

பதிப்பு : முதலாவது - 1994

பதிப்புரிமை : எ. கூ. ப.

வெளியீடு : எழுத்தாளர் கூட்டுறவும் பதிப்பகம்

ஆச்சு : லங்கா ஏசியா பிரின்ட் (பிறைவேட்) லிமிட்டட்

முன்னாட்டை : மா. மகேஸ்வரன்

விலை : ரூபா 80/-

Title : Eelaththu Mulpokku Ilakkiyamum Iyakkamum, Author :
Ilankeeran, Edition - First - 1994. Copy Write : WCPS. Publisher :
Writers Co-operative Publishing Society, S-26, 3rd Floor,
C.C.S.M.C, Colombo - 11. Printer : Lanka Asia Print (Pvt) Ltd,
S-26, 3rd Floor, C.C.S.M.C, Colombo - 11. Sri Lanka. Cover
Design : M. Maheswaran. Price : SL Rs. 80/-

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	IV
முன்னுரை	V
தோற்றம்	1
கொள்கைப்பிரகடனமும் அழைப்பும்	5
எதிர்ப்பும் ஆதரவும்	9
மொழிப்பிரச்சனை	17
புதுமை இலக்கியம்	19
சர்வதேச நிகழ்ச்சிகள்	20
1956ல் நடந்த மாற்றங்கள்	21
பாரதி விழா	24
முதல் பேரவை	27
எழுச்சி	37
தேசிய இலக்கியம்	44
நாவலர் விழா	59
எழுத்தாளர் பொது மகாநாடு	71
இரண்டாவது பேரவை	83
தமிழ்ச் சிங்கள எழுத்தாளர் மகாநாடு	88
எதிரணிகள்	94
மரபுப் போராட்டம்	95
உருவவாதத்திற்கு எதிராக	105
சாகித்திய விழா	110
ஸ்தம்பிதம்	115
பத்திரிகையாளர் ஒன்றியம்	118
நாவலர் முத்திரையும் நினைவு இல்லமும்	119
யாழ் பல்கலைக்கழகம்	119
தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாடு	120
எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகமும்	
வாசகர் வட்டமும்	139
பாரதி நூற்றாண்டு விழா	142
ஐசை கலவரத்திற்குப் பிறகு	149
கொழும்புக் கிளை	151
செய்திக் கதிர்	151
இனப்பிரச்சனைக்கு தீர்வு	
உடன் காணப்படவேண்டும்	152
கருத்தரங்குகள்	155
அறிவு வட்டம்	156
மாதர் அணி	156
இனப்பிரச்சனை - விசேஷ மகாநாடு	157

பதிப்புரை

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிச் செல்தடத்தில் ஆழத் தடம்பதித்து செயலாற்றி வருகின்றது. இதன் சாதனைகள், சோதனைகள், தாக்கங்கள், தளர்வுகள், தூக்கங்கள், விழிப்புகள் என்பவை ஆதாரபூர்வமான பதிவுகளை இதுவரை பெறாமையால் சிலர் அவ்வப்போது வரலாற்றைத் திரித்துத் தனிமனிதப் போக்குகளை முன்னிறுத்தும் எத்தனிப்புகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றனர். இவர்களில் பேனாப் பலம்வாய்ந்த சிலருக்கு உரிய காலத்தில், உரிய முறையில் பதிலளிக்காமல் சாதிக்கப்படும் மெனனங்கள் இவர்களை உண்மையர்களாக்கிவிடும் ஆபத்து முகிழ்த்தபோது, புதிய தலைமுறையும் எதிர்காலத் தலைமுறையும் இ.மு.எ.ச. வின் தாற்பர்யங்களை அறிந்துணர்ந்து அதன் பதாகையை புதிய வீச்சுடன் தாங்கிச் செல்லவேண்டுமென்பதை இ.மு.எ.ச. வின் தலைமை உணர்ந்துகொண்டபோது இந்த இலக்கிய இயக்கத்தின் சில தசாப்த வரலாற்று அடிச்சுவடுகளை உள்ளது உள்ளபடியே வடித்தளிக்கும் பெரும்பொறுப்பு இதன் பிதாமகர்களில் ஒருவரான இளங்கீரனிடம் 1983 இன் முற்பகுதியில் இ.மு.எ.ச. வின் தலைமைக் குழுவினால் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இளங்கீரனால் எழுதப்பட்ட முதற் சில அத்தியாயங்கள் ஆரம்ப நாட்களிற் தலைமைக் குழுவைச் சேர்ந்த பிரேம்ஜி, சோமகாந்தன், பத்மா சோமகாந்தன், மாணிக்கவாசகர், மு. கனகராஜன், சபா ஜெயராசா, அந்தனி ஜீவா, ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோரின் வாராந்த ஒன்றுகூடல்களில் வாசிக்கப்பட்டு அலசப்பட்டன. கறப்பு ஜூலைக் கலவரங்கள் இம் முயற்சிகளுக்கும் முட்டுக்கட்டை போட்டன. நாட்டுநிலைமை சீரழிந்தபோதும் கொழும்பு நிலைமை சகஜத்திற்குத் திரும்பியதும் தொய்ந்த முயற்சிகள் தொடர்ந்தன. கொடிய நோய்களின் பிடிப்பு இளங்கீரனின் உடலை மட்டும் தளர்வடையச் செய்தது. உயிராபத்தான நிலையிற்கூட, இந்நூலைப் பார்த்த பின்னரே தான் இறக்கவேண்டும் என்று கூறினார். பின்னர் எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் இ.மு.எ.ச. வின் தலைமைக் குழுவைச் சேர்ந்த பிரேம்ஜி, மாணிக்கவாசகர், ஆப்டன், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், மேமன் கவி ஆகியோரின் அவ்வப்போதைய ஒன்று கூடல்களில் வாசிக்கப்பட்டு தேவையான செம்மைப்படுத்தல்கள் செய்யப்பட்டன.

இந்நூல் இலக்கியப் புரவலர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் பயிலுனர்களுக்கும் பயன்மிக்கதாக இருக்குமென நம்புகிறோம். ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பிரதான கால கட்டமொன்றின் உசாத்துணையாகவும் இந்நூல் பயன்படும்.

முன்னுரை

நண்பர் சுபைர் இளங்கீரன் எழுதியுள்ள "ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்" என்ற இந்த நூல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் சாதனைகளையும் வரலாற்றையும் அடியாதாரமாக வைத்து எழுதப்பட்டதாகும்.

ஒரு வரலாற்று நூலுக்கான வரையறுப்புகளையும் வரைமுறைகளையும் அச்சொட்டாக இது கொண்டிருக்காவிட்டாலும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாற்றையும் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தையும் வரலாறு படைத்த அதன் சாதனைகளையும் இது ஆதாரபூர்வமான ஆவணங்களுடன் எடுத்து நிறுவியுள்ளது. இலக்கியக் களத்தில் இ.மு.எ.ச. முன்வைத்த புதிய கருத்துக்களை, புதிய சிந்தனைகளை, இவற்றை உள்ளடக்கிய புதிய இலக்கியச் சித்தாந்தத்தை, இந்தப்புதிய கருதுகோள்களை இலக்கியப்பரப்பில் வலுவோடு தடம்பதிப்பதற்காக அது நடத்திய எண்ணிறந்த தத்துவப் போராட்டங்களை, அந்த நிலையறுதியான போராட்டங்களில் ஈட்டிய வெற்றிகளை இந்த நூல் விரிவாக விவரித்துச் செல்கிறது. வாஸ்தவத்தில் இந்த நூல் எழுதப்பட்டதன் அடிநோக்கம் ஒரு நிறுவனத்தின் வரலாற்றை "வரலாற்றியல்" வடிவமைப்பில் தருவதற்குப் பதிலாக அதன் ஆதமாவை, இலக்கியத்தரிசனத்தை, இலக்கிய நோக்கை, இலக்கியத் தேடலை விண்ணொளிப்பதும் விளக்குவதுமாகும்.

"இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றம் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையை நிறைவு செய்தது" எனவும், "கடந்த மூன்றரை தசாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறு பெரும்பாலும் இமுஎசு வின் வரலாறாகவே இருந்துள்ளது" எனவும் கூறும் கணிப்புகளுடனேயே இந்த நூல் ஆரம்பமாகிறது.

எந்த ஒரு கருத்துருவத்தினதும் நிறுவனத்தினதும் தோற்றம் சுயம்புவாக ஏற்படுவதில்லை. காலத்தின் தேவை, சமூக வளர்ச்சியின் இயங்கியல் நியதிகள், வரலாற்றுப் பகைப்புலம், பாரம்பர்யப் பிதுரார்ஜிதம் ஆகிய பல்வேறு அக-புற காரணிகளே இவற்றை ஜனனிக்கின்றன.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் லட்சோபலட்சம் மக்களை அணிதிரட்டிப் பேரொழுச்சிகாணாத போதிலும் சுதந்திர விழிப்பும், விடுதலை வேட்கையும், தேசிய எழுச்சியும் மக்களின் பல்வேறு பகுதியினரை

ஆட்கொண்டிருந்தது. என்றாலும் இலங்கையின் பூர்ஷ்வா தலைமை பூரண சுதந்திரக் கோரிக்கையை முன்வைக்க மறுத்ததாலும், காத்திரமான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டப் பாதையை மேற்கொள்ளாததாலும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் துவஜதத்தை முற்றாகவே கையேற்க வேண்டிய தேவை அப்பொழுது முகிழ்ந்து வந்த இடதுசாரி இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்டது.

இதனால் இந்தியாவிலும் ஆசியாக்கண்டம் முழுவதிலும் அலையடித்தோங்கிய தேசிய விடுதலை இயக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட அறிவுஜீவிகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் தவிர்க்கப்படமுடியாது இடதுசாரி இயக்கத்தின்பால் கவரப்பட்டனர். புரட்சிகர சிந்தனைகள் சமுதாயமாற்றக் கருத்தியல்கள், விஞ்ஞான சோஷலிஸ சித்தாந்தம் ஆகியன அவர்களை ஆக்ரமித்தன.

இந்தப் பின்னணியில் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஏராளமான இளம் எழுத்தாளர்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தனர். ஈழகேசரி, சுதந்திரன், தேசாபிமானி ஆகிய பத்திரிகைகள் வளர்ந்துவந்த எழுத்தாளர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றி இலக்கியத்தாகத்துடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது நிறுவனமான மறமலர்ச்சி இயக்கமும், அது வெளியிட்ட "மறமலர்ச்சி" என்ற சஞ்சிகையையும் இலக்கியப் பிரக்ஞையையும் விழிப்பையும் ஏற்படுத்தின. மலையத்தில் நடேசையர், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்றோர் இலக்கிய விழிப்பை ஏற்படுத்தினர்.

இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பெருநதலைவர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் முல்ராஜ் ஆனந்தின் இலங்கை விஜயமும், அவரது வருகையை பக்கபலமாகக் கொண்டு 1947ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலங்கையின் முதலாவது எழுத்தாளர் சங்கமும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தியதுடன் அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றுதிரளச் செய்தன.

தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் மூல புருஷராகச் செயற்பட்ட கே. கணேசும், "தேசாபிமானி" பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கே. ராமநாதனும் இணைந்து வெளியிட்ட "பாரதி" ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் முற்போக்கு இலக்கிய கருத்துருவம் கால்கோள்கொள்ள முதன்முதலில் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

1950ல் சென்னையில் நடந்த தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநாட்டில் இலங்கையிலிருந்து தேசப்பிரிய

சேன நாயக்காவும் நானும் பங்குபற்றினோம்.

இதைத்தொடர்ந்து சிங்கள, தமிழ் எழுத்தாளர்களை உள்ளடக்கிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை, இயங்காமல் போய்விட்ட இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குப் பதிலாக அமைக்கப் பல தடவைகள் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. என்றாலும் இந்த எத்தனிப்புகள் வெற்றிபெறவில்லை.

இந்தக்காலப் பகுதியில் கொழும்பு வந்த இளங்கீரன், எம்.பி. பாரதி, ஆ. ராகவன் ஆகியவர்களுடன் சேர்ந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை 1954ல் நிறுவினார்.

பத்துப்பேருடன் ஆரம்பமான இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பின்னர் நாடுதழுவி வியாபிதமடைந்து எண்ணிறந்த எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகையாளர்களையும் இலக்கியப்படைப் பாளிகளையும் தனது பேரணியில் இணைத்துக் கொண்டது.

1954 முதல் 1987 வரையிலான ஒரு மூன்றரை தசாப்த இ.மு.எ.வி.வின் சாதனைகளை: சமூகப் பிரக்ஞையும் கடப்பாடு முள்ள ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டை நிறுவவதற்காக அது நடத்திய போராட்டங்களை: கலை இலக்கியம், அரசியல், சமூகம் உட்பட பல்வேறு துறைகளில் அது எடுத்த நிலைப்பாடுகளை, ஒட்டுமொத்தத்தில் அதன் பாரிய வரலாற்றினை இந்நூல் விவரிக்கிறது.

ஆகவே அவற்றை மீள் பிரஸ்தாபிக்கத் தேவையில்லையெனினும் மற்றாரின் கருத்துக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாக இருந்த சிலவற்றை இங்கு தெளிவுபடுத்துவது அவசியம்.

முதலாவது: மரபு, தமிழ் மரபை, தமிழ் இலக்கியத்தின் மரபை நாம் நிராகரிக்கிறவர்கள், அவற்றை மதிக்காதவர்கள் என்ற ஒரு தவறான கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது.

இதை நாம் உறுதியுடன் நிராகரிக்கிறோம். தமிழர் மரபில், மாண்பு சமுதாயம் முழுமையினதும் மரபில் உள்ள நல்லவற்றை, உன்னதமானவற்றை, முற்போக்கானவற்றை, ஜனநாயகமானவற்றை நாம் மதிப்புடன் கையேற்கிறோம். கையேற்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவற்றைக் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் கரண்டலை, அடிமைத்தனத்தை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வை, சாதிப் பாடுபாடுகாட்டும் மிலேச்சத்தனத்தை, பெண் அடிமைத்தனத்தைக் காக்கவும் பேணவும் விழையும் பிற்போக்குக்கான மரபின் வைரிகள் நாம். இதை 1954ல் நாம் எற்றுக்கொண்ட எமது சங்கத்தின் யாப்பு

தெட்டத் தெளிவாக வலியுறுத்தியுள்ளது.

இரண்டாவது; தமிழ்த் தேசியம். நாம் தமிழ்த் தேசியத்தின் எதிரிகள் எனச் சிலர் தூற்றியதுண்டு. இதுவும் படு அவதூறு. நாம் தமிழ்த் தேசியத்தை வரவேற்றிருக்கிறோம். தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டபோதும் பறிக்கப்பட்டபோதும் அதை எதிர்த்துக் கடுமையான, உறுதியான நிலைப்பாட்டை எடுத்துள்ளோம். அது மட்டுமல்ல, தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது ஜனநாயக உரிமையைப் பாதுகாக்கப் போராடவேண்டும் என்றும் அறைகூவல்கள் விடுத்துள்ளோம்.

ஆனால் அதேவேளையில் தமிழ்த் தேசியம் குறுகிய இனவாதமாக மாற்றப்படலாகாதென்றும் ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக நடத்தும் போராட்டத்தை நாட்டின் ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், சுரண்டப்படும் மக்கள் ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து, சுரண்டலை எதிர்த்து நடத்தும் தேசிய வியாபிதமான போராட்டங்களுடன் இணைக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியுள்ளோம். இலங்கையிலுள்ள ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடன் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதிலுமுள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விமோசனப் போராட்டங்களுடனும் இணைந்து நிற்பதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தியுள்ளோம். நாம் பல்வேறு காலங்களில் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் எமது இந்தக் கோட்பாட்டு ரீதியான நிலைப்பாட்டிற்குக் கட்டியங் கூறுகின்றன.

மூன்றாவது; தேசிய இனப் பிரச்சனை. இதில் நாம் ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை முரண்பாடற்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்துள்ளோம். தமிழினத்தை ஒரு தேசிய இனமாக எமது ஸ்தாபனத்தின் துவக்கத்திலேயே வரையறை செய்த நாம், தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குள்ள மீறப்படமுடியாத, மறுக்கப்படமுடியாத சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தியுள்ளோம். "சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்" என்ற கருத்துருவத்தை 1954ல் நாம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் முன்வைத்தது.

எமது ஸ்தாபன அமைப்பு தேசத்தின் அரசியல் வடிவத்திற்கான ஒரு முன்மாதிரியாகவே அமைக்கப்பட்டது. தமிழ் எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட தமிழ்ப்பகுதி, சிங்கள எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட சிங்களப் பகுதி, இவை இரண்டும் தத்தமது தனித்துவத்தையும் சுயாதீனத்தையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு இஷ்டபூர்வமாகவும் சம அடிப்படையிலும் கூட்டாகச் செயற்படும் ஒர் இணைப்பு.

எமது ஸ்தாபனத்திற்கு நாம் அளித்த இந்த உறுப்பமைவதான் முழு நாட்டிற்கும் ஏற்றது என்ற நாம் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம். சிங்கள மாநிலம், தமிழ் மாநிலம் - இவை இரண்டும் சம

அடிப்படையிலும் சுயவிருப்பு அடிப்படையிலும் இணையும் ஒர் இணைப்பாட்சி. இத்தகைய நிலை உருவாகும்வரைக்கும் ஒர் இடைக்கால ஏற்பாடாக பிரதேச சுயாட்சி. இந்த மிகச் சரியான நிலையிலிருந்து நாம் என்றும் பிறழ்ந்தது கிடையாது.

நான்காவது; தேசிய ஒருமைப்பாடு. நாங்கள் சின்னஞ்சிற நாடுகள் மட்டுமல்ல, பென்னம் பெரிய தேசங்கள், உபகண்டங்களாகவே கருதப்படும் நாடுகள் கூட பிரிந்து சிதறுவதை என்றுமே ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. நாம் ஒவ்வொரு நாட்டினதும் (இலங்கை உட்பட) மக்களினதும், மாநாடும் முழுமையினதும் ஒற்றுமைக்காகவே நின்றுருக்கிறோம்.

ஆனால் இந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாடு, சர்வதேசிய ஒருமைப்பாடு தேசிய இனங்களினதும் தேசங்களினதும் முழுமையான சுதந்திரத்தை, சமத்துவத்தை, சரிநிகர் சமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினதும் உரிமைகளை, நலன்களை முழுமையாக நிறைவுசெய்வதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தி வந்துள்ளோம். அடிமைத்தனமும் உரிமை மறுப்பும் ஏற்றத் தாழ்வும்தான் தேசியம் அல்லது சர்வதேசியம் என்றால் அத்தகைய போலியான தேசியத்தை, பொய்யான சர்வதேசியத்தை நாம் ஒங்கி நிராகரித்துள்ளோம். இத்தகைய நிலையில் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்கும் தேசத்திற்குமுள்ள உரிமையை நாம் கௌரவித்துள்ளோம். என்றாலும் மாநாடத்தின் ஐக்கியம் என்ற உன்னத லட்சியத்தை நாம் என்றும் கைசேரவிட்டதில்லை.

தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற மகுடத்தின் கீழ் 1975ல் நாம் நடத்திய தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் மாநாடு தவறுதலாக சில வட்டாரங்களில் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்த மாநாட்டை ஒட்டி நாம் வெளியிட்ட ஆவணங்களை நேர்மையுடனும் புத்திபூர்வமாகவும் ஆய்ந்து பார்த்தால் மேலே சொன்ன தத்துவார்த்த நிலைப்பாட்டில் நின்றுதான் அதை நாம் நடத்தினோம் என்பது புலனாகும். தேசிய ஒருமைப்பாடு தேசிய ஐக்கியத்திற்கான வெற்றிக் கூச்சலாலும் கோஷத்தாலும் உருவாக முடியாதென்றும், மாறாக நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை-அபிலாஷைகளை ஏற்றுச் செயற்படுவதன் மூலம் மட்டுமேதான் தோற்ற முடியும் என்றும் வற்புறுத்தினோம். தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வுமார்க்கத்தை (12 அம்சத்திட்டத்தை) முன்வைத்தோம். இதன் அடிச்சரடாக அமைந்தது தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது பிரதேசத்தில் தனது விவகாரங்களைத் தானே தனது அபிலாஷைகளுக்கு ஏற்ப நிறைவு செய்வதற்கான அரசியல்

பொறியமைவை உருவாக்குவது (மாநில சுயாட்சி) என்பதாகும். அன்றைய கட்டத்தில் மக்களின் அரசியல் வளர்ச்சி மட்டத்திற்கு ஏற்றதான இது மக்களின் அரசியல் அறிவு மட்டம் உயர்ந்து செல்வதுடன் புதிய வடிவங்களைப் பெறவேண்டும் என்ற கருத்தை மகாநாடு பற்றிய எமது மூல தஸ்தாவேஜில் முன்வைத்தோம். ஆக, தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு முதலில் ஒரு ஜனநாயகத் தீர்வும், பின்னர் உயர்நிலைத் தீர்வும் காண்பதே அந்த மாநாட்டின் பிரதான இலக்காகவும் இலட்சியமாகவும் இருந்தது. இந்தக் கருத்துநிலையை நாட்டின் முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், பொதுவான ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றை கோட்பாட்டு ரீதியில் ஏற்கச் செய்வதில் நாம் வெற்றிகண்டோம். மாநாடும் அன்றைய ஐக்கிய முன்னணி அரசும் ஏற்றுக்கொண்ட எமது 12 அம்சத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசுக்கும் தமிழ் மக்களின் அன்றைய அரசியல் தலைமைக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்கு நாம் கால்கோள் அமைத்துக்கொடுத்தோம்.

ஆக, அன்றைய கட்டத்தில் வரலாற்றுத் தேவையாக இருந்த தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற சுலோகத்தை மாநாட்டில் நாம் முன்வைத்த போதிலும் அதன் மையப் பொருளாகவும் இலக்காகவும் இருந்தது தமிழர் பிரச்சனைக்கான ஜனநாயகத் தீர்வே.

ஐந்தாவது; இந்திய சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு. இதிலும் எமது நிலை மிகத் தெளிவாகவும் கோட்பாடு பூர்வமாகவுமே இருந்துள்ளது. தமிழகத்தின் நல்லிலக்கியங்களை நாம் எப்போதும் வரவேற்றுள்ளோம். தமிழகத்தின் உயர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகளுடன் மட்டுமல்ல, உலகின் உன்னதமான இலக்கிய ஆக்கங்கள் அனைத்துடனும் எமது எழுத்தாளர்களும் மக்களும் நெருங்கிய பரிச்சயமும் ஈடுபாடும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம். கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ முதல் பாரதி, புதுமைப்பித்தன் வரைமீலான பண்டைய-நவீன இலக்கிய கொடுமுடிகளை எமது முன்னோடிகளாகவும் அவர்கள் விட்டுச்சென்ற இலக்கியப் பிதூரார்ஜிதத்தை எமது இலக்கியப் பாரம்பரியமாகவும் நாம் மதித்துள்ளோம், அந்த வழியில் நின்றுள்ளோம்.

நாம் எதிர்த்ததெல்லாம், இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவந்ததெல்லாம் இந்த மகோன்னதமான மரபுக்கு மாறாக இதைக் கொச்சைப்படுத்திய வர்த்தகமயப்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக் களையும் சஞ்சிகைகளையும்தான். வாஸ்தவத்தில் தமிழக இலக்கியத்தின் மரபை, பாரதி உருவாக்கித்தந்த பாரம்பரியத்தைக் காப்பாற்றி முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக தமிழக எழுத்தாளர்கள் ஆற்றியிருக்க வேண்டிய ஒரு பணிதான் இலக்கியப் பணியையே

நாம் செய்தோம்.

இந்த இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டும் ஒரு இடைக்கால ஏற்பாடே என்று நாம் தெட்டத்தெளிவாகக் கூறினோம். வெளியீடு போட்டியினால் முடங்கியிருந்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும், நூல்-சஞ்சிகை வெளியீட்டு முயற்சிகளும் ஒரு ஸ்திரமான நிலையை அடைந்ததும் சகல விதமான இறக்குமதி மட்டுப்படுத்தல்களும் அகற்றப்படும் என்றும் அறிவித்திருந்தோம்.

நாம் எடுத்த நிலைப்பாடு முற்றிலும் பிசகற்றது என்பதைக் காலமும் அனுபவமும் நிரூபித்துள்ளன. இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவரப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏராளமான நூல் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் தோன்றி புத்தக வெளியீட்டு முயற்சியில் ஈடுபட்டன. "வீரகேசரி" நிறுவனம் மட்டும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் 80க்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியீட்டு சாதனை படைத்தது. ஏராளமான தமிழ் சஞ்சிகைகள் வெளிவர ஆரம்பித்தன. ஆனால் பின்னர் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை அமுல்படுத்தப்பட்டதும் "வீரகேசரி" போன்ற பெருநிறுவனமே தனது நூல் வெளியீட்டுப் பிரிவை இழுத்து முடிவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

ஆறாவது; கோஷ்டவாதம். நாங்கள் கோஷ்டவாத நோக்குடன் இயங்குவதாகச் சிலர் குற்றம் சுமத்தியுள்ளனர். இதுவும் முற்றிலும் தப்பானது. உண்மையில் நாம் எல்லாவிதமான கோஷ்டவாதத்தையும் நிராகரிப்பவர்கள். எமது செயற்பாடு, இழுசை வின் பாரம்பரியம் இதை நிறுவுகிறது. வாஸ்தவம்தான். எமக்குத் தனித்துவமான ஒரு இலக்கியப் பார்வை உண்டு, ஒரு சித்தாந்த நோக்கு உண்டு. இதில் அன்றும் இன்றும் நாம் திடவுறுதியாக இருந்துள்ளோம். இருக்கிறோம். இதில்தான், இதில் மட்டும்தான் நாம் ஏனைய எழுத்தாளர்களிலிருந்து வேறுபடுகிறோம். ஆனால் இதற்காக நாம் எம்மைச் சுற்றி ஒரு இரும்புத் திரையை என்றுமே போட்டுக்கொண்டதில்லை. மாறாக நாம் எல்லா எழுத்தாளர் களுடனும் சௌஜன்ய உறவைப் பேணிவந்துள்ளோம். எமது இலக்கிய நடவடிக்கையில் (விழாக்கள், மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள்) எமது கருத்துடன் உடன்பாடில்லாதவர்களையும், ஏன் முரண்பாடுள்ளவர்களையும் கூட பங்குகொள்ளச் செய்திருக்கிறோம். கனக செந்திநாதன், சோ. நடராசா, எப்.எக்ஸ்.ஸி. நடராஜா, எம்.எம். உவைஸ் முதல் எண்ணி ரந்தோரை எமது செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றச் செய்துள்ளோம். எமது பெருமதிப்புக்குரிய அமரர்களான லக்ஷ்மண ஐயர், மு. கணபதிப்பிள்ளை, கே.பி. ஹரன், பேராசிரியர் சு. வித்தியா னந்தன், நீதியரசர் சிவசுப்பிரமணியம், நீதியரசர் அப்துல் காதர்,

நீதிபதி தனபாலசிங்கம் போன்ற எமது பல இலக்கிய-சமூக நண்பர்களின் ஒத்துழைப்பை எமது நடவடிக்கைகளின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் பெற்றுள்ளோம். யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, அல்ஹாஜ் வி.எம். சம்சுதீன், மக்கள்மணி சி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்ற எண்ணற்ற பெரியார்களுக்கு எமது விழாக்களில் பாராட்டுக்களும் பரிசில்களும் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளோம்.

மூத்த பத்திரிகையாளர் திரு. எஸ். ரி. சிவநாயகம் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தபோது அந்த நிறுவனத்திற்கும் மற்றும் பல எழுத்தாள-இலக்கிய அமைப்புகளுக்கும் எமது வாழ்த்துக்களையும் திரிகரண சத்தியான ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியுள்ளோம்.

இலக்கியம் அல்லது எழுத்தாளர் என்று வரும்போது நாம் சித்தாந்த, ஸ்தாபன எல்லைகளைக் கடந்து நல்ல இலக்கியப் படைப்புகளையும் நல்ல இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் எப்போதும் வரவேற்றுள்ளோம், கௌரவித்துள்ளோம்.

வாஸ்தவத்தில் கோஷ்டி எல்லைகளைத் தாண்டி எம்மிலும் பார்க்க பரந்தளவிலும் ஜனநாயகப் பண்புடனும் இயங்கிய வேறு அமைப்புகளை நேர்மையான ஒருவரால் இனம் காட்ட முடியாது என்றே நம்புகிறோம்.

ஏழாவது; கட்சிக்காரர்கள். இதுவும் சத்தியத்திற்கும் புறம்பானதே. இ.மு.எ.ச.வின் அறிவிப்புக் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தவர்களில் இளங்கீரணத் தவிர வேறையாரும் கம்யூனிஸ்டுகளல்ல. அங்குராப்பணக் கூட்டத்தில் பங்குபற்றியவர்களில் இளங்கீரணையும், பிரேமஜியையும், எஸ். நடராஜாவையும் தவிரவேறு யாரும் கம்யூனிஸ்டுகளல்ல. அதுமட்டுமல்ல இ.மு.எ.ச. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அமைப்போ, அக்கட்சியால் வழிநடத்தப்பட்ட அமைப்போ அல்ல. எச்.எம்.பி. முஹிதீன் முதல் டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், எஸ். அகஸ்தியர், என்.கே. ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், பி. ராமநாதன், தெனியான், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் வரை பல கம்யூனிஸ்ட்டுகளான எழுத்தாளர்கள் பின்னர் இ.மு.எ.ச.வில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். கம்யூனிஸ்ட்டுக்கள் மட்டுமல்ல, கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத எண்ணிறந்த எழுத்தாளர்கள் (புதுமைலோலன், நாவேந்தன், வரதர், பேராசிரியர் நந்தி, என். சோமகாந்தன், பத்மா சோமகாந்தன், சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராஜதுரை, அப்துஸ் ஸமது, மருதூர் கொத்தன், மருதூர்கனி, சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, எம்.எம். சமீம், பேராசிரியர் தில்லைநாதன், கலாநிதி சபாஜெயராசா, அந்தனி

ஜீவா, ப. ஆப்தீன், முருகபூபதி, மேமன்கவி, திகவல்லை கமால் உட்பட) இ.மு.எ.ச. அணியில் சேர்ந்தனர்.

இ.மு.எ.ச. இந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும், கம்யூனிஸ்ட்-கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத எழுத்தாளர்கள் அனைவரினதும் பொது ஸ்தாபனம். ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை அதன் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அதன் இந்த உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்றதாகவும், அமைந்ததாகவுமே இருந்துள்ளன. அது எடுத்த நிலைப்பாடுகள், முன்வைத்த கருத்தியல்கள் எல்லாம் அதன் அணியைச் சேர்ந்த அனைவரினதும் பொதுக் கருத்திப்படைமையேயே அமைந்துள்ளன. இந்தப் பண்புக்கு அது என்றென்றும் நேர்மையாகவும் விசுவசிப்புடனும் இருந்துள்ளது. இதனால்தான் அது ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தின் செல்நெறியை நிர்ணயிக்கக் கூடிய மிகப்பெரும் இலக்கிய சக்தியாக வளர முடிந்தது. அதன் வரலாற்றில் அது சந்தித்த பல நெருக்கடிகளுக்கு (குறிப்பாக சித்தாந்த ரீதியான முகம் கொடுத்து வெற்றிகாண முடிந்துள்ளது.

எட்டாவது; சித்தாந்தம். ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் முற்போக்கு இலக்கியச் சித்தாந்தமே நம்மை வழிநடத்தியுள்ளது. முற்போக்கான சமூக மாற்றத்தை விரும்புவர்கள் இயல்பாகவே விஞ்ஞான சோஷலிஸ்ட் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்படுவது தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இந்த வகையில் எமது அணியைச் சேர்ந்த பல எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், சிந்தனையாளர்கள், (பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, செ. கணேசலிங்கன், இ. முருகையன், கலாநிதி கிருஷ்ணராஜா போன்றோர்) விஞ்ஞான சோஷலிஸ்ட் தத்துவத்தில் ஆர்வம் கொண்டனர். அதைத் தமது சித்தாந்தப் பார்வையாக ஏற்றனர். ஆனால் இது இவர்கள் இயல்பாகவும் தம்மிஷ்டமாகவும் மேற்கொண்ட நிலை. இந்த சித்தாந்த நிலையை ஏற்குமாறு ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் நாம் எந்த ஒரு எழுத்தாளனையும் கேட்டதில்லை.

அரசியல், சித்தாந்த நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்வது ஒவ்வொரு எழுத்தாளரினதும் சொந்த விவகாரம். அவரின் சொந்த மனச்சாட்சிக்கே உரிய விவகாரம் என்ற தெளிவுடனேயே நாம் செயற்பட்டோம்.

உண்மைதான் சோஷலிஸ்ட் எதார்த்தத்தை தனது இறுதி லட்சியமாக இ.மு.எ.ச. தனது யாப்பில் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால் இத்தகையதொரு இலக்கியம் ஈழத்துச் சமுதாயம் ஜனநாயகப் புரட்சியின் கடமைகளை நிறைவு செய்துகொண்டு சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் கட்டத்திற்கு மாறிச் செல்லும்போதுதான் பொருந்தும்

என்ற திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துள்ளோம். ஈழத்துப் புரட்சியை ஜனநாயகப் புரட்சியின் கட்டமாக நிர்ணயித்த நாம் இந்த ஜனநாயக சமுதாய மாற்றத்திற்கான இலக்கியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஜனநாயக எதார்த்தவாதமே ஈழத்து இலக்கியத்தின் பணி எனவும் வரையறை செய்தோம். இந்த தத்துவ நிலைப்பாட்டை பல நாடுகளின் எழுத்தாளர் அமைப்புகள் ஏற்றின.

எமது இறுதி லட்சியமாக நாம் முன்வைத்த சோஷலிஸ எதார்த்தவாதமும் அது மூர்த்திகரித்து நிற்கும் சித்தாந்தமும் இன்று பின்போதலையும் விழுக்காட்டையும் அடைந்துள்ளது என்ற எதார்த்தத்தை நாம் பார்க்கிறோம். என்றாலும் ஒரு வகை பரீட்சார்த்தம் தோல்வியைச் சந்தித்தது என்பதால் அந்தச் சித்தாந்தமோ அல்லது அந்த சமுதாய லட்சியமோ தோற்றுவிட்டதாக நாம் கருதவில்லை. மாறாக அது தனது பழைய தத்துவார்த்த-நடைமுறைத் தவறுகளைத் திருத்திக் கொண்டு மீண்டும் வெற்றிகரமாக முன்னேறும் என்றே நாம் கருதுகிறோம். ஏனென்றால் கம்பன் முதல் பாரதி வரை, ஸன்யாடஸன் முதல் ஜவஹர்லால் நேருவரை உலகின் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் கண்ட கண்ட லட்சிய சமுதாயம் ஜனநாயகபூர்வமான ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயமாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். இதற்கு மாற்றான ஒரு நீதியான சமுதாய அமைப்பு முறையை யாருமே இதுவரை முன்வைத்ததில்லை.

ஆக, சோஷலிஸ எதார்த்தவாதத்தை எமது இறுதி இலக்கியச் சித்தாந்தமாக நாம் முன்வைத்தது முற்றிலும் சரியானதே என நாம் கருதுகிறோம். ஏனெனில் இதனூடகவேதான் மனித குலத்தின் இறுதி விடுமான உள்ளது.

ஒன்பதாவது, சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும், நாம் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதில்லை என்றும், புற அரசியல் சக்திகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்றும், ஜனநாயக கோட்பாடுகளை ஏற்பதில்லை என்றும் குறைகூறப்பட்டுள்ளது. இதுவும் தவறானது. நாம் சுதந்திரமான, சுயாதீனமான ஒரு ஸ்தாபனம், ஒரு நிறுவனம் என்ற ரீதியில் நாம் யாருக்கும் கட்டுப்பட்டவர்களல்லர். சித்தாந்தத்தைக் கூட சுதந்திரமாகவும் ஆக்கபூர்வமாகவும் அணுகவும் முன்வருகிறோம் செல்லவும் வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்திவந்துள்ளோம். எமயில் சிலர் சார்ந்த அரசியல் அணியில் பிளவும் சித்தாந்த மோதுதலும் ஏற்பட்ட காலகட்டத்தில் நாம் ஒரு நிறுவனமாக எம்மைக் காக்கவும் எமது ஒருமைப்பாட்டைப் பேணவும் முடிந்ததென்றால் அதற்குக் காரணம் எமது சுயாதீனமும் ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையும் ஜனநாயகச் செயற்பாட்டுப் பண்பும்தான்.

ஸ்தாபனம் மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சுதந்திரமானவன் என்றும், சுயமாகச் சிந்திக்கும் உரிமை உள்ளவன் என்றும், தான் வேறு யாருக்குமல்ல தனது மனச்சாட்சிக்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டவன் என்றும் நாம் எல்லாக் காலங்களிலும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

பத்தாவது; உள்ளடக்கமும் உருவமும். நாம் உள்ளடக்கத்திற்கே முக்கியத்துவமளிப்பதாவும் உருவத்தைப் புறக்கணிப்பதாகவும் ஒரு குற்றச்சாட்டு உண்டு. இதுவும் தப்பானது. உள்ளடக்கத்திற்கு, அதன் சமூக, கட்டுப்பாட்டுக்கு நாம் முக்கியத்துவமளிக்கிறோம் என்பது வாஸ்தவம்தான். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் சமுதாய காத்திரம்மிக்கது என்பது தமிழக எழுத்தாளர்கள் உட்பட எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இலக்கியத்திற்கு ஒரு சமூகப்பணி உண்டு. அதற்கு ஒரு மானிதப் பரிமாணம் உண்டு. இது மீறப்படவோ மறுக்கப்படவோ முடியாதது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அது உருவத்திற்கும் இலக்கியத் தரத்திற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்றே நாம் கருதுகிறோம். "பெறும் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கமும் இலக்கியமாகி விடுவதில்லை. இவை இலக்கிய உருவைப் பெறும்போதுதான் இலக்கியமாகின்றன, இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன. கருத்துகளுக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்போது இலக்கியத் தரத்தைப் பெற்ற இலக்கியங்களைப் பற்றியே நாம் பேசுகிறோம். இலக்கியத் தரத்தைப் பெறாத எதையும் இலக்கியமாகக் கொள்ளமுடியாது" ("மேடும் பள்ளமும்" முன்னுரை) என்று நாம் திட்டவாட்டமாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளோம்.

இந்த நூலில் இழுஎச வின் பல்வேறு செயற்பாடுகள் விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றைத் திரும்பிப்பார்க்கும்போது உண்மையில் இவற்றையெல்லாம் நாமா சாதித்தோம் என்ற பிரமிப்புத் தோன்றுகிறது. அதேவேளையில் நிதானமாக எமது இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளை ஒவ்வொன்றாக மீள நினைத்துப் பார்க்கும்போது இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டவற்றிலும் பார்க்க கூடுதலானவற்றை இழுஎச சாதித்துள்ளது என்ற உண்மை மனத்திரையில் பளிச்சிடுகின்றது.

இவை பாரிய சாதனைகள்தான். ஆனால் இவற்றடன் நாம் திருப்தியடையவில்லை. நாம் சாதித்தவற்றைவிட, சாதிக்கத் திட்டமிட்டும் சாதிக்கமுடியாமல் போனவை கூடுதலானவை.

(1) எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகத்தை வேகமாகச் செயற்படுத்தி மாதம் ஒரு நூலாவது வெளியிட விரும்பினோம். (2) புதுமை இலக்கியத்தைக் கிராமமாக வெளிக்கொணர விழைந்தோம். (3)

இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்தாற்றலில் பாண்டத்தியம் பெற படைப்பு இலக்கிய நிலையத்தை நிறுவ முனைந்தோம். (4) அச்சகம், கேட்போர்கூடம், ஆவண மையம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய எழுத்தாளர் இல்லம் ஒன்றை அமைக்க எத்தனித்தோம். (5) இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தூரிதப்படுத்த இலக்கிய வளர்ச்சி நிதியம் ஒன்றை உருவாக்க முயன்றோம். (6) நாடக வளர்ச்சியை ஆற்றுப்படுத்த மக்கள் கலை அரங்கை நிறுவினோம். (7) எழுத்தாளர்களின் பல்துறை அறிவை விஸ்தாரப்படுத்த அறிவு வட்டத்தை அமைத்து பல கருத்தாங்குகளை நடத்தினோம். (8) பெண் எழுத்தாளர்களின் அமைப்பைத் தோற்றுவித்தோம். (9) எழுத்தாளர் நிறுவனங்களை இணைத்து ஒரு கூட்டு அமைப்பைத் தோற்றுவிக்க முன்கையெடுத்தோம். (10) உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மாநாட்டை கூட்டத் திட்டமிட்டோம். இவற்றையும் மற்றும் பல திட்டங்களையும் வகுத்துச் செயற்படுத்த முயற்சித்தோம்.

ஆனால் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லாததால் இவ்வறையெல்லாம் முறையாகச் செயற்படுத்த முடியவில்லை. பண்பலம் இல்லாமையே எமது மிகப் பெரிய பலவீனமாக எப்போதும் இருந்துள்ளது.

செய்யத்தவறிய அல்லது முழுமையாகச் சாதிக்க முடியாத இவை எதிர்காலத்திலாவது சாதிக்கப்படவேண்டும். ஒரு நிறுவனமாகவோ அல்லது ஏனைய அமைப்புகளுடன் இணைந்தோ இவை சாதிக்கப்படவேண்டும்.

நாம் நமது சாதனைகளை, வரலாற்றை தன்னடக்கத்துடனும் அதே நேரத்தில் சுயவிமர்சனப் பண்புடனும் மீளாய்வு செய்யவும், எமது வரலாற்றிலுள்ள சாதகமானவற்றை மேலும் முன்னெடுத்தல் செய்வவும், விடப்பட்ட தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளவும், புதிய சாதனைகளுக்குக் களம் காணவும் இந்த நூல் வெளியீடு உந்துதலை அளிக்கட்டும்.

இழுஎசு வின் கோற்றத்திற்கு, வியாபகத்திற்கு, செயற்பாட்டிற்கு உழைத்த ஒத்துழைப்பு நல்கிய அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் தமிழியமாணிகளுக்கும் வெகுஜன தகவல் நிறுவனங்களுக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எமது நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறோம். எமது இயக்கத்தில் செயற்பட்டு எம்மை விட்டுப் பிரிந்த இலக்கிய அயார்களின் பகையான நினைவுக்கு இந்த நூலை பளித்திரமான நன்றி உணர்வுடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

கொழும்பு

27-3-1974

பிரேம்தி ரானசுந்தரன்
பொதுச் செயலாளர்
இ. மு. எ. ச.

தோற்றம்

வரலாற்றின் தேவைதான் பெரும் அரசியல், சமூக, கலாசார, இலக்கிய நிறுவனங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது எனக் கொண்டால் இலங்கையின் வரலாற்றுத் தேவைதான் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தையும் தோற்றுவித்தது எனலாம். இவ்வகையில் இ.மு.எ.ச. தன் வரலாற்றுக் கடமைகளை முடிந்தவரை நிறைவேற்றி வந்துள்ளது எனத் துணிந்து கூறமுடியும். இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றம், அதன் வளர்ச்சி, அது நடத்திய இயக்கங்கள், போராட்டங்கள், ஈட்டிய சாதனைகள் இதனை நிரூபிக்கும். இன்னும் சொல்வதானால் 1950க்குப் பின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மூன்றரை தசாப்தங்களுக்கு மேற்பட்ட வரலாறு இ.மு.எ.ச.வின் வரலாறாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளது என்று கூறின் அது மிகைக் கூற்றாகாது.

இ.மு.எ.ச.வுக்கு முன் இலங்கையில் எழுத்தாளர் அமைப்புகள் தோன்றாமலில்லை. முதலாவது தோன்றிய இலக்கிய அமைப்பாக 1942ல் உருவான 'மறுமலர்ச்சி'க் குழுவைக் குறிப்பிடலாம். நவீன இந்திய இலக்கியத்தின் தாக்கத்தினால் உந்தப்பட்டு வாதர், நாவற்குழியூர் நடராசன், ச.பஞ்சாட்சர சர்மா, இராஜநாயகன், அ.செ.முருகானந்தன் ஆகியோர் இக் குழுவை நிறுவினர். தமது படைப்புகளுக்கு களமாக ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையை வெளியிடுவதுதான் அதன் பிரதான நோக்கமாயிருந்தது. அதற்கமைய 'மறுமலர்ச்சி' என்றும் சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டனர். ஆனால் சமூக இலட்சியங்களுக்கான கொள்கை, கோட்பாடுகளை இக்குழு கொண்டிருக்கவில்லை. இலக்கியப் படைப்புகள், இலக்கிய இயக்கங்கள், எழுத்தாளர்களுக்கான செயற்பாடுகள் ஆகிய வற்றிற்கான வேலைத்திட்டமும் இருக்கவில்லை. 'மறுமலர்ச்சி' பற்றி பேராசிரியர்கள் இருவரின் கூற்றுகளை இங்கே எடுத்துக்காட்டுதல் பொருந்தும்.

"...கலை இலக்கியம் பரிமாறப்படவேண்டியனவே. அதில் எதுவித ஐயப்பாடுமில்லை. ஆனால் எதைப் பரிமாறவது என்பதிற்கான சிக்கல் தோன்றுகிறது. தமது மன அவதிகளையும் இலக்கிய ஆக்கங்களையும் முதன்மைப்படுத்தி அவற்றை உலகம் ஏற்கவில்லையே என்று வெதும்பி எங்கும் எழுத்தாளருக்கு என்றுமே இரண்டகநிலை தோன்றுவதுண்டு. தம்மையும் தமது இலக்கிய நோக்கங்களையுமே முக்கியமாகக் கொண்டால் அவை பெரும்பாலான வாசகருக்கு-மக்களுக்கு விளக்கமற்ற இருக்கக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலான மக்களுக்கு விளங்கும்படியும் இசைவான முறையிலும் எழுதினால் தமது இலக்கியத்தாரம் இறங்கிவிடுகிறது என எண்ணுகின்றனர். இந்த அடிப்படையான முரண்பாடே எமது யுகத்தில் எத்தனையோ வண்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது. இதற்குத் தீர்வு

காணும்வரை இலக்கியாசிரியர்கள் பரிசீலனை எழுத்தாளர், ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் என இரு திறத்தாராய் இருக்க வேண்டியதுதான்.

‘மறுமலர்ச்சி’ இந்த முரண்பாட்டைத் தீர்க்க முடியாமலே அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தோன்றி மறைந்த ‘இலக்கிய’ சஞ்சிகைகளைப் போல, தன்னைத் தாபித்தவர்களின் மூலதனமாகிய பேரார்வம் நடைமுறை உலகின் பொருளியல் நியதிகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் முடிவுற்றது. எனினும் அக்குறுகிய காலத்திற்குள்ளும் அது நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகள் மூலமாகவும் அது உண்டாக்கிய ‘இலக்கியச் சூழ்நிலை’ காரணமாகவும் வரதர், அ.செ.முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, இராஜநாயகன், சொக்கன், வ.அ.இராசரத்தினம், தாழையடி சபாரத்தினம் முதலிய சில திறமை வாய்ந்த எழுத்தாளர்கள் இலக்கியச் சந்தைக்கு அறிமுகமாயினர்.”

பேராசிரியர் க.கைலாசபதி
இலங்கை கலாசார பேரவையின்
தமிழ் இலக்கிய விழா மலர் (1973)

“மறுமலர்ச்சி” இயக்கம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடு, ஆங்கிலம் தெரிந்த-உயர் சமூகத் தொடர்பு கொண்ட மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே காணப்பட்டது. தமிழில் அதிக ஈடுபாடு கொண்ட, இலக்கிய உத்வேகமும் ஆர்வமும் பெற்றவர்களின் குழுவாக மறுமலர்ச்சிக்குழு அமைந்திருந்தது.

ஈழகேசரியின் ஆரம்பகால வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் போது இது பெரியதொரு முன்னேற்றமாகும். ஆனால் மறுமலர்ச்சிக்குழுவின் சமகாலத் தாக்கம் மிகச் சிறியதேயாகும். அவர்களின் இயக்கத்திற்கு ஈழகேசரியே பூரண பிரகரணமாக அமைந்திருப்பின் “மறுமலர்ச்சி” என்ற சஞ்சிகை தோன்றியிருக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்காது.....”

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி
(இ.மு.எ.ச. தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மலர் 1975)

அக்கால கட்டத்தில் ஈழகேசரி ஓர் எழுத்தாளர் அமைப்பாக இல்லாவிட்டாலும் ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரை உருவாக்குவதில் அது பிரதான பாத்திரம் வகித்ததையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளான சி.வைத்தி

விங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சோ.சிவபாதசுந்தரம் ஆகியோரின் சொந்தக் களமாக விளங்கியது ஈழகேசரியே.

“மறுமலர்ச்சி” க் குழுவினை அடுத்தது எழுத்தாளர்களுக்கான ஒருமுறையான நிறுவனம் தேவை என்ற உணர்வு சிலர் மத்தியில் ஏற்பட்டது. இதனை அமைக்கும் முயற்சியில் கே.இராமநாதன், கே.கணேஷ் ஆகியோர் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். ஈழத்தின் முதல் முற்போக்கு சஞ்சிகையான “பாரதி”யைச் சிறிது காலம் நடத்திய இவர்கள் இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்ததால், அதனைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளரான முல்க்ராஜ் ஆனந்த இலங்கை வந்திருந்த போது எழுத்தாளர் நிறுவனமொன்றை ஸ்தாபிக்க முயன்றனர். பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளைத் தலைவராகவும், பிரபல சிங்கள எழுத்தாளரான மார்டின் விக்கிரமசிங்காவை உபதலைவராகவும், சரத்சந்திர, கே.கணேஷ் ஆகியோரைச் செயலாளர்களாகவும் கொண்டு 1947ல் “இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம்” நிறுவப்பட்டது. இலங்கையின் முதல் தேசிய எழுத்தாளர்களின் நிறுவனமான இச்சங்கம் 1950க்கு முன்னரே இயங்காமல் மறைந்துவிட்டது. எனினும் 1950ல் சென்னையில் நடந்த தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மாநாட்டில் இலங்கையின் பிரதிநிதிகளாக ரத்னே தேசபரிய சேனநாயக்காவும் பிரேமஜி ஞானசுந்தரனும் கலந்துகொண்டனர். இவ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை மீளமைக்க பல தடைவைகளில் எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றியீட்டவில்லை.

இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் மறைந்ததைத் தொடர்ந்து கே.கணேஷ் அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்க முயற்சிகள் எடுத்தார். இதற்கென கண்டியில் ஆரம்ப கூட்டம் நடந்தது. இதில் கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வ. ஜெகந்நாதனும் கலந்துகொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து கே. ஏ. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் முயற்சியால் கொழும்பில் அங்குராார்ப்பணக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அ.ந.கந்தசாமி பொதுச் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆனால் இந்த நிறுவனமும் தொடர்ந்து இயங்கவில்லை. இதற்குப் பிந்திய காலத்தில் சோ.சிவபாதசுந்தரம் எழுத்தாளர் சந்திப்புக்களை நடத்தி வந்தார். இதுவும் நின்ற பின்னர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றும்வரை எழுத்தாளர்களுக்கென ஒரு நிறுவனம் இல்லாதிருந்தது.

1945ல் இரண்டாவது உலகப்போர் முடிந்ததைத் தொடர்ந்து மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியச் சப்பாத்துகளின் கீழ் யிதிபட்டுக்கிடந்த காலனி, அரைக்காலனி நாடுகளில் பெரும் அரசியல் எழுச்சிகளும்

விடுதலைப் போராட்டங்களும் தொழிலாளர் விவசாய இயக்கங்களும் கிளர்ந்தெழுந்தன. அரசியல், பொருளாதார, சமூக மாற்றங்களைப் பற்றிய புரட்சிகரமான உணர்வுகளும் முற்போக்கான கருத்துக்களும் வேகம் பெற்றன. இவை கலை இலக்கியத்தையும் பாதித்தன. அக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த இந்நாடுகளின் அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் பலரின் படைப்புகளிலும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. இலக்கியத்தில் புதிய நோக்கும், முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் இடம்பெறலாயின. 1950க்கு முன் கே.கணேஷ், அ.ந.கந்தசாமி போன்ற ஒருசில எழுத்தாளர்களைத் தவிர பரவலாக எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இவை காணப்படவில்லை.

1950இன் முற்பகுதியில் இந்நிலையில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. சர்வதேசியரீதியிலும் தேசியரீதியிலும் விடுதலை இயக்கங்களும் வர்க்கப் போராட்டங்களும் வலுப்பெற்றுத் தீவிரமடைந்தன. பிரிட்டனின் காலனியாக இருந்த இலங்கை 1948ல் சுதந்திரம் பெற்ற போதிலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடி முற்றாக நீங்கவில்லையாதலால், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் அதற்காதரவான உள்நாட்டு நிலப்பிரபுத்வ - முதலாளித்துவ சக்திகளுக்கும் எதிரான உணர்வு புதிய வீச்சோடு பெருகியது. சமூக மாற்றத்திற்கான முற்போக்கு கருத்துக்களும் சோஷலிஸ்ட் இலட்சியங்களும் பரவத் தொடங்கின. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையில் தோன்றிய புதிய தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலரும் இக்கருத்துக்களாலும் இலட்சியங்களாலும் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்களின் ஆரம்பப் படைப்புகளே இவற்றை துணிச்சலாகப் பிரதிபலித்தன. அப்போதே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் முற்போக்கு சகாப்தம் உதயமாகிவிட்டது எனலாம்.

எனினும் இவ் எழுத்தாளர்கள் நிறுவனரீதியாக இயங்காது தனித் தனியாக தம் போக்கிலேயே தம் ஆக்கங்களைப் படைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்கிடையில் நெருங்கிய உறவோ கருத்துப் பரிமாறலோ இருக்கவில்லை. இது உதிரித்தனத்தின் தவிர்க்க முடியாத எதிர்மறைகளை உண்டாக்கத் தவறவில்லை. இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, அதன் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத விமர்சனம், கருத்துப் பரிமாறல், சகோதர விவாதம் நிகழவில்லை.

எனவே தோன்றிய புதிய சகாப்தம் இலக்கியக் கருத்துக்கள், படைப்புகளோடு மட்டும் திருப்தி காணவில்லை. ஈழத்து இலக்கியத்தை நெறிப்படுத்தவும், அதனை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் எழுத்தாளர்களுக்காக ஒரு நிறுவனம் அவசியம் என்ற எண்ணத்தை வலுவாக வளர்ச் செய்துவிட்டது. இதன் விளைவாக 1954 ஜூன் 20ஆம் திகதி கொழும்பு விவேகானந்தா மண்டபத்தில்

இளங்கீரன், அ.ராகவன், எம்.பி.பாரதி, எம்.ஏ.அப்பாஸ் ஆகியோர் நடத்திய இலக்கியக் கூட்டத்தில் இதற்கு அத்திவார மிடப்பட்டது. அடுத்த வாரம் 1954 ஜூன் 27ஆம் திகதி கொழும்பு மருதானை வீரரத்ன கட்டடத்தில் இடம்பெற்ற அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. பொதுச் செயலாளராக பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன், துணைச் செயலாளர்களாக இளங்கீரன், ஜோக்கின் (சேரன்), பொருளாளராக, எம்.பி.பாரதி ஆகியோரும் செயற்குழு உறுப்பினர்களாக எச்.எம்.பி. முகிதீன், எம்.எம்.இஸ்மாயில், எம்.ஏ.அப்பாஸ், எஸ்.நடராஜா, அ.ராகவன், கே.கே.எஸ். இராமசாமி, ஸாஹூல் ஹமீட் ஆகியோரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். (பின்னர் சங்க உறுப்பினரின் தொகைக்கேற்ப செயற்குழு உறுப்பினரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டது.)

கொள்கைப் பிரகடனமும்-அழைப்பும்

இ.மு.எ.ச. நிறுவப்பட்டதும் தனது இலட்சியங்களையும் நோக்கங்களையும் வேலைத் திட்டங்களையும் இலக்கிய உலகுக்கும் நாட்டுக்கும் 1954 ஒக்டோபர் 25ந் திகதி ஒரு பிரசுரத்தின் மூலம் பிரகடனப்படுத்தியது. அது வருமாறு:

“எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாருமில்லை உடையாருமில்லை” என்றும்

“எல்லாரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றறியேன்...” என்றும்

மனிதவர்க்கம் யுக யுகாந்திரமாகக் கண்ட இலட்சியக் கனவைச் சாதனையாகக், வர்க்க பேதமற்ற ஒப்பில்லாச் சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க மனித இனம் நடத்தும் போராட்டத்தையும் அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்தார்த்தவாதம் என்ற இலக்கியத் தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. எனினும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிமினரையும் பிரதிபலித்து நிரந்தர உலக சமாதானம், தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாயகம், உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரம், சிறந்த கலாசாரம், நாட்டின் அரசியல் பொருளாதார சமுதாய முன்னேற்றம் ஆகியவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை கருஷ்லமாகக் கொண்ட இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடி இலட்சியமாக இருக்கும்.

நோக்கம்

முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஓர் அணியில் திரட்டி மக்கள் கலாசாரத்தை உருவாக்குவதும் உயர்ந்த மனித வர்க்கத்திற்கான இலக்கியம் படைப்பதும் சம அடிப்படையில் சகல தேசிய இனங்களின் மொழி, கலாசார முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பதும், எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதும் சங்கத்தின் நோக்கமாக இருக்கும்.

வேலைத்திட்டம்

மேலே கண்ட இலட்சியங்களையும் நோக்கங்களையும் சாதனையிலாக்க கீழே காணும் திட்டங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் செயல்களையும் சங்கம் மேற்கொள்ளும் :

1. உலக நாடுகளுக்கிடையே யுத்தத்தை மூட்டும் முயற்சிகளையும், நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் வெறிச் செயல்களையும் எதிர்த்து நிரந்தர சமாதானத்திற்காகப் பாடுபடுவது, வெவ்வேறு சமுதாய அமைப்புகள் ஏககாலத்தில் ஒருமித்து வாழ முடியும் என்ற சித்தாந்த அடிப்படையில் பரஸ்பரம் நம்பிக்கை, ஒத்துழைப்பு, பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் உலக நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்க முடியும் என்ற கொள்கையை பரப்புவதுடன் சமாதான இலட்சியத்திற்காகப் போராடும் சகல நாடுகளுடனும் அமைப்புகளுடனும் சேர்ந்து பணியாற்றுவது. நமது மக்களின் புராதன கலையையும் கலாசாரப் படைப்புகளையும் நேசிக்கும் கலைஞர்கள், தமது படைப்புகள் வாழ வேண்டும் என்று ஆசைப்படும் எழுத்தாளர்கள், தாம் நேசிக்கும் உறாரும் உறவினரும் நாடும் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பும் நல்லெண்ணம் படைத்தோர் சமாதானத்திற்கான போராட்டத்தின் முன்னணியில் நிற்க வேண்டும். எனவே சமாதானத்தையும், மக்கள் வாழ்வின் மீது கொண்ட வாஞ்சை யையும் பிரதிபலித்து இலக்கியங்கள் படைப்பது.

2. சமுதாயத்தில் வாழ்வு மறக்கப்பட்ட, வாழப்பிறந்த மக்களின் வாழ்வுக்கான, உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்திற்கான போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கும், வாழ்வின் மீதும் அவர்களது போராட்டத்தின் வெற்றியின் மீதும் நம்பிக்கையூட்டும் இலக்கியங்களையும் மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையையும் பிரச்சனைகளையும் பிரதிபலிப்பதோடு, வாழ்க்கையின் விமோசனத்திற்கான சரியான பாதையைச் சுட்டிக்காட்டும் இலக்கியங்களையும் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையை-ஆன்றாட நிகழ்ச்சிகளைக் கருவுலமாக்கி

அயர்களைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு அப்பாத்திரங்களின் மூலம் உயர்ந்த இலட்சியங்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வரும் இலக்கியங்களையும் படைப்பது.

3. உலக சமாதானத்தின் வைரியாகவும் உலக நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கும் மக்களின் சுபீட்சத்திற்கும் தேசங்களின் வளர்ச்சிக்கும் எதிரியாகவுமுள்ள காலனி அடிமைத்தனத்தை எதிர்த்தும், கண்ணைப் போன்ற சுதந்திரத்தை விற்று போலிச் சுதந்திர ஒப்பந்தங்கள் மூலம் ஆளும் வர்க்கங்கள் சிருஷ்டிக்கும் மாயையை எதிர்த்தும் ஏகாதிபத்தியச் சார்பற்ற பரிபூரண சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்திற்கு உத்வேகமளிக்கும் கட்டுரைகள், இலக்கியங்கள் படைப்பது. ஆசிய நாடுகளிலும், மற்றும் உலக நாடுகளிலும் சுதந்திரத்திற்காக அந்நாடுகளின் மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவளித்தல்.

4. மனிதனுக்குள் உயர்வு தாழ்வு காட்டும் சாதியமைப்பு, பெண் அடிமைத்தனம், வாழ்க்கை உரிமைகளை மறுப்பது, மூட நம்பிக்கைகள் போன்ற சமுதாயத் தீம்களை எதிர்த்துப் போராடுதல்.

5. இந்நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்களின் பிரதேச ரீதியான சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காக அவர்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை ஆதரிப்பது. இதன்மூலமே ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் கலை, கலாசாரம், மொழி, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உத்தரவாதம் செய்ய முடியும் என்பதை விளக்குவது.

6. வெறும் உருவவாதத்தையும், அதேபோல வெறும் பிரசங்க இலக்கியத்தையும் எதிர்த்து உயர்ந்த கருத்துக்களை கலைத்துவத்தோடு தரும் புதுமை இலக்கியம் படைப்பது.

7. மக்களிடம் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி ஆபாச வெறியூட்டும் சினிமாக்கள், சஞ்சிகைகள், கொயிக்குகள் முன்னேற்றத்திற்கு வைரியாக வளரும் நசிவு இலக்கியப் போக்கை வன்மையாக எதிர்ப்பது.

8. மக்களிடையே குறுகிய சாதி, இன, பால், நிற வெறிகளைப் பரப்பும் சோவானிஸ இலக்கியப் போக்கை எதிர்ப்பது.

9. முற்போக்கு இலக்கியம் போல் வேஷமிடும் கருத்துக்களையும் பிற்போக்கு இலக்கியங்களையும் அம்பலப்படுத்தி, மக்களுக்கு அவை ஊட்டும் போதையை எதிர்த்துப் பணியாற்றல்.

10. பணத்திற்காக இலக்கியம் படைக்கும் சிறுமைப் போக்கை எதிர்த்து மக்களுக்காக இலக்கியம் செய்ய எழுத்தாளர்களைத் தூண்டுவது.
11. புராதன இலக்கியங்களை சரித்திர, விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்துடன் விமர்சித்து அவற்றின் முற்போக்கு ஜனநாயக பாரம்பரியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வது.
12. கிராமப்புறங்களில் காணப்படும் தெருக்கூத்து, நாட்டுப் பாடல் மற்றும் கிராமிய இலக்கியங்களுக்குப் புத்துயிர் அளித்து அவற்றைப் புதுமைக் கருத்துக்களுடன் பேணிக் காத்தல்.
13. முற்போக்கு எண்ணமுள்ள எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை சகோதர ரீதியாக விமர்சனம் செய்வதன் மூலம் அவர்களின் ஆக்கத்திறனை மேலும் வளர்த்தல். அதற்கான இலக்கிய விவாதங்கள் நடத்தல்.
14. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிடையே அவர்களின் பொதுவாழ்விலும் தனிப்பட்ட வாழ்விலும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையும் நேர்மையையும் பேண ஊக்குவிப்பது. உயர்ந்த இலட்சியங்களை முன்வைத்து இலக்கியம் படைப்பவர்கள் தமது சொந்த வாழ்வில் உயர்ந்த பண்புகளைக் கொண்டிருந்தால்தான் அவர்களின் படைப்புக்களில் ஜீவசக்தி ஏற்படும் என்பதையும் இவ்வகையில் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றாலே அவர்களின் படைப்புகள் பயன் தரும் என்பதையும் உணரச் செய்தல்.
15. தேசிய சுதந்திரத்தைப் பூரணப்படுத்துவதற்காகவும்; சமுதாய, அரசியல், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காகவும், உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்திற்காகவும் மக்கள் நடத்தும் பொதுவான இயக்கங்களையும் அன்றாடப் போராட்டங்களையும் ஆதரித்தல்.
16. பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, சிந்தனை உரிமை மற்றும் மனித உரிமைகளுக்காக மக்கள் நடத்தும் கிளர்ச்சிகளை ஆதரிப்பதுடன் எழுத்தாளர்களின் சிந்தனை, எழுத்துரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.
17. எழுத்தாளர்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் பல்வேறு எழுத்தாளர்களிடையே நல்லுறவை ஏற்படுத்தவும் உழைத்தல்.
18. எழுத்தாளர்களுக்கும் பிரசுரகர்த்தாக்களுக்குமிடையிலுள்ள உறவை நிர்ணயிப்பதுடன் எழுத்தாளர்களுக்கு பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் போதிய ஊதியம் தருவதற்காக முயற்சித்தல்.

19. வேலை செய்யும் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தும், அவர்களின் கோரிக்கைகள், நலன்களுக்காகவும் பணியாற்ற தல்.

20. எழுத்தாளர்களின் உரிமைகளும் நலன்களும் (பிரசுரகொப்பிரைட், வானொலி ஆக்கங்கள், சினிமா, ஒலிப்பதிவு உரிமைகள் உட்பட சகலதுறைகளிலும்) பூரண பாதுகாப்புப் பெறுவதற்கு எல்லாவித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்வதுடன் எழுத்தாளர்களுக்கு பாதுகாப்பளிகளும் சட்டங்கள் இயற்ற அரசாங்கத்தைத் தூண்டுகல்.

21. சகல தேசிய இனங்களுக்கிடையிலும் கலாசார உறவையும் பரஸ்பரம் நட்பையும் வளர்ப்பதுடன் வெவ்வேறு நாடுகளுக்கிடையிலும் கண்டங்களுக்கிடையிலும் கலாசார உறவையும், நட்பையும் வளர்ப்பது.

22. பிறமொழி இலக்கியங்களைத் தேசிய மொழிகளில் கொண்டுவருவதுடன் தேசிய மொழிகளிலுள்ள நலவ இலக்கியங்களை உலக மொழிகளில் கொண்டுவர முயற்சித்தல். பிறநாட்டு எழுத்தாளர்களுடனும் மொழி வல்லுநர்களுடனும் தொடர்புகொள்ளல்.

எதிர்ப்பும் ஆதரவும்

இ.மு.எ.ச. நிறுவப்பட்டு இக் கொள்கைப் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சங்கத்தை வலுப்படுத்தவும், விரிவுபடுத்தவும் எழுத்தாளர்களின் ஆதரவை பெறுவதற்கான முயற்சியில் அது ஈடுபட்டது. இதற்காக முதலில் 1955ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 10ம் திகதி "எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை" என்னும் துண்டுப் பிரகாசத்தை வெளியிட்டது. அதில் "உங்களைச் சகோதர பாவத்துடனும், பாசத்துடனும் நெருங்குகிறோம். காலத்தின் பொறுப்பை உணர்ந்து கடமை உணர்வுடன் அணுகுகிறோம். இ.மு.எ.ச. கொடியின் கீழ் அணிவகுத்து எழுத்தாளர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதில், இந்நாட்டில் உண்மையான ஜனநாயகத்தையும் இந்த வையகத்தில் நிரந்தர சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டுவதில், நமது பழம்பெரும் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை வளர்த்தெடுத்து புதுமை இலக்கியத்தைப் படைப்பதில் உங்களது ஒப்பரிய பொறுப்பை நிறைவேற்றுமாறு பணிவன்புடன் அழைக்கிறோம்" என்று எழுத்தாளர்களுக்கு அழைப்பு விட்டிருந்தது.

இ.மு.எ.ச.வின் இக் கொள்கைப் பிரகடனமும், அழைப்பும் அக்கால இலக்கியச் சூழ்நிலையில் புதுமையானதும், புரட்சிகரமானதுமாகும். அதற்குமுன் ஈழத்தில் தோன்றிய எந்த ஓர் இலக்கிய நிறுவனமும் இத்தகைய குறிக்கோள், கொள்கை, வேலைத்திட்டத்தை கொண்டிருக்கவில்லை. எழுத்தாளர்களுக்கு இவ்வாறான ஓர் அறைகூவலை விட்டதுமில்லை.

இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றமும், அதன் கொள்கைப் பிரகடனமும், அழைப்பும் ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் ஒரு சலசலப்பை உண்டாக்கின. முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி உண்மையில் தெளிவாக விளங்கியிருக்காதவர்கள் "முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன?" என்ற கேள்வியை எழுப்பினார்கள். "கலை கலைக்காக" என்ற கொள்கையுடைய உருவவாதிகளிடமிருந்து "இலக்கியத்தில் என்ன முற்போக்கு, பிற்போக்கு? நீங்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றால் நாங்கள் எல்லாம் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்களா?" என்ற கேள்வியும் "எழுத்தாளன் அரசியல், சமுதாய, தேசிய விவகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். அவன் இவற்றில் எல்லாம் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை" என்ற அபிப்பிராயமும் கிளம்பின.

இ.மு.எ.ச. இக்கேள்விகளுக்கும் அபிப்பிராயங்களுக்கும் விரிவான பதிலை அளிக்கத் தவறவில்லை. அதன் சாரம் இதுதான்:

சமுதாய நோக்கும் உணர்வுமுள்ள, அடிமைத்தனத்தையும் கொடுமைகளையும் சமூகத் தீமைகளையும் எதிர்க்கின்ற, சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையாக உள்ள உழைக்கும் வெகுஜனங்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற, அவர்களுக்கு விழிப்பையும் உணர்ச்சியையும் ஊட்டுகின்ற, வரலாற்றைப் படைக்கும் அம்மக்களின் பிரமாண்டமான ஆக்க சக்தியை எடுத்துக்காட்டி, அதைக்கட்டவிழ்த்துவிடுகின்ற, சமூக மாற்றத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் விரும்புகின்ற, மக்களின் நேர்மையான அபிலாஷைகளை பிரதிபலித்து அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கு உதவுகின்ற, மனிதனை மேன்மைப்படுத்துகின்ற படைப்புகளே முற்போக்கு இலக்கியங்கள். இதனையும், சமுதாயத்திற்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பையும் சமுதாயத்தில் இலக்கியம் வகிக்கும் பாத்திரத்தையும் தெரிந்து தெளிந்து சமூக-வர்க்கக் கண்ணோட்டத்துடன் இலக்கியம் படைப்பவர்களை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள். மேற்கூறியவற்றை விரும்பாத, சமூக மாற்றத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் தடுக்கின்ற, சீரழிக்கின்ற படைப்புகள் பிற்போக்கானவை. இவற்றை உருவாக்குகிறவர்கள் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்கள்.

இதுபோன்ற எழுத்தாளன் அரசியல், சமுதாய, தேசிய, சர்வதேசப் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன்; அவன் இவற்றில் கவனஞ் செலுத்தவோ ஈடுபடவோ தேவையில்லை என்ற உருவவாதிகளின் கூற்றுக்கு பின்வருமாறு பதில் அளித்தது.

மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசங்களிலும் காப்பியங்களிலும் சமய இலக்கியங்களிலும் கூட அரசியல் இருக்கவே செய்கிறது. வள்ளுவரின் திருக்குறளும் இதிலிருந்து விலகவில்லை. அதற்குப் பின்னும் அரசர்களையும், அரசியலையும் மையமாகக் கொண்டு வரலாற்றுப் புனைகதைகளும் சிறுகதைகளும் பாடல்களும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் இதனைக் காண முடியும். ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷெல்லி, மாபெரும் ருஷ்ய எழுத்தாளர்கள் வியோ டோல்ஸ்டோய், மாக்ஸிம் கோர்க்கி, மாயாக்கோவஸ்கி, பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்கள் வால்டேர், விக்தர் ஹியூக்கோ, ரோமன் ரோலந்து, சீன எழுத்தாளர் யூசூன், இந்தியர்களான சரத்சந்திர சட்டர்ஜி, பிரேம்சந்த், மகாகவி இக்பால், மகாகவி தாகூர், நஸ்ரூல் இஸ்லாம், ஹரிந்திரநாத் சட்டோபத்தியாய், சரோஜினி நாயுடு, மகாகவி பாரதியார், திரு. வி.க., கல்கி, வ.ரா., ப.ஜீவனந்தம், நாமக்கல் கவிஞர், பாரதிதாசன், குமில்ன், தமிழ் ஒளி, அண்ணாத்துரை- இப்படி எத்தனையோ கவிஞர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம். இவர்கள் எல்லோரும் அரசியலில் கவனஞ் செலுத்தவே செய்தார்கள்.

இந்நாற்றாண்டில் நாடுகளின் சுதந்திரப் போராட்டங்களின் போது அந்நாடுகளின் எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் காதலையும் பெண்ணையும் இயற்கையையுமே வர்ணித்துக்கொண்டிருக்க வில்லை. குடும்பக் கதைகளையும் தனிமனித சுய உணர்வுகளையும், மன அரிப்புக்களையும் எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் தமது நாட்டினது சுதந்திரத்திற்காகவும் விடுதலைக் காகவும் இலக்கியம் படைத்தார்கள். இவர்களில் ஒருசிலரின் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டினோம்.

“ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலிகள் ஜோர்டானில் ஆட்சி செலுத்துகிறார்கள். அதன் மண்ணை பிரிட்டிஷ் போர் வெறியர்கள் காலடியில் போட்டு மிதிக்கிறார்கள். சத்தியத்திற்கும் ஏமாற்றத் துக்குமிடையில், ஒளிக்கும் இருளுக்குமிடையில் உக்கிரப் போராட்டம் நடைபெறுகிறது. ஏமாற்றத்தின் மீதும் இருளின் மீதும் சத்தியமும் ஒளியும் வெற்றியீட்டும்வரை ஜோர்டான் எழுத்தாளர்கள் போராயுதங்களை கீழே வைக்கமாட்டார்கள்”

-அப்துல் செயிஸ் காசிம்
ஜோர்டானிய எழுத்தாளர்

"ஆபிரிக்காவில் பொலபொலத்து விழும் தமது ஆட்சிக்ரு முட்டுக்கொடுத்து நிலை நிறுத்த ஏகாதிபத்தியவாதிகள் புதிய கலோகங்களையும் கவசங்களையும் உபயோகிக்கிறார்கள். ஆசியாவிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட கலோனியலிஸம் ஆபிரிக்காவில்தனது மானங்கெட்ட ஆட்சியைப் பாதுகாக்க தன்னால் முடிந்த இழி செயல்கள் அனைத்தையும் செய்கிறது. எனவேதான் எழுத்தாளனின் பணி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கலோனியல் நகத்தடியிலிருந்து மக்களின் ஆன்மீக விமோசனத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான தர்மப்போரில் பொங்கி எழ பொருளாதார அரட்சியல், சமூக யதார்த்தம் அவனை நிர்ப்பந்திக்கின்றது."

"காலனி அடிமை முறை என்ற நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் வைத்தியனைப் போன்றவன் எழுத்தாளன். அதேபொழுதில் நாட்டின் விடுதலைப் போரில் அவன் ஒரு போர்வீரனும் ஆவான்."

-பென்ஜமின் மாதீவ்
கமரூன்ஸ் எழுத்தாளர்

"மனித வாக்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்கான, தேசிய விடுதலைக்கான, சமாதானத்திற்கான போராட்டக் கருத்துக்கள் வட்சோப வட்சக கணக்கான மக்களின் உள்ளத்தில் கொந்தளித்துக் குமுறுகின்றன. இந்தக் கருத்துக்கள் இலக்கிய-கலாசார வளர்ச்சியுப் பிரச்சனைகளுடன் இணைந்து பிணைந்து இரண்டற்கு கலந்து நிற்கின்றன."

-இன்டொஸ்லோ
இந்தோனேஷிய எழுத்தாளர்

இவ்வாறு எழுத்தாளர்கள் அரசியலுக்கு பேரவைப் பாவிககத் தவறவில்லை. பல நாடுகளைச் சேர்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சுதந்திரப் போராட்டங்களில் நோடியாகக் குதித்தார்கள். இன்றும் கூட பல ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டங்களில் அந்நாடுகளின் கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பங்கெடுத்து வருகிறார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னும் தமது தேசிய சமூக பிரச்சனைகளையும் வாழ்க்கையையும் சமூக சீரக்கோடும் உணர்வோடும் தாம்

படைக்கும் இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கவே செய்கிறார்கள்.

தேசியப் போராட்டங்களில் மட்டுமல்ல, உலகைப் பயமுறுத்திய பாசிஸத்திற் கெதிராகவும் எத்தனையோ படைப்பாளிகள் போராடியிருக்கிறார்கள். கீர்த்திவாய்ந்த அமெரிக்க எழுத்தாளரான எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே பாசிஸத்தை எதிர்த்து நேரடியாகப் போராட ஸ்பெயினுக்குச் சென்றார். ஹிட்லரின் பாசிஸம் பயங்கர நாசத்திலும் வெறியாட்டத்திலும் இறங்கிய போது அதனை எதிர்த்து செக்கோஸ்லவேக்கியக் கவிஞர் ஜூலியஸ் பூசிக், துருக்கிய கவிஞர் நஜீம் ஹிக்மத், பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் ஆல்பெர்ட் கெமு, சிவிநாட்டுக் கவிஞர் பாப்லோ நெருடா போன்ற புகழ்பெற்ற இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பலர் எழுதினார்கள். பாசிஸ எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் தீவிரமாக இயங்கினார்கள். நடந்து முடிந்த உலகப்போரின் பாரதூரமான பாதிப்புக்கள் இன்றும் மறையாத நிலையில், போரினால் ஏற்பட்ட படு காயங்கள் முழுமையாக மாறாத நிலையில் மீண்டும் மற்றொரு யுத்தப் படுகுழியில் மனித குலத்தை தள்ளிவிட ஏகாதிபத்தியம் எத்தனிக்கின்றது. ஏகாதிபத்தியங்கள் தமது சுயலாபங்களுக்காகத் திரும்பவும் புதிய காலனி ஆதிக்கத்தையும் அடிமைத்தனத்தையும் திணிக்க முயற்சிக்கின்றன. இந்த அபாயங்களிலிருந்து தமது தாயகத்தின் சுதந்திரத்தையும் மனிதகுலத்தின் நன்மையையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பில் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பங்கெடுப்பது ஆகாத காரியமா? மேற்கூறிய விஷயங்கள் அவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டவையா?

அரசியல், தேசிய, சமூக பிரச்சனைகள் இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் பாதிக்கக் கூடியன. நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற முறையில் தேசியக் கடமையும் சமுதாயத்தின் அங்கம் என்ற முறையில் சமுதாயக் கடமையும் உண்டு. எனவே, மனித குலத்தின் நல்வாழ்வுக்காகவும் அதன் பொதுவான ஆதாயத்துக்காகவும் உழைக்க வேண்டியதும், அவற்றிற்கு ஊறு ஏற்படும் போது அவற்றைப் பாதுகாக்கவும், தடை ஏற்படும் போது எதிர்த்துப் போராடவும் வேண்டியது அவனது கடமைகளில் ஒன்று. தனது இலக்கியப் படைப்புக்களால் மக்களைக் கவர்தின்றவன், அவர்களின் மனதில் கருத்தை விதைக்கின்றவன் என்ற முறையில் இப்பொறுப்பு இன்றியமையாததுமாகும். ஆகவே அவன் அரசியல், தேசிய, சமுதாயப் பொறுப்பிலிருந்து முற்றாக ஒதுங்கியிருக்க முடியாது, ஒதுங்கவும் கூடாது.

இவ்வாறு கேள்விகளுக்கும் கூற்றுகளுக்கும் இ.மு.எ.ச. விடைமிறுத்த போதிலும் எதிர்ப்பு தொடர்ந்து இருக்கவே செய்தது. இதுமட்டுமல்ல, அதுவரை இலக்கியத்தில் ஆதிக்கம்

செலுத்திக்கொண்டிருந்த பிற்போக்குவாதிகள் "இப்போ கொஞ்சம் பெடியன்கள் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தாங்கள் பெரிய ஆக்கள் என்று எண்ணம். உலகத்தையும் சமுதாயத்தையும் மாற்றிப்போடலாம் என்ற நினைப்பு. அது தான் இலட்சியம். கொள்கை, வேலைத்திட்டம் அது இது என்றெல்லாம் அளந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ நூல்கதைகள் எழுதினாப்போவ இதையெல்லாம் செய்யத் தகுதி வந்து விடுமா? ஏதோ கொஞ்ச நாளைக்கு இப்படிக்கூடதடிச்சுப் போட்டு ஒய்குசுபோய்விடுவான்கள்" என்பன போன்ற கொச்சைத்தனமான அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிட்டார்கள்.

இவ்வாறான எதிர்ப்பு காணப்பட்டது போலவே எழுத்தாளர் பலரிடமிருந்து ஆதரவும் கிடைத்தது. இதன் பலனாக 1955 ல் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், (எருக்கலம்பிட்டி) கண்டி, திருகோணமலை ஆகிய ஊர்களில் இ.மு.எ.ச. வின் கிளைகள் தோன்றின. இவற்றையடுத்து மட்டக்களப்பு தெற்கிலும் (அக்கரைப்பற்று) பூண்டிலோயாவிலும் (மலைநாடு) கிளைகள் அமைக்கப்பட்டன.

முதல் வேலைத்திட்டம்.

இ.மு.எ.ச. இயங்கத் தொடங்கிய காலத்தில் நாட்டில் பின்வரும் நிலைமை நிலவியது :

1. புதிய ஜீவிதத்துடிப்போடு இளம் முற்போக்கு சக்திகள் வளர்ந்து வந்த அதேவேளையில் அரசியலில் ஏகாதிபத்திய விக்வாசமும் துரைத்தன மோகமும், பழைய சமுதாயக் கொள்கைகளையும் கொண்ட பிற்போக்கு சக்திகளே தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தன. இவற்றின் செல்வாக்கு கல்வி, கலை, இலக்கியத் துறைகளிலும் பிரதிபலிந்ததில் வியப்பில்லை. இந்த ஆதிக்கத்தையும் செல்வாக்கையும் உடைத்தெறிவதற்கு தேசிய உணர்வையூட்டுவதில் இ.மு.எ.ச. கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது.

2. இலங்கைத் தமிழ் வாசகர் உலகை இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகளும், தரமற்ற நூல்களுமே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்ததோடு உளுத்துப்போன பழைய கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளுமே சமூக தர்மங்கள், சமூக நீதிகள் என்று அவை பிரசாரஞ் செய்தன. இதனை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்தது.

3. இந்தியாவிலிருந்து வருபவைதான் கலை-இலக்கியங்கள்.

கலைஞர்களும் அங்குதான் இருக்கிறார்கள். புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் எல்லாம் அங்கிருந்துதான் வரவேண்டும் என்ற மூடத்தனமான கருத்து வேருன்றியிருந்தது.

4. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை நமது எழுத்தாளர்களின் நிலையான பிரசுரகருவாக இருக்கக் கூடியவை வீரகேசரியும் தினகரனும் மட்டுமே. (அப்போது தினபதி இல்லை) ஆனால் 1950 வரை இவை இரண்டிலும் எல்லாமே இந்தியர்மயம். விஷயதானங்கள் மட்டுமல்ல, இவை இரண்டிலும் பணியாற்றியவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களும் அவர்களே. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை ஈழகேசரி, சுதந்திரன், தேசாபிமானி ஆகிய வர எடுகளும் மறுமலர்ச்சி போன்ற அவ்வப்போது வெளிவந்த சிறு சஞ்சிகைகளும் பிரசுரித்து வந்தன. வீரகேசரியும் தினகரனும் இந்திய எழுத்தாளர்களைத்தான் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் என்று கருதிவந்தன. சிறப்புக் கட்டுரைகளையும் வாழ்த்துச் செய்திகளையும் கூட ராஜாஜி, காமராசர் போன்ற இந்தியத் தலைவர்களிடமும் சுத்தானந்த பாரதியார் போன்ற கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களிடம் இருந்தே பெற்று வெளியிட்டன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பிரசுரிப்பதில் ஆர்வமோ அக்கறையோ செலுத்தவில்லை. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் தீண்டாமைப் போக்கையே காட்டி வந்தன. 50களின் ஆரம்பத்தில் சிறிது மாற்றம். இவர்களின் ஆக்கங்களுக்கு மிக அரிதாக இடமளித்தன. எனவே, இவ்விரு பத்திரிகைகளும் இவர்களின் ஆக்கங்களை அங்கீகரித்து கணிசமான அளவு பிரசுரிக்கச் செய்யவேண்டியிருந்தது.

5. இ.மு.எ.ச. தனது உத்தியோகபூர்வமான குாலாக "புதுமை இலக்கியம்" என்னும் பெயரில் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிடத் தீர்மானித்தது.

இ.மு.எ.ச. இவற்றைத் தனது முதல் வேலைத்திட்டமாக எடுத்துக் கொண்டது. இதற்கான இயக்கத்தை எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் தோற்றுவிக்க எழுத்தாளர் கூட்டங்கள், கருத்தருங்குகள், கலந்துரையாடல்களைத் தொடர்ச்சியாக நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நடத்துவதில் ஈடுபட்டது. இவ் இயக்கத்தினை நடத்தத் தொடங்கிய போது இந்திய சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள், சம்பந்தமாக இ.மு.எ.ச. தன் நிலைப்பாட்டை பின்வருமாறு தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்தியது:

"நாம் இந்தியத் துஷேஷிகளல்லர். வள்ளுவனும் இளங்கோவும் எங்கள் மூதாதையர். கம்பன் எங்கள் இனத்தவன். பாரதி எங்கள் உணர்வில் கலந்தவன். இந்தப் பாரம்பரத்தில் வந்த பாரதிதாசன்

திரு. வி. க. புதுமைப்பித்தன், சுவாமிநாத சர்மா, ஜீவானந்தம் போன்ற இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள், நூலாசிரியர்கள், பலரிடமிருந்தும் மகாகவி தாகூர், பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி, சரத்சந்திரர், பிரேமசந்த், கிருஷ்ண சந்தர், முல்கராஜ் ஆனந்த், கே. ஏ. அப்பால் போன்ற ஏனைய இந்திய எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் எமக்கு பலவிதமான ஆதர்சங்கள் - முன்மாதிரிகள் கிடைத்துள்ளன. அவர்களால் நாங்கள் கணிசமான அளவு ஊட்டம் பெற்றுள்ளோம். அவர்களை நாங்கள் மதிக்கின்றோம். நேசிக்கிறோம். அதேவேளையில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் படைப்பாற்றல் உண்டு. அவர்களையும் மதித்து ஊக்கமளிக்க வேண்டும். அவர்களால்தான் இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை இலக்கியமாக்க முடியும். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தமக்கே உரிய தனித்துவத்தோடு புதிய பிரகாசங்களை நோக்கித் தமது பார்வையைச் செலுத்த வேண்டும்."

"சஞ்சிகைகள் நூல்களைப் பொறுத்தவரை தரமானவற்றை இருகரம் நீட்டி வரவேற்கின்றோம். ஆனால் இலக்கிய சஞ்சிகை என்ற பெயரால் வந்து குவியும் வியாபாரக் குப்பைகளையும் சாககடைச் சரக்குகளையும் எதிர்க்கிறோம். சுத்தமான காற்றுக்காக கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் திறந்து வைக்கவே இ. மு. எ. ச. விரும்புகிறது. அதேவேளையில் அசுத்தமான காற்றும் மூக்கைத் துளைக்கும் நாற்றமும் உட்புகுவதை விரும்பவில்லை."

இ. மு. எ. ச. வின் இந்த நிலைப்பாட்டிற்கும் தனது முதல் வேலைத்திட்டமாக எடுத்துக் கொண்ட மேற்கூறிய இதர விஷயங்களுக்கும் நாளடைவில் ஆதரவு பெருகத்தொடங்கியது.

இ. மு. எ. ச. வின் தோற்றமும் துரித செயற்பாடும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் கீழ் இதே காலகட்டத்தில் (1955) இ. மு. எ. ச. வுடன் இணைய விரும்பாத பத்திரிகையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் சிலர் அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை நிறுவினர்.

வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் ஆர். பி. ஹரணை தலைவராகவும் சுதந்திரன் ஆசிரியர் எஸ். ரி. சிவநாயகத்தை பொதுச்செயலாளராகவும் கொண்டு ஆரம்பமான இச்சங்கம் சில காலத்துக்குள் லேயே இயங்காமல் மறைந்துவிட்டது. இச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது இதனை இ. மு. எ. ச. எதிரியாகக் கருதவில்லை. "அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டதை இ. மு. எ. ச. வரவேற்று வாழ்த்துகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுவான வளர்ச்சிக்காக முடிந்த துறைகளில் எல்லாம் ஒத்துழைக்க உறுதியளிக்கிறது" என்ற தர்மானத்தை 1955 ஜூன் 12ந் திகதி நிறைவேற்றி அதனை அனுப்பியும் வைத்தது.

மொழிப்பிரச்சனை

ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் இ.மு.எ.ச. இவ்வாறு செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது அரசியல் அரங்கில் மொழிப்பிரச்சனையும் சூடுபிடிக்கத் தொடங்கியது. சிங்களம் மட்டுமே அரசு கரும மொழியாக வேண்டும் என்ற பிரசாரமும் சிங்களம் மட்டுமின்றி தமிழும் இந்நாட்டின் தேசிய மொழியாக இருப்பதால் அதற்கும் சம அந்தஸ்து வழங்கி இரு மொழிகளையும் அரசு மொழிகளாக்க வேண்டும் என்ற தமிழ் மக்களினதும் தேசிய கட்சிகளான இடதுசாரி கட்சிகளினதும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் உள்ள மற்றும் முற்போக்காளர்களினதும் கோரிக்கையும் தீவிரமடைந்தன. சில அசம்பாவிதங்களும் தலைகாட்டத் தொடங்கின.

மேற்படி சமத்துவக் கோரிக்கையை முற்றுமுழுதாக ஆதரித்து நின்ற இ.மு.எ.ச. மொழிப்பிரச்சனையால் தலைகாட்டத் தொடங்கிய அசம்பாவிதங்களையும், நாடு நெருக்கடியான ஒரு சூழலை நோக்கித் தள்ளப்பட்டிருப்பதையும் முன்கூட்டியே உணர்ந்து கவலையுற்றது. அதேவேளை தூரதிருஷ்டி வாய்ந்த தீர்மானங்களை எடுத்தது. இ.மு.எ.ச. வின் தெட்டத் தெளிவான அரசியல் கோட்பாட்டையும், சீரிய நோக்கையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும் அத்தீர்மானங்கள் வருமாறு:

“மொழிப் பிரச்சனை இரண்டு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று வரவேற்கத்தக்கது, வாழ்த்துக்குரியது. மற்றது ஆபத்தானது.

“முதலாவது அம்சம் வளமிக்க தேசாபிமானத்தைப் பிரதிபலிப்பது. மக்களின் ஜனநாயக உணர்வைக் கருவுலமாகக் கொண்டது. பல நாற்றாண்டுகளாக அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதிக்கத்திற்கும், அதன் கலாசார, மொழி ரீதியான ஆதிபத்தியத்திற்கும் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த மக்கள் இன்று தேசிய விழிப்படைந்து விட்டார்கள். தமது கலை, கலாசாரம் பற்றியும் மொழி, இலக்கியம் பற்றியும் இன ரீதியான பண்பாடு-பாரம்பரியம் பற்றியும் போதமடைய ஆரம்பித்துள்ளார்கள். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசியப்பற்று நிறைந்த மக்களின் இந்த விழிப்பை இ.மு.எ.ச. பேருவகையுடன் வரவேற்கிறது, வாழ்த்துகிறது. இந்த நல்ல திருப்பம் நம் கலைகளும் கலாசாரமும் வளர்வதற்கான நல்லதொரு எதிர்காலத்திற்குப் பாதையமைத்துக் கொடுக்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம்.

“ஆனால் மக்களின் இந்த தேசிய விழிப்பு தவறான பாதையில் திருப்பிவிடப்பட்டுள்ளதை நாம் ஆழ்ந்த துக்கத்துடனும், கவலையுடனும் பார்க்கின்றோம். தேசத்தின் சுயாதீனத்தை வலுப்படுத்தியும், இனங்களினதும் மக்களினதும் ஐக்கியத்தையும் சிநேகபாவத்தையும் ஸ்திரப்படுத்தியும் சகல மக்களினதும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒர் உயர்ந்த நாட்டை நிர்மாணிப்பதற்குப் பதிலாக நாட்டில் உருவாகியுள்ள ஒரு மொழிக் கோஷம் தேசிய சுயாதீனத்தைச் சிதைத்து இன ஒற்றுமையைக் குலைத்து இனங்களின் உரிமையை ஒட்டறப்பதிலும் மக்களிடையே மோதல்களை மூட்டிவிட்டு நாட்டை இரத்தக்களரியாக்குவதிலும்தான் இழுத்துச் செல்கின்றது.

“தனிச் சிங்களத்தால் பாதிக்கப்படும் தமிழ் மக்கள் தம் மொழியையும் கலை கலாசாரங்களையும் ஜனநாயக உரிமைகளையும் காக்க விழிப்புணர்ச்சி பெற்று முன் வர வேண்டும் என்ற அறை கூவுகிறோம். ஒவ்வொரு கட்சியும் தனது மூலக் கொள்கைகளை முண்டி முன் வையாது தமிழ் பேசும் சகல மக்களும் ஒருமுகப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதும் நாட்டிலுள்ள சகல ஜனநாயக சக்திகளும் அங்கீகரிக்கக் கூடியதுமான ஒரு கொள்கையை ஒன்றுகூடி வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் நாம் வேண்டுகின்றோம்.

“ஆனால் ஒர் எச்சரிக்கை. இந்த இயக்கம் கட்டுப்பாடு நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். தமிழ் உரிமையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமேயன்றி இனவிரோதத்தைப் பரப்புவதாக இருக்கக் கூடாது” (1955-6-12ந் திகதி செயற்குழுத் தீர்மானம்)

இதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

அது பின்வருமாறு:

“நீண்ட நெடுங்காலமாக அடக்கப்பட்ட தமது மொழி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும், அது துரிதமாக வளரவேண்டும் என்ற சிங்கள மக்களின் நியாயமான உணர்வைப் போலவே தமது மொழியைப் பற்றித் தமிழ் பேசும் மக்களின் உணர்வும் நியாயமானதாகும். ஆனால் ஒரு மொழிக்கோஷம் (சிங்களம் மட்டும்) தமிழ்பேசும் மக்களின் இந்த நியாயமான உணர்வைப் புறக்கணித்து அம்மக்களின் மொழி உரிமையை மறக்கிறது. இது தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது மொழிமூலம் அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஜனநாயக உரிமைக்கு உலை வைப்பதோடு

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் தமிழினத்தின் கல்வி-கலாசார வளர்ச்சிக்கும் பாதிப்பை உண்டாக்கும்.

“விரும்பத்தகாத எதிரொலிகள் இப்போதே கேட்கத் தொடங்கியுள்ளன. இவை தமிழ் இனத்தின் மத்தியிலும் பெரும்பீதியை ஏற்படுத்தியுள்ளன. நாட்டின் இரு பெரும் தேசிய இனங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதக்கூடிய அதன் மூலம் நாட்டின் சமாதான வாழ்வு குலைந்து வகுப்புக் கலவரங்களும் இரத்தக்களரியும் ஏற்படக்கூடிய பயங்கரமான நிலை உருவெடுத்துள்ளது.

“எனவே சிங்களத்தோடு தமிழும் ஆட்சிமொழியாக்கப் படுவதுடன் தேசிய ஐக்கியத்தையும் இரு இனங்களிடையே நட்புறவையும் சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டி உறுதிப்படுத்துவதற்கு இந்நாட்டின் சகல இனங்களினதும், சமூகங்களினதும் தலைவர்களையும், சமாதானத்தையும் நட்புறவைவையும் விரும்பும் நல்லெண்ணமுள்ள சகல மக்களையும் இ.மு.எ.ச. வேண்டிக் கொள்கிறது. இப்பணியில் எழுத்தாளர் அனைவரும் தமது பங்கைச் செலுத்த முன்வர வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறது”. (1955-8-31 செயற்குழுத் தீர்மானம்.)

இ.மு.எ.ச.வின் இத்தீர்மானங்கள் வேற்றுமைக்கிடையே ஒற்றுமையைக் காணும் அதன் தேசிய பொறுப்புணர்வையும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டில் அதன் சிரத்தையையும் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமை, அவர்களின் தனித்துவம், கலை-இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகியவற்றில் உள்ள ஆழ்ந்த அக்கறையையும் எடுத்துக் காட்டுபனவாக அமைந்தன. அதோடு இத்தீர்மானங்கள் தூரதிரிஷ்டி வாய்ந்தவை என்பது பின்னர் நாட்டில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் மூலம் புலனாகும்.

புதுமை இலக்கியம்

மேற்கூறிய விஷயங்களில் இ.மு.எ.ச. தன் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் தனது உத்தியோக பூர்வமான பத்திரிகையை வெளியிடும் முயற்சிகளிலும் அது ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. 1956 ஜனவரி பொங்கல் புதுநாளில் “புதுமை இலக்கியம்” மலர்ந்தது. எழுத்தாளர்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக பல கோரிக்கைகளையும் “புதுமை இலக்கியம்” தன் முதல் இதழிலே முன்வைத்தது. எழுத்தாளர்களின் பொதுப் பிரச்சனைகள், இலக்கிய தத்துவக் கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், கலை இலக்கிய விஷயங்கள் மொழிப்பிரச்சனையில் இ.மு.எ.ச.வின் நிலை முதலியனவும் அள்விதழில் இடம் பெற்றிருந்தன.

ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் அதுவரை எழுத்தாளர்களுக்கென ஒர் எடு வெளிவந்ததில்லையாதலால், புதுமை இலக்கியத்தின் வருகை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் உற்சாகத்தை மேலும் ஒரு படி தூண்டி விட்டதுடன் ஏனைய எழுத்தாளர்களின் கவனத்தையும் தன்பால் ஈர்த்தது. இதன் தாத்தையும் அமைப்பையும் பலரும் பாராட்டினார்கள்.

சர்வதேச நிகழ்ச்சிகள்

இ.மு.எ.ச. இலக்கியத் துறையிலும் தேசியப் பிரச்சினைகளிலும் தன் கவனத்தைக் கூர்மையாக செலுத்தியது போலவே தன் கொள்கைப் பிரகடனத்தின் படி சர்வதேச நிகழ்ச்சிகளிலும் தன் கவனத்தைச் செலுத்தத் தவறவில்லை.

1955 இல் சரித்திரப்பிரசித்திபெற்ற பாண்டுங் மாநாடு நடைபெற்றது. அம் மாநாட்டுக்குப் பலரை ஏற்றிச் சென்ற "காஷ்மீர் இளவரசி" என்னும் இந்திய விமானம் பாண்டுங் மாநாட்டை விரும்பாத ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் சதியினால் முற்றாக நாசமாக்கப்பட்டது. அதில் சென்ற சீன அதிகாரிகளும் போலந்து நாட்டு பத்திரிகை நிருபர்களும் இந்திய விமான அதிகாரிகளும் கொல்லப்பட்டார்கள். இந்த நாசகார சதியை இ.மு.எ.ச. வன்மையாகக் கண்டித்ததுடன் ஆசியாவின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவும் உலக சமாதானத்தைப் பேணவும் நடந்த இம்மாநாட்டை வரவேற்ற வாழ்த்தியது.

இந்தியா 1947 இல் சுதந்திரம் அடைந்த போதிலும் கோலா, மாஹி ஆகிய அதன் இரு பிரதேசங்களும் போர்த்துக்கேய காலனியாகவே தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தன. இவற்றின் விடுதலைக்காக இந்திய மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தை ஆதரித்ததோடு அப்போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த வீரத்தியாகிகளுக்கு அஞ்சலியும் செலுத்தியது. (மேற்படி செயற்குழுத் தீர்மானம்)

44 நாடுகளில் கிளைகளையும் 60 ஆயிரம் உறுப்பினர்களையும் கொண்ட சர்வதேச எழுத்தாளர் நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொண்டது. இதனை வரவேற்ற இந்நிறுவனம் இ.மு.எ.ச. வை தன்னுடன் இணையக் கோரியும் 1955 இல் நடைபெற்ற தனது சர்வதேச மாநாட்டுக்கு இ.மு.எ.ச. பிரதிநிதிகளை அனுப்பி வைக்கும் படியும் கேட்டுக்கொண்டது.

1956 இல் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள்.

1956 இல் இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. 1815 இல் பிரிட்டிஷார் முழு இலங்கையையும் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் பலாத்காரமாக கொண்டு வந்ததிலிருந்து 140 வருடங்கள் வரை பெரும் அரசியல், தேசிய மாற்றங்கள் நிகழவில்லை. 1948 இல் கிடைத்த சுதந்திரமும் வெள்ளைத் துரைக்குப் பதிலாக கறுத்தத் துரைமாரை அதிகாரத்தில் அமர்த்தியதைத் தவிர குறிப்பிடத்தக்க வேறு ஒரு மாற்றத்தையும் உண்டாக்கி விடவில்லை. 1956 இல் நடந்த பொதுத் தேர்தல் ஓர் எழுச்சியையும் அரசியல் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி காலஞ்சென்ற பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (எம்.ஈ.பி) அரசாங்கத்தைப் பதவியில் அமர்த்தியது. இந்த மாற்றத்தினாலே தலையெடுத்த சில தவறான போக்குகளின் விளைவாக புதிய அரசாங்கம் தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான உணர்வையும், இடதுசாரி முற்போக்குச் சக்திகளின் எதிர்ப்பையும் புறக்கணித்து சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை ஒருதலைப் பட்சமாக நிறைவேற்றியது.

இச்சட்டத்தின் மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களின் மொழியுரிமை பறிக்கப்பட்டதை இ.மு.எ.ச. வன்மையாக எதிர்த்து தனது கண்டனத்தைத் தெரிவித்ததுடன் பின்வரும் தீர்மானத்தையும் நிறைவேற்றியது.

“ தமிழ் பேசும் மக்களின் மொழியுரிமை பறிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் விரிவானதும் நியாயமானதுமான ஒரு திட்டத்தின் அடிப்படையில் சகல சக்திகளையும் திரட்டிய ஒரு பெரும் இயக்கத்தை நடத்துவது அவசியம். அதே நேரத்தில் தமிழ் மக்களின் உரிமைப்போர் வகுப்புக்கலவரமாக மாறி நாட்டில் இரத்தப் பெருக்கையும் சாக்காட்டையும் உண்டாக்காதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“ மொழியுரிமை இயக்கத்தின் முன்னணியில் எழுந்தாளர்கள் நிற்கவேண்டும் என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளும் அதே வேளையில், இனக்கலவரத்தை சிருஷ்டிக்கக் கூடிய சகல தீய போக்குகளையும் எதிர்த்துப் போராடவும் இனங்களுக்கிடையே நட்புறவையும் செளஜன்யத்தையும் நிலை நிறுத்துவதில் அயராது உழைக்கவும் வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறது.

“ தமிழ் உரிமை காக்க முன்வரும் சகல சக்திகளுக்கும் நாம் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்போம். தமிழ் மக்களின் நியாயமான உரிமைகளுக்காக நெருப்பாற்றில் நீந்தி வளைந்து கொடாமல்

போராடிய சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள இடதுசாரி, முற்போக்கு சக்திகளுக்கும் தமிழினத்தின் சார்பாகவும் எழுத்தாளர்களின் சார்பாகவும் எமது நன்றியுள்ள பாராட்டுதல்களை சமர்ப்பிக்கிறோம். தமிழ் மக்களின் சரியான விழிப்புணர்வும், தேசிய ரீதியான முற்போக்கு சக்திகளின் வளர்ச்சியும் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுத்த தரும் என்று நம்புகிறோம்." (1956.8.12 மத்தியகுழு தீர்மானம்)

இதே சமயத்தில் வடக்கே சில ஆலயங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு திறந்து விடப்பட்டதும் அதன் கவனத்தைப் பெற்றது. தீண்டாமை எதிர்ப்பை தன் கொள்கைகளில் ஒன்றாக வரித்துக் கொண்ட இ.மு.எ.ச. அந்நிகழ்ச்சியை வரவேற்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அது வருமாறு:

" தமிழினத்தின் சாபக் கோடாகவும் மனித நாகரிகத்தின் அவமானச்சின்னமாகவும் இருந்து வரும் மிலேச்சத்தனமான தீண்டாமை மீது ஒரு பலமான அடி விழுந்துள்ளது. தமிழ் பிரதேசங்களில் சில இந்துக் கோயில்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டமை ஒரு நல்ல திருப்பம். தீண்டாமை தகர ஆரம்பித்துள்ளதையும் அதன் அழிவை இனி எந்த பிற்போக்குச் சக்திகளாலும் தடுக்க முடியாதென்பதையுமே இது காட்டுகிறது. ஆலயங்களை திறந்து விட முன்வந்த நல்லவர்களையும் அதை ஏற்க முன் வந்த மக்களையும் நாம் பாராட்டுகிறோம். அதேவேளையில், இதோடு தீண்டாமைப் பிரச்சனை தீர்ந்துவிட்டது என்ற திருப்தி தலையெடுப்பதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது. முழு ஆலயங்களும் திறக்கப்படுவதற்கும் வாழ்வின் சகல துறைகளிலிருந்தும் தீண்டாமைக் கொடுமையைப் பூண்டறுக்கவும் போராடவேண்டும். தீண்டாமை ஒழிப்புக்கான இயக்கத்தைக் கிராமம் கிராமமாக வளர்க்கவும் இவ்வியக்கத்தின் பின்னால் ஆயிரமாயிரம் மக்களை, துடிப்புள்ள இளைஞர்களை திரட்டவும் முயல வேண்டும்

" சாதித் தீமைகளையும் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தையும் கருவூலமாக்கிப் பலநூறு இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும். அதேவேளை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள உரிமை விழிப்பும், தீண்டாமை ஒழிப்பிலுள்ள ஆவேசமும் சாதிக்கலவரங்களுக்குக் காரணமாக அமைந்து விடக்கூடாது என்பதையும் விளக்க வேண்டும். புதிய சமூகத்திற்கான போராட்டத்திற்கும் சாதி ஒழிப்புக்குமுள்ள தொடர்பை, சமூகப் புரட்சியுடன் இப்பிரச்சனைக்குள்ள ஐக்கியத்தைப் புரியவைக்கக் கூடிய முறையிலும் அப்படைப்புகள்

அமைய வேண்டும். எழுத்தாளர்கள் இவ்வகையான இலக்கியப் பணிகள் மூலமும் சமூக மாற்றத்திற்கான போராட்டத்திற்கு மக்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும்.

“ பொதுத்தேர்தலின் முடிவுகள் புதிய சூழ்நிலையைச் சிருஷ்டித்துள்ளன. பெருவாரி மக்கள் அரசியல் விழிப்படைந்து விட்டார்கள் என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மக்களின் மனப்போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள இம்மாற்றத்தைச் சாதகமாக்கி, ஜனநாயக முற்போக்கு கருத்துக்கள் மக்களிடையே மேலும் பரவச் செய்வதற்கு எழுத்தாளர்கள் முன்வரவேண்டும். உண்மையான மக்களாட்சி மலர்வதற்கான பாதையையும் அதில் சாதாரண மக்கள் வகிக்கக் கூடிய பாத்திரத்தையும் விளக்க வேண்டும். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுள்ள, சுரண்டல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இன்றைய சமூக அமைப்பு சிருஷ்டிக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வீட்டுத்தட்டுப்பாடு, கல்விமின்மை, மாணவர் பிரச்சனைகள், தொழிலாளர், விவசாயிகள் பிரச்சனைகள், சீதனக் கொடுமை மற்றும் ஒவ்வொரு சமூகப் பிரச்சனையையும் வைத்து இந்நிலைமைகளில் மக்களுக்கு விரக்தியையும் வெறுப்பையும் ஏற்படச் செய்து இதன் மூலம் இந்நிலைமையை மாற்றுவதற்கான சரியான பாதையையும் அவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். இந்த இலட்சிய ஓட்டம் நம் அணியிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தாளனின் படைப்பிலும் இழையோடவேண்டும்.” (1956 ஓகஸ்ட் 12 மத்திய குழுத் தீர்மானம்.)

இந்த மாற்றங்களின் நிகழ்வுகளில் மற்றொன்று இலங்கையிலிருந்த பிரிட்டிஷ் இராணுவத் தளங்கள் சம்பந்தமானது. கட்டுநாயக்கா விமானத் தளத்தையும் திருகோணமலை கடற்படைத் தளத்தையும் அகற்றுவதற்கு அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கைகளை இ.மு.எ.ச. வரவேற்றது.

இவ்வாறான தீர்மானங்களை எடுத்து அறைகூவல்களை விடுத்த இ.மு.எ.ச. இதர விஷயங்களையும் கூர்மையாக அவதானிக்கத் தவறவில்லை. குறுகிய தேசிய இனவாதம், எம்.ஈ.பி. அரசாங்கம் கடைப்பிடித்த சில பிழையான கொள்கைகள் ஆகியவற்றின் மத்தியிலும் சரியான-தேசிய உணர்வுப் முற்போக்கான எண்ணங்களும் சகல துறைகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்ததால் இவை கலை இலக்கியத்தில் எதிரொலிக்கத் தொடங்கின. புதிய அரசாங்கம் எடுத்த பல முற்போக்கான நடவடிக்கைகளைப் போலவே தமது தேசிய கலை, இலக்கியம், கலாசாரம் புத்துயிர் பெறவேண்டும் என்ற மக்களின் அபிலாஷையைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில் அதற்குமுன் இல்லாத

கலாசார அமைச்சையும் நிறுவியது. இ.மு.எ.ச. இதனை வரவேற்று பிரதமருக்கு கடிதம் அனுப்பியதோடு இப்புதிய சூழ்நிலையால் தூண்டப்பட்டு தனது வேலைத்திட்டத்தை மேலும் விறுவிறுப்புடன் செயற்படுத்தவும் முன்னெடுத்துச் செல்லவும் தயாராகியது. எனவே "ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய பரம்பரை வளர நம்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்குச் சரியான தலைமை அளித்து வழிநடத்தும் அமைப்பாகவும் அதன் கொள்கைகளையும் வேலைத்திட்டத்தையும் நடைமுறைப்படுத்தும் உயிர்த்துடிப்பும் செயலாற்றும் திறமையுமுள்ள நிறுவனமாகவும் இ.மு.எ.ச. திகழவேண்டும். எமது மக்களின் இலக்கிய எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் என்ற பொறுப்புணர்ச்சியுடன், கடமை உணர்வுடன் நாம் ஒவ்வொருவரும் கூட்டாகவும் தனித்தும் பொறுப்பேற்ற எமது பணியை உற்சாகத்துடனும் உறுதியுடனும் நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று தன் அணியிலுள்ள எழுத்தாளர்களுக்கும் அதன் அபிமானிகளுக்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தது. (1956 ஓகஸ்ட் 12ந் திகதிய மத்தியகுழுத் தீர்மானம்)

இ.மு.எ.ச.வுடன் இணைந்து ஏற்கனவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு மேலும் ஓர் உந்துதலைக் கொடுப்பதற்காக விடுக்கப்பட்ட இந்த அறைகூவல் முழுமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு செயலாக்கப்பட்டதை பின்வரும் ஆண்டுகளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் நிரூபித்தன. அதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது 1956 இறுதியில் இ.மு.எ.ச. விரிந்த அளவில் நடத்திய பாரதி விழா.

பாரதிவிழா

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களில் தமிழ் இலக்கியத்தில் தேசிய உணர்வையும் முற்போக்கு கருத்துக்களையும் புதிய தமிழையும் தொடக்கி வைத்தவர் மகாகவி பாரதியே. எனினும் அவரைப்பற்றி 1956 வரை இலங்கையில் பேசியும் எழுதியும் வந்தவர்கள் அம்மகாகவியின் தமிழ்த்தொண்டையும் கவிதைமில் அவர் புகுத்திய புதுமையையும் மேல்வாரியாக சிலாகித்துக் கூறிவந்தனரே தவிர பாரதி இலக்கியத்தின் முழு உள்ளடக்கத்தையும் அதன் உணர்வுபூர்வமான இலட்சியங்களையும் மக்களுக்கு சரிவர விளக்கிக் காட்டவில்லை. பாரதியின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய உணர்வு, சகோதர இனங்களையும் சகோதர மொழிகளையும் அவர் மதித்த விதம், ஆங்கில மோகத்திற்கும் தமிழ் மொழியில் படித்தவர்கள் மத்தியில் நிலவிய தாழ்வுணர்ச்சிக்கும் எதிராக தாய்மொழிப்பற்றை ஊட்டிய பாங்கு, தேசிய ஐக்கியத்தில் அவர் கொண்டிருந்த பற்றுறுதி,

திகொடுமையை வெறப்போடும் வெஞ்சினத்தோடும் சாடிய முறை. முப்பது கோடி ஜனசங்க முழுமைக்கும் பொதுவுடமையை வேண்டி நின்ற அவரது சமுதாயக் கொள்கை. அவரில் காணப்பட்ட சர்வதேச உணர்வு ஆகியவற்றை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டார்கள் என்றே கூறலாம். காரணம் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் பிற்போக்கான சமூகக் கருத்துக்களையும் கோட்பாடுகளையும் மனோபாவத்தையும் கொண்டிருந்த அவர்கள் மேலேகூறப்பட்ட பாரதியின் முற்போக்கான அம்சங்களை அங்கீகரிக்க விரும்பாததுதான். சொல்லப்போனால் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் கவிதைக்கும் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கிய ஒரு புதுமைக்கவி என்ற அளவில் அவரைக் காட்டினரே தவிர (பண்டித வர்க்கம் இதனைக்கூட செய்யவில்லை) அம்மகாகவியின் முழுமையான தரிசனத்தை-பரிமாணத்தை மக்களுக்கு காட்டவில்லை.

இந்த காலகட்டத்தில்தான் இ.மு.எ.ச. வின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரான இளங்கீரன் பாரதி இலக்கியத்தை நன்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்குடன் பல சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியதோடு "பாரதி கண்ட சமுதாயம்" என்னும் நூலையும் எழுதி வெளியிட்டார்.

எனினும் பாரதி சம்பந்தப்பட்ட இக்கடமையை ஸ்தாபனரீதியில் நிறைவேற்றும் பொறுப்பை ஏற்று அம்மகாகவியின் ஜீவாதாமான உள்ளடக்கத்தை, அவரது முழு வடிவத்தை இந்நாட்டு தமிழ் மக்களுக்கு மேலும் துலாம்பரமாக எடுத்துக்காட்டி விளக்குவதன் மூலம் அக்கால கட்டத்திற்கு தேவையாக இருந்த முற்போக்கு கருத்துக்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவ முடியும் என்று இ.மு.எ.ச. கருதியது. எனவே பாரதி விழாவை 1956 டிசம்பரில் நாடு பார்த்த அளவில் நடத்தியது. இவ்விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கும் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துவதற்கும் பிரபல எழுத்தாளரும் கலைஞரும் விமர்சகருமான சிதம்பர ரகுநாதன் இந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்திருந்தார். கொழும்பு, குருணாகல், கண்டி, மாததளை, திருகோணமலை, அனூராதபுரம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய ஊர்களில் பெரு விழாக்களும் மலையகம் உற்பட பல்வேறு இடங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் தொண்ணூறுக்கும் அதிகமான கூட்டங்களும் நடந்தேறின. கொழும்பு சாகிரா கல்லூரியின் மகாகவி இக்பால் மண்டபத்தில் நடந்த பிரமாண்டமான விழாவில் சொற்பொழிவுகளோடு இசைக் கச்சேரியும், எச்.எம்.பி. முகைதீன் எழுதி மக்கள் கலா மன்றத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட "உழைக்கும் கரங்கள்" என்ற நாடகமும் மேடையேற்றப்பட்டது. பத்திரிகைகளும் இலங்கை வானொலியும் இவ்விழாவுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துச் செய்திகள்

வெளியிட்டன. சொல்லப் போனால் இ.மு.எ.ச. நடத்திய நாடு தழுவிய இந்த பாரதி விழாவைப் போல் எந்தவொரு ஸ்தாபனமும் அதற்கு முன்பும் பின்பும் நடத்தியதில்லை.

இந்த பாரதி விழாக்களோடு சிதம்பர ரகுநாதனுடன் எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய அபிமானிகளின் கலந்துரையாடல்களுக்கும் வேறு பல இலக்கிய கூட்டங்களுக்கும் இ.மு.எ.ச. ஏற்பாடு செய்தது. அவை சிறப்பாகவும் பயனுள்ளதாகவும் நிகழ்ந்தன.

சுயஸ்கால்வாய்

1956 உலகைக் கலக்கிய சர்வதேச நிகழ்ச்சி ஒன்று முக்கியத்துவம் பெற்ற ஆண்டாகும். அதுவரை பிரிட்டனும் பிரான்ஸும் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்திருந்த எகிப்தின் சுயஸ்கால்வாயை நாஸரின் தலைமையிலிருந்து அப்போதைய அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கியது. இதனைச் சகிக்காத பிரிட்டனும் பிரான்ஸும் தமது பழைய ஆதிக்கத் திமிரோடும் பழைய எஜமான ஆணவத்தோடும் பதில் நடவடிக்கையில் இறங்க எத்தனித்தன. இது எகிப்தில் மட்டுமல்ல முழு உலகிலும் ஒரு கொந்தளிக்கும் பிரச்சனையாக உருவெடுத்தது. மேற்கையும் கிழக்கையும் இணைக்கும் பிரதானமான கப்பற் போக்குவரத்துப் பாதையான சுயஸ்கால்வாய் தொடர்ந்தும் ஏகாதிபத்தியங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பதை சுதந்திரமடைந்த நாடுகளும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளைத் தவிர உலகின் சகல மக்களும் எகிப்தின் உரிமையை அங்கீகரித்ததோடு அதற்கு ஆதரவாகவும் குரல் எழுப்பினார்கள். இ.மு.எ.ச. வும் பின்வருமாறு ஆதரவளித்தது.

“ சுயஸ்கால்வாய் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பிரச்சனையில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் போக்கு தேசங்களின் சுயாதீனத்துக்கு ஒரு சவாலாகவும் மீண்டும் ஓர் உலக யுத்தத்திற்கு எரிகொள்ளியாகவும் உள்ளது. எகிப்திய மக்களின் நியாயபூர்வமான உரிமையில் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஆயுத பலம் கொண்டு தலையிட முனைகிறார்கள். இதை எதிர்த்து எகிப்திய மக்களுக்கு ஆதரவாக உலகிலும் இலங்கையிலும் எழுந்துள்ள ஜனநாயக உணர்வுடன் நாமும் சங்கமமாகி எமது ஆதரவைத் தெரிவிக்கிறோம். எகிப்திய மக்களின் வீரப்பாதையை நம் மக்களுக்கும் விளக்கி நம்நாட்டிலுள்ள அந்நிய ஏகாதிபத்திய பிடிப்புக்களை தேசிய மயமாக்கக் கோரி வளர்ந்து வரும் இயக்கத்திற்கு ஊக்கம் தருவோம். (1956 ஜூலை, 12 மத்திய குழு அறிக்கை)

முதல் பேரவை

இ.மு.எ.ச. தனக்கென ஓர் இலட்சியத்தையும் கொள்கைகளையும் வகுத்துச் செயற்பட்ட போதிலும், அதன் கொள்கைகள் பலவும் வேலைத்திட்டத்தின் பல அம்சங்களும் இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் பொதுவான அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. அதன் அணுகுமுறைகள் பரவலாகவும் செயல்முறைகள் ஆக்கபூர்வமாகவும் இருந்தன. இதனால் பல கருத்துடைய எழுத்தாளர்களும் நாளுக்கு நாள் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டு அதன் உறுப்பினர் தொகை பெருகியது. 1954 இல் 10 பேருடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இ.மு.எ.ச. 1957 ஜூனுக்குள் 225 க்கும் அதிகமான உறுப்பினர்களையும் ஆறு கிளைகளையும் கொண்ட நிறுவனமாக வளர்ந்து எழுத்து எழுத்தாளர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமைப்பாகவும் விளங்கியது. இந்த வளர்ச்சியில் பின்வரும் விஷயங்களும் அடங்குவன.

1. உறவற்று உதிரியாகக் கிடந்த எழுத்தாளர்களை ஓரணியில் ஒன்றுபடுத்தி அவர்களுக்கிடையே உறவையும் நட்பையும் உருவாக்கியது. விரிவுபடுத்தியது. இதன்மூலம் எழுத்தாளர்களிடையே முன்பு காணப்பட்ட போட்டியும் பொறாமையும் விரோதமும் மறைந்து சினேகமும் ஒருவரையொருவர் கௌரவிப்பதும் நல்லெண்ணமும் வளர்ந்துள்ளது. (1957 ஓகஸ்ட் 12ந் திகதி பொதுச்செயலாளர் அறிக்கை)

2. எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இலக்கிய விழிப்பை ஏற்படுத்துவதிலும் முற்போக்குத் திசையில் அவர்களை கணிசமான அளவு திருப்புவதிலும் அவர்களின் இலக்கியப் பார்வையை விரிவடையச் செய்வதிலும் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரத்தை வகித்தது. (அதே அறிக்கை)

இ.மு.எ.ச. இலக்கியக் கூட்டங்கள், வகுப்புகள், கலந்துரையாடல்கள், கருத்தரங்குகளின் பயனாக இலக்கியத்தில் சிந்தாந்த ரீதியான சிந்தனைக்கு அடிகோலியது. தேசிய, சமூக பிரச்சனைகளையும் மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் தமது படைப்புகளுக்குப் பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்கனவே இ.மு.எ.ச. எழுத்தாளர்களுக்கு விடுத்திருந்த அறைகூவலின் எதிரொலியாக அவ்வகையான படைப்புகள் ஓரளவு வாசகர்களின் கவனத்தைப் பெறும் அளவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. அதே வேளையில் எழுத்தாளனின் படைப்பை மற்றொரு எழுத்தாளன் சகோதரத்துவ ரீதியாக சினேக பாவத்துடன் விமர்சிக்கவும் அவ்விமர்சனத்தை வரவேற்கவுமான

நிலையும் உருவாகியது. பின்னர் மேலும் தாமான விமர்சனங்களும் தாமான இலக்கிய ஆய்வுகளும் இலக்கியப் புலமையோடும் கட்டுரைகளாகவும் நூல்களாகவும் வெளிவருவதற்கு வழிவகுத்தன.

போசிரியர் க.சிவததம்பியின் கூற்றையும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது பொருந்தும்.

“இலக்கிய நிற வணங்கள் சம்பந்தமான அமைப்பிசமொன்றும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் வியாப்திக்கும் பெரிதும் உதவிற்ற. அதுகாலவரை கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ்க்கலை இலக்கிய முயற்சிக்குத் தலைமை தாங்கிய நிற வணங்கள் அரசாங்கத்தில் முக்கிய பதவிகளை வகித்து வந்தவர்களின் நிழலிலேயே இயங்கி வந்தன. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்தின் தமிழ்க்கலை இலக்கியத்திற்கான தலைமையை உத்தியோகத்தார் முகாமிலிருந்து விடுவித்தது. எவரும் உத்தியோகத்தரின் கலை இலக்கிய முகாமை காரணமாக தமிழ்க்கலை இலக்கியத்துறைகளால் இலங்கை பல்கலைக் கழகத்துக்கு தமிழ்துறையே ஒதுக்கப்பட்டு வந்தது. எனினும் வாலாற்றுண்மையையும் நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். மேற்கூறிய பண்பு காரணமாக பெரிய உத்தியோகங்களினை வகித்து வராத தமிழ் அறிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் இ.மு.எ.ச.வுக்கு ஆதரவு நல்கத் தொடங்கினர்.

“இ.மு.எ.ச. வின் கலை, இலக்கியத்துறைக்கு உதவிய இன்னொரு முக்கிய பண்பு அது ஈழத்து இலக்கியத்தை சமய இனப் பாகுபாடுகட்கு அப்பாலான ஒரு முயற்சியாகக் கருதியமையும் அவ்வாறு வளர்த்தமையுமாகும். பல்வேறு இலக்கிய ஆசிரியர்களின் பணிகளை கிறித்தவர்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு, மட்டக்களப்பு தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டு, வன்னிப் பகுதி மக்கள் தமிழிலக்கியத்திற்காற்றிய தொண்டு, மலையகம் ஆற்றிய தொண்டு என்ற “தொண்டு” அட்டைகள் கொண்டு கட்டி வந்த இலக்கிய உலகில் அரசியற்கோட்பாடு என்ற அடிப்படையில் ஒருங்கிணைந்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை அவ்வாறு பாகுபடுத்தாது தமிழிலக்கியங்களால் போற்றும் பண்பு இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றத்தின் பின்னரே இலங்கையில் தொடங்கிற்று. (இப்பண்பு இன்னும் முற்றிலும் அழிந்ததில்லை என்பதற்கு உதாரணமாக இன்னும் பல நடவடிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய காரணங்களினால் இ.மு.எ.ச. ஈழத்துத் தமிழ் உலகிற் பெரியதொரு புரட்சியை ஏற்படுத்திற்று”

புதுமை இலக்கியம்
தேசிய ஒருமைப்பாடு மலர் 1975

இ.மு.எ.ச. வின் வளர்ச்சியும் ஸ்தாபன பலமும் 1956ல் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையும் அதன் முதலாவது பேரவையை (மாநாட்டை) நடத்த அடிகோலியது. மத்திய குழுவின் தீர்மானமும் பொது உறுப்பினர்களின் ஆதரவும் இதற்கு வலுக் கொடுக்கவே 1957 ஜூன் 16ந் திகதி கொழும்பு 213 மெயின் வீதியில் அப்போதிருந்த இலங்கை ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மண்டபத்தில் (இப்போது அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபம்) இ.மு.எ.ச. வின் முதல் பேரவை, மாநாடு, நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் அதன் உறுப்பினர்கள் மட்டுமின்றி இலங்கையின் கலை இலக்கியச் சங்கங்களிலிருந்து சகோதரப்பிரதிநிதிகளும் பார்வையாளர்களாக பல தரப்பையும் சேர்ந்த இலக்கிய அபிமானிகளும் வந்திருந்தனர். வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளாக புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் கேரளத்தின் பொற்றொகைப் புதுச்சேரி டாக்டர் ரங்கநாதன், சோவியத் யூனியன் அலக்ஸி சுர்கோவ், ருமேனியாவின் பொக்ஸா, தென் அமெரிக்காவின் பப்லா நெருடா, சீனாவின் யஸ்கு ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர். மாநாடு ஆர்வமான சூழ்நிலையில் உணர்வு பூர்வமாகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற்றது. இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி எனலாம்.

இம்மாநாட்டில் பொதுச் செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தான் சமர்ப்பித்த அறிக்கை இ.மு.எ.ச. தோன்றி மூன்றாண்டுகளுக்குள் அது நிகழ்த்திய சாதனைகளை எடுத்துக்கூறிய அதே வேளையில் அதன் குறைபாடுகளை சுயவிமர்சன ரீதியில் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டவும் செய்தது.

.....எனினும் குறைபாடுகளை எடுத்துக் கூறாமல் இருக்க முடியாது. தலைமைக் குழு உறுப்பினர் உட்பட சகல உறுப்பினர்களிடையேயும் கருமமாற்றுவதில் போதிய உற்சாகமும் துரிதமான செயலாக்கமும் சிலபோது காணப்படவில்லை. இ.மு.எ.ச. வின் குரலாகவும் அதன் வலுவான ஆயுதமாகவும் விளங்கும் "புதுமை இலக்கியம்" தொடர்ந்து வெளிவராமல், எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய-தத்துவ தரத்தை மேலும் உயர்த்துவதற்கும் இலட்சிய தரிசனத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கும் இலக்கிய வகுப்புகள், விவாதங்கள் ஆகியவற்றை தொடர்ந்து நடத்துவதில் சம்பகரலமாக ஏற்பட்டுள்ள தேக்க நிலை, கிளைகள் இல்லாத பகுதிகளில் அவற்றை அமைப்பதற்குப் போதிய அக்கறை செலுத்தாமல் போன்ற பலவற்றை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டலாம். இ.மு.எ.ச. வின் வேலைகளில் போதியளவு உற்சாகமும் செயலாக்கமும் காட்டப்பட்டிருந்தால் கடந்த மூன்று

ஆண்டுகளில் சாதித்தவற்றையும் விட இன்னும் அதிகமான சாதனைகளைப் புரிந்திருக்க முடியும்.

“நமது ஸ்தாபனம் உருப்பெற்ற பிறகு முற்போக்கு இலக்கியக் கண்ணோட்டம் எனைய சில பகுதிகளிலும் அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரு தத்துவார்த்தமாக மாறிவிட்டது. எனினும் இன்றுள்ள இலக்கியப் பிரச்சனைகளை மேலும் அணுகி ஆராய்ந்து சரியான ஒரு முடிவும் வரையறுப்பும் தந்து எழுத்தாளர்களை வழிநடத்தும் அளவுக்கு முன்னேறவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

“மற்றொன்று உலக இலக்கியம் எமது மொழியில் வரவேண்டும் என்று எவ்வளவுதான் கூறிய போதிலும் இத்துறையில் நம் வளர்ச்சி பரிதாபகரமான அளவுக்குப் பின் தங்கியுள்ளது. உலக இலக்கியத்தின் புதிய, புதிய சிருஷ்டிகளுடன் நாம் வேண்டிய அளவுக்கு பரிச்சயப்படவோ அல்லது அவற்றை நம் மொழியில் கொண்டு வரவோ எதுவித முயற்சியும் செய்வதாக இல்லை. அதேபோல் நம் எழுத்தாளர்கள் சிருஷ்டிக்கும் சிறந்த படைப்புக்களை உலக இலக்கியத்தில் சேர்க்கவும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட வில்லை.

“நமது அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களிடையே சென்ற வருடம் (1956) நடந்த பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு புதிய உற்சாகம் பிறந்துள்ளது. அது வரவேற்கத்தக்கதாயினும் நமது குறைபாடுகளைக் குறித்து அசட்டையாக இருந்துவிடக்கூடாது. அவற்றை நாம் நேர்மையாகவும் தெளிவாகவும் கணிப்பது நமது எதிர்கால வளர்ச்சிக்குச் சரியான பாதையைக் காட்டும்.....”

பொதுச்செயலாளரின் இவ் அறிக்கை விவாதிக்கப்பட்டபோது இக்குறைபாடுகளை உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். எந்தவொரு பொதுஸ்தாபனத்தின் இயக்கப்போக்கிலும் செயல்வேகமும் மந்தநிலையும் அவ்வப்போது காணப்படுவது இயல்பானதாயிருந்தாலும் மந்தநிலை ஸ்தாபனத்தின் வளர்ச்சிக்கும் அது ஆற்றவேண்டிய பணிகளுக்கும் தடையாக அமையும். இது தவிர்க்கப்படவேண்டும். இதனைக் கருத்திற்கொண்டு அறிக்கை கூட்டிக் காட்டிய குறைபாடுகளைக் களைந்து சுறுசுறுப்பாக இயங்கவேண்டும் என்பதையும் ஒரு சபதம்போல் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இ.மு.எ.ச. வின் இலட்சியம், கொள்கைகள், வேலைத்திட்டம் ஆகியனவும் மொழிப்பிரச்சனை உட்பட கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பல்வேறு விஷயங்களில் அது எடுத்த தீர்மானங்களும் சரியானவை

என்று மாநாடு ஊர்ஜிதம் செய்தது. விவாதத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் ஸ்தாபனம் சம்பந்தமாக கூறிய பயனுள்ள பல ஆலோசனைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

முற்போக்கு இலக்கியம் சம்பந்தமாகவும் தனி அறிக்கை பொதுச்செயலாளரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அவ்வறிக்கையிலும் அதன் மீதான விவாதத்திலும் ஆழ்ந்த அக்கறையும் செழுமையான பிரக்ஞையும் தத்துவ நோக்கும் காணப்பட்டன. சில திருத்தங்களுடன் இவ் அறிக்கையும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அறிக்கையின் சில பகுதிகள் வருமாறு :

“முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற பெயரில் நமது ஸ்தாபனம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலந்தொட்டு பல நண்பர்களும் மற்றவர்களும் பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகளை கிளப்பியிருக்கிறார்கள். முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன?

“என் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பாகுபாட்டை சிருஷ்டிக்கிறீர்கள்? இலக்கியத்தில் முற்போக்கு பிற்போக்கு என்ற மோதல் ஏன்? என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றால் நாங்கள் பிற்போக்கு எழுத்தாளர்களா? என்று சிலேடையான பாணியிலும் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி மேற்கூறிய கேள்விகளைத் தொடுப்பவர்கள் மூன்று வகையினர். முதலாவது வகையினர் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற தத்துவக்கோட்பாட்டால் ஓரளவு ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவர்கள். எனினும் இவர்கள் தத்துவார்த்த தெளிவற்ற பகுதியினராகும். இரண்டாவது வகையினர் இலக்கியம் தூய்மையானது. அதில் முற்போக்கு-பிற்போக்குப் பிரச்சனைகளுக்கு இடமில்லை என்று கருதுகிறார்கள். மூன்றாவது வகையினர் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்ல மனித குலத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும் பரம வைரிகள். இவர்கள் செத்துநாறிவரும் பழைய சமூக அமைப்பை அச்சரம் பிசகாது பாதுகாக்க முனைபவர்கள்.

“முதலாவது வகையினர் நமது நண்பர்கள். நமது இலக்கிய அணியின் வரிசையில் இருக்க வேண்டியவர்கள். இவர்களின் ஐயப்பாடுகளுக்குச் சரியான விளக்கம் தருவதும், முற்போக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றிய தத்துவக்கோட்பாட்டை விளக்கி முற்போக்கு இலக்கிய தரிசனத்தை அளிக்க வேண்டியதும் நமது கடமையாகும்.

“இரண்டாவது வகையினர் நமது இயக்கத்தின் நண்பர்களாக இல்லாத போதிலும் இவர்கள் நமது எதிரிகளல்லர். இவர்களை முற்போக்கு இயக்கத்தின் வைரிகளாகக் கருதும் எந்தப்போக்கும் குறுகிய திரிபுக்கே இட்டுச்செல்லும். இது முற்போக்கு இலக்கிய அணிக் கும் பரந்துபட்ட எழுத்தாளர் பகுதியினருக்கும் இருக்க வேண்டிய உறவைச் சிதைத்து சமுதாய வியாபிதமான இயக்கமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் வளர்வதையும் விரிவு படுவதையும் தடுக்கும். இலக்கியத்தைப் பற்றி இவர்கள் எதிர்மாறான அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் இவர்களுக்குக் கௌரவம் அளித்து இவர்களின் தவறான கண்ணோட்டத்தை மாற்ற நாம் பண்போடு முனைய வேண்டும்.

“நமது நாடு தீவிரமான சுதந்திரப் போராட்டங்களின் பாரம்பரியத்தில் வராததால், நமது இலக்கியத்தில் தேசாபிமான உணர்ச்சி பெருமளவு கொந்தளியாததால் நமது கணிசமான எழுத்தாளர்கள் இந்த இரண்டாவது கோஷ்டியை சேர்ந்தவர்களாகவே உள்ளனர்.

“இவர்களின் ஆதரவின்றி எந்த இலக்கிய இலக்கியமும் இன்றைய சூழலில் பரந்துபட்டு முன்னேறமுடியாது. எதிர்காலம் மக்கள் மத்தியில் இருந்து பாட்சிகரமான எழுத்தாளர்களை, மக்களின் இலக்கியப் படை வீரர்களை நிச்சயமாக உருவாக்கும். பிற்போக்கான அமைப்புகள், சிந்தனைகள் தகர்ந்து முற்போக்கு இயக்கம் உலக வியாபிதமாக வெற்றிக் கொடி உயர்த்துவது சரித்திரத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெற்று நடைமுறையாகி வருகிறது. என்றாலும் கூட நாம் இந்தப் பகுதியினரை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இழந்து விடப்படாது. இவர்கள் உணர்ச்சி போதமான முற்போக்கின் எதிரிகள் அல்லர். பழைய சமுதாய அமைப்பின் கருத்துக்கள் இவர்கள் மீதி பலமாக அழுத்தி நிற்பதால், இவர்களால் அவற்றை உடைத்துக் கொண்டு வெளி வரமுடியவில்லை. ஆனால் முன்னேறிச் செல்லும் ஜனசக்தியின் வெற்றிவாகையோடு இந்தப் பிரிவினரின் எண்ணத்திலும் மாற்றம் ஏற்படும். எனவே இவர்களைப் பொறுத்து நாம் குறுகிய போக்கை பின்பற்றக் கூடாது. நாளாவட்டத்தில் சரித்திரத்தின் ஓட்டத்தில் இவர்களை நம் அணிக்கு வரச்செய்யக் கூடிய விதத்தில் நாம் செயல்பட வேண்டும். இவர்கள் நமது நண்பர்களாக இருக்கத் தயாராக இல்லாவிட்டாலும் நமது எதிரிகளாக மாறக்கூடாது.

“இன்னும் ஒன்றை நாம் ஆணித்தாமாக கூறவேண்டும். முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியில் சேராத அல்லது சேர்த்தயங்கும் எவரையும் நாம் பிற்போக்காளராக கருதுகிறோம் என்று

அர்த்தப்படுத்தப்படாது. பிற்போக்கின் கையாட்களாக நின்று முற்போக்கு-ஜனநாயக எழுச்சியை எதிர்ப்பவர்களைத் தவிர ஏனைய அனைவரையும் அவர்கள் எமது சங்கத்தையும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தையும் எதிர்த்தாலும் கூட நமது நண்பர்களாகவே கருதவேண்டும். கருதுகிறோம். நமக்கு மாறுபட்ட கருத்தை மற்றவர்கள் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதால் அல்லது நமது கருத்துக்களை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதால் அவர்கள் நமது எதிரிகளல்லர். ஜனநாயக-முற்போக்கு அணிக்கு ஒரு காலத்தில் வரவேண்டியவர்கள், கொண்டுவரப்படவேண்டியவர்கள். இவர்களுக்கு மத்தியில் நாம் வேலை செய்யும் போது, இவர்களை நாம் அனுகூலம் போது வெகு உன்னிப்பாக இருக்க வேண்டும். உயர்ந்த பண்போடும் பரிவோடும் நாம் செயல்படவேண்டும்.

“முன்றாவது ரகத்தினர்தான் நமது எதிரிகள். ஏனெனில் இவர்கள் மனித இனத்தினதும் சமுதாயத்தினதும் எதிரிகள். சமுதாய விரோதிகள் கொடுக்கும் பிச்சைக் காசிற்காக தமது சொந்த மனச்சாட்சியை விற்று மக்களின் எதிரிகளாகப் பணியாற்றுவார்கள். இவர்கள் சுரண்டல் சாக்கடைமில் - ஏகாதிபத்திய நுகத்தடியில் மக்களை அழுக்கி வைத்திருக்க முனையும் சக்திகளுக்குத் தொண்டுழியம் செய்பவர்கள். இலக்கியத்துறையில் மாணசீக விபசாரம் நடத்தும் இவர்கள் மனிதனைப் பற்றி எண்ணாதவர்கள். தமது எஜமான வர்க்கத்தைப் பாதுகாக்க இலக்கியத்தைக் கொச்சைப்படுத்துபவர்கள். இவர்களின் இலக்கியம் நமது எதிரிவர்க்க இலக்கியம். ஏனென்றால் இவர்களும் இவர்களது இலக்கியமும் மனிதனை-மனுக்குலத்தின் எதிரி. இந்த ரக இலக்கியத்தை-பிற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தில்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் ஒங்குகிறது. எனவே மனித குலத்தின் எதிரி இலக்கியத்தை எதிர்த்து முறியடிப்பதற்கான புனித பணியை முற்போக்கு இலக்கியம் ஏற்றுக் கொள்கிறது.

“இனி முற்போக்கு இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

“முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது மாறாத வாய்ப்பாடல்ல? என்றும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் ஒரு மலட்டுத் தத்துவமல்ல. முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பணியும் வரையறுப்பும் காலத்திற்கு காலம் அந்தந்த காலகட்டத்தின் தேவைக்கேற்ப மாறுகிறது. அடிமை நாட்டில் சுதந்திரப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியம். பாசிஸத்தின்கீழ் ஜனநாயக உரிமை களுக்கான போராட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பது முற்போக்கு

இலக்கியம். இன்றைய நிலையில் உலக ரீதியில் சமாதானத் திற்கான போராட்டத்தையும் தேசிய ரீதியில் ஜனநாயக மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தையும் பிரதிபலிப்பது முற்போக்கு இலக்கியம். அதற்கு தத்துவ தரிசனம் உண்டு. தனியொரு தத்துவ வடிவம் உண்டு.

“அது சரித்திரத்தை உருவாக்குவதற்கு பெருவாரியான மக்களைத் தட்டி எழுப்புகிறது. விழிப்புற்று முன்னேறிப் பாயத் துண்டுகிறது. அந்த மக்களின் ஆழத்தில் அமுங்கிக்கிடக்கும் பிரமாண்டமான ஆக்க சக்தியை கட்டறத்துவிடுகிறது. அது உழைக்கும் மக்களின் நலவாழ்வுக்காக, மனித குலத்தின் சுபிட்சத்திற்காக இந்த உலகை மாற்றும் மாபெரும் சக்தி வாய்ந்தது என்று மார்க்ஸிம் கோர்க்கியின் கூற்றையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமானதாகும்.

“கலை கலைக்காக என்றவாதம் இலக்கியத்தை மக்களிடமிருந்து பிரிக்கிறது. முற்போக்கு இலக்கியம் இந்த வாதத்தை நிராகரித்து இலக்கியமும் கலையும் மக்களுக்காக என்று கூறுகிறது. மக்கள் என்கிறபோது பெருவாரியான மக்களை உழைக்கும் உத்தமர்கள் அது குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இப்பிரக்ஞைக்கு டிமிக்கி கொடுக்கத்தான். அல்லது தமது இலக்கியம் நடைமுறையில் எந்த வாக்கத்துக்கு பயன்படுகிறது என்ற உண்மையை முடிமறைக்கத்தான் கலை கலைக்காக என்ற வாதத்தை மக்கள் விரோதிகள் தூக்கிப்பிடிக்கின்றனர்”

இவ்வாறு கூறிய அறிக்கை இலக்கியத்தில் யதார்த்த சீருஷ்டிகளைப் பற்றியும் விளக்கி ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம் என்றும் கோட்பாட்டையும் முன்வைத்தது.

“யதார்த்த இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வை உண்மையின் பகைப்பலத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. மனித வாழ்வின் குதூகலங்களையும் இன்பதுன்பங்களையும், அபிவாழைகளையும், வெற்றி-டீதால்விகளையும், விரக்திகளையும் மொத்தத்தில் வாழ்வின் சகல அம்சங்களையும் யதார்த்த இலக்கியம் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கிறது. சமுதாயத்தில் நிலவும் எற்றத்தாழ்வுகள் உட்பட சகல கோணங்களையும் பிரத்தியட்சப்படுத்துகிறது. சுரண்டும் கூட்டத்தின் வாழ்வையும் சுரண்டப்படும் மக்களின் வாழ்வையும் சித்திரிக்கிறது. அநீதிகளையும் அக்கிரமங்களையும் அம்பலப் படுத்துகிறது. சமுதாயத்திலும் குடும்பத்திலும் நிலவும் சகல சீக்கலங்களையும் முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. சுரண்டல் சமுதாய அமைப்பின்

கொடுரத்திற்கு இரையாகி அவலப்படும் லட்சோப லட்சம் மக்களின் துடிப்பை யதார்த்த இலக்கியம் வெளிக் கொண்டு வருகிறது.

“உண்மைக்கு மெருகூட்டும் இந்த யதார்த்த இலக்கியம் சமூகத்தை வெறமனே படம்பிடிப்பதுடன் நின்றவிடுகிறது. இது இலக்கிய வளர்ச்சியில் பிரமாதமான முன்னேற்றத்தைக் குறித்தாலும் கூட சமூகத்தை கண்ணாடித்துண்டாகப் பிரதிபலிப்பது மட்டும் போதுமா?

“கலை, விஞ்ஞானம், தொழில் இவை எமது கலாசாரத்தின் அடிப்படை. நாம் இன்பகரமான ஒரு வாழ்வை, அர்த்தபூஷ்டியுள்ள ஒரு வாழ்வை சந்திப்பதும் சுபிட்சமும் உள்ள ஒரு வாழ்வை சிருஷ்டிக்க வேண்டுமானால் இவற்றை நாம் ஆயுதமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கலை சரித்திரத்தைச் சிருஷ்டிப்பதற்கு மக்களைத் தட்டி எழுப்பவேண்டும். விழிப்புற்ற மக்களின் சக்தி பிரமாண்டமானது. அது அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தனது சக்தியைப் பிரகடனப்படுத்த சந்தர்ப்பமளிக்க வேண்டும். அது ஒன்று தான் விமோசனம் தரும்” என்றும் கூறுகிறார் மார்க்ஸிம் கோர்க்கி.

இந்த பிரமாண்டமான மக்கள் சக்தி தான் மனிதகுலத்தை சுரண்டலிலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் காத்து விமோசனம் தர வல்லது. பழைய அமைப்பை மாற்றி சுரண்டலற்ற புதிய அமைப்பை நிர்மாணிக்கவும் வலிமை கொண்டது. இந்த சக்தியுடன் முற்போக்கு இலக்கியம் சங்கமமாகிறது. இந்த சக்தியின் தலைமையில் சமுதாய ஜனநாயக மாற்றத்திற்காக நடைபெறும் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு புதிய இலக்கியம் தோன்றுகிறது. அதுதான் ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம். இது யதார்த்த இலக்கியத்தைப் போலவே சமூக யதார்த்தத்தை சித்திரிக்கிறது. ஆனால் அதோடு நின்று விடாமல் இந்த சமுதாயத்தின் பூண விடுதலைக்கான சுரண்டலின்-வறுமையின் குருமான பிடியில் துவண்டு கொண்டிருக்கும் கோடானு கோடி மக்களின் விமோசனத்திற்கான பாதையை இந்த இலக்கியம் காட்டுகிறது.

“இந்த ஜனநாயக யதார்த்த இலக்கியம் பரந்துபட்ட வெகுஜனங்களின் பிரச்சனைகளையும் நலன்களையும் பொங்கிஎழும் விரிந்த வெகுஜன இயக்கத்தையும் மக்களையும் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிப்பதோடு இந்த ஜனநாயக போராட்டத்தில் சகல பகுதி மக்களையும் ஒன்றிபடுத்துவதிலும் போராட்டத்திற்கு வீறுகொடுப்பதிலும், வதிர்காலத்தில் லட்சக்கணக்கான மக்களுக்குத் தெம்பூட்டுவதிலும் மகத்தான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது.”

அவ்வறிக்கை மேலும் கூறியதாவது: “இலக்கியம் மக்களுக்குச்

சொந்தமானது. அது அவர்களின் உணர்ச்சிகளிலும் சிந்தனைகளிலும் விருப்பங்களிலும் ஆழமாக வேர்விட வேண்டும். இதைச் சாதிகக வேண்டுமானால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மக்களுடன் இடையறாது தொடர்பு கொள்வது-நெருங்கிய உறவு கொள்வது அவசியம். அவர்களின் அன்றாட வாழ்வுடனும் போராட்டங்களுடனும் ஒன்று கலக்க வேண்டும். அவர்களின் பாஷையைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்குப் புரியும் பாஷையில் எழுதவேண்டும். மக்கள் மத்தியிலிருந்து பாத்திரங்களைப் பொறுக்கி எடுக்க வேண்டும். உண்மையான எழுத்தாளன் மக்கள் அணியிலிருந்தே உருவாகிறான். எனவேதான் முற்போக்கு எழுத்தாளன் மக்களிடையே போவது அவசியமாகிறது.

“யுத்தத்தை எதிர்த்தும் ஜனநாயக மாற்றத்திற்காகவும் முன்னெப்பொழுதையும் விட பெருவாரிப்பகுதி மக்கள் விழிப்புற்ற வருகிறார்கள். இது முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் பல்வேறு அரசியல் கலாசார பொது ஸ்தாபனங்களையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை ஒரணியில் திரட்டக்கூடிய சூழ்நிலையை உண்டாக்கியுள்ளது. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் நம் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் திரட்டிய பரவலான அணியாக விரிவுபட வேண்டும். பல்வேறு கருத்தோட்டங்களையும் சகல ஜனநாயக எழுத்தாளர்களையும் ஒன்றுபடுத்தி முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணி விரிவுபடுவது அவசியம்.

“நமது மக்களின் இதய ஆழத்திற்கு நாம் சென்றால், மக்களுடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் சங்கமப்பட்டால் பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சியை, புதியதொரு கலாசாரத்தின் வெற்றியை நாம் காண்போம். நாம் முற்போக்கு இலக்கிய தத்துவ தரிசனத்துடன் கலையழகு நிறைந்த மக்கள் இலக்கியத்தை நோக்கி முன்னேறுவோமாக”

இவ்வறிக்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஜனநாயக யதார்த்தவாத இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான தனியொரு கோட்பாடல்ல. அதன் ஓர் அம்சமேதான்.

சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுகின்ற அல்லது வென்றெடுத்த சுதந்திரத்தைப் பூரணப்படுத்தி நிலைநிறுத்த முனைகின்ற இலங்கை உட்பட ஆசிய ஆபிரிக்க நாடுகளின் இலக்கியம் முதலில் தேசிய ஜனநாயக கடமைகளையே நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது. தவிரவும் அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கையில் நிலவிய நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் அதன் குணம்சமான ஒடுக்குமுறை முன்னேற்றத்தை தடுக்கும் சம்பிரதாயங்கள், சமூக அநீதிகள்

அதற்கான கருத்துக்கள் ஆகியனவும் தொடர்ந்தும் ஆதிக்கஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்தன. (அவற்றின் பிடி இன்னும் முற்றாக தகர்க்கப்படவில்லை) இந்த நிலைமையை எதிர்த்து அகத்திலும் புறத்திலும் போராட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இந்த ஜனநாயக போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கவும், உந்துதல் கொடுக்கவும் கூடிய ஜனநாயக யதார்த்தவாத கருத்துருவங்கள் ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் இடம்பெறவேண்டியிருந்தன. இந்த வகையில் வாழ்வோடும் தேசிய சமூகக் கடமைகளோடும் ஐக்கியப்பட்டு நிற்கும் இலக்கியம் அந்த காலகட்டத்தின் தேவைகளையும் எதுரொலிக்க வேண்டும் என்று இ.மு.எ.ச கருதியதால்தான் ஜனநாயக யதார்த்தக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தது. மாநாடும் இதனை ஏற்று அங்கீகரித்தது.

அறிக்கைகள், உணர்வுபூர்வமான விவாதங்கள் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள், உறுப்பினர்களின் உற்சாகம், சோவியத், சீன, சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கங்கள் உட்பட மற்றும் நேச ஸ்தாபனங்களினதும் சமூகனித்திருந்த வெளிநாட்டு சகோதரப் பிரதிநிதிகளினதும் வாழ்த்துக்கள், ஆதரவு அன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் பார்வையாளர்கள் காட்டிய அக்கறை இவையெல்லாம் இந்த முதலாம் மாநாட்டை வெற்றிகரமாக்கின.

எழுச்சி

முதலாவது மாநாட்டைத் தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச. வின் தலைமைக் குழு, மத்தியகுழு ஆகியன உறுப்பினர்களின் தொகைக்கேற்ப விசாலிக்கப்பட்டன. அதே வேளையில் ஸ்தாபனம் இறுக்கமும் கட்டுக்கோப்பும் செயல்வேகமும் கொண்டதாக எழுச்சியுற்றது. அதன் இயக்கங்களும் போராட்டங்களும் வீறும் வீச்சும் புதிய பரிணாமமும் பெற்றன. ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் அதற்கு முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத பெரும் கலகலப்பையும் பரந்த அளவில் விழிப்பையும் உண்டாக்கின. இவற்றின் மூலம் 1963 வரை தனது வேலைத்திட்டத்திற்கமையவும் முதலாவது மாநாட்டுத் தீர்மானங்களுக்கு கமையவும் பின்வரும் சாதனைகளை நிறைவேற்றியது.

1. பண்டைக்காலம்தொட்டு ஈழத்தில் தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பான இடம் இருந்து வந்துள்ளது. சங்ககாலத்தில் ஈழத்திலிருந்தும் பல புலவர்கள் தமிழ் நாடு சென்று தமிழ்மொழியை அலங்கரித்துப் புகழ்பெற்றனர். அவர்களில் ஒருவர் ஈழத்துப் பூதம்தேவனார். அவருடைய அழகிய பாடல்கள் குறிந்தொகை அகநானூறு ஆகிய சங்க நூல்களில்

இடம்பெற்றிருக்கின்றன. ஈழத்து தமிழ் அரசர் காலத்திலும் தமிழ்மொழி பல துறைகளிலும் உயர்நிலையில் இருந்ததற்கான சான்றுகள் பல உள்ளன. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளில் ஒருவனாகிய சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி என்பவன் அப்போதைய தமிழரசின் தலைநகராகிய நல்லூரில் தண்ணாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலுமிருந்தும் தமிழ் பண்டிதர் பலரை அழைத்து தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவி அதற்கு சர்வமானியமாக ஒரு கிராமத்தையும் வழங்கினான். அதுவே சங்கவேலி எனப்பெயர் பெற்றது. இப்போது சங்கவேலியாகத் திரிபடைந்து விளங்குகிறது. புலவனும் பாவலனുമாகிய அரசகேசரி "இரகுவம்சம்" என்னும் பாரகாவியத்தை யாத்து தமிழுக்கு ஈந்தான்.

அக்காலச் சிங்கள அரசர்களும் தமிழ்மொழியையும் தமிழ் புலவரையும் மிகவும் ஆதரித்து வந்தனர். தம்பதெனியாவில் இருந்து அரசாண்ட முன்னாம் பார்க்கிரமபாகுவின் முன்னிலையில் போஜராச பண்டிதர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்ற சரகோதிமாலை என்னும் நால் கி. பி. 1310ல் அரங்கேற்றப்பட்டது.

இவ்வாறு அனர்தொட்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை ஈழத் தமிழ் முஸ்லிம் புலவர்களும் அறிஞர்களும் நாவலாசிரியர்களும் நூல்களை ஆக்கியுள்ளனர்.

"தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கில மொழியிலும் அகராதி தயாரித்ததில் இலங்கையர்களாகிய நமக்கு ஒரு நிலையான இடம் உண்டு. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் பல அகராதிகள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் அறிஞர்கள் இந்தியா சென்றும் தரமான சிறந்த அகராதிகளைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அப்படித் தயாரிக்கப்பட்ட அகராதிகளில் மேலைப் புலோலியூர் திரு. நாகதிரவேற்பிள்ளை என்ற யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர் தயாரித்து வெளியிட்ட தமிழ் பேரகராதி மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்தது."

எஸ். டி. சிவநாயகம்

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு கட்டுரையில்

உரைநடை யைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தவரே நாவலர்தான். (1822-1879) தமிழ்நாட்டவரான கவியோகி ஷத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிட்டிருப்பது போல "தமிழ் உலகிற்கு ஐனிய, எனிய உரைநடையைத் தந்தது யாழ்ப்பாணமே. ஸ்ரீ ஆராமநாவலர் நடைதான் நமக்கு சிறந்த பரணத்தருப் நடை யாகும். அவர் உரிய இடத்தில் வடமொழிகளை

வழங்கியிருக்கிறார். பண்டிதர், பாமர் அனைவரும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளும்படி அவரே முதன் முதல் உரைநடை எழுதிக்காட்டினார். நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டுதான் நமது மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் முதற்புத்தகம்."

நாவலரைப்போலவே 19ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சி.வை.தமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்ப்பணி வரலாற்றுப் பெருமை படைத்தது. தாமோதரனாரின் பதிப்பு முயற்சிகள்-சாதனைகள் இல்லாதிருந்தால் ஏடுகள், புதைந்திருந்த பழைய இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் அநேகம் மறைந்திருக்கும். பதிப்புக் கவையிலே ஈழநாடன் தமிழ் நாட்டுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது என்பதை சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்ப்பணியை ஆராய்வதன் மூலம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

நாவல்களிலும் ஈழத்தவர்கள் முன்னோடிகளாக இருந்துள்ளதைக் குறிப்பிடலாம்.

"முதல் நாவல் "பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்" என்பது தவறானது. சித்திலெப்பை எழுதிய "அசம்பே கதை" (1849) நாவலே தமிழில் வெளிவந்த முதல் நாவல். இது சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை விட முத்தது."

எஸ். எம். கமலதீன் - நாவலர்
சித்திலெப்பை பற்றிய கட்டுரை.

"ஈழத்து தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் நாளது வரையுள்ள அதன் வளர்ச்சியும் ஏறத்தாழ எழுபது வருசகாலத்தை தழுவி நிற்பன. 1879ம் ஆண்டு வெளியான வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்தான் தமிழ்மொழியில் முதலாவதாக வெளிவந்த நாவல் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட போதிலும் அதன்பிறகு 1893 இல் எழுதப்பட்ட ராஜமய்யரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம்தான் முதல்நாவல் என்ற சொல்வாரும் இருக்கிறார்கள். "பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்" முதலாவது தமிழ் நாவல் என்று கருதினால் அது வெளிவந்த பன்னிரண்டு வருசங்களில் ஈழத்தின் முதலாவது நாவல் என்ற அந்தஸ்தை பெற்றுவிட்டது என்று கொள்ளலாம். "கமலாம்பாள் சரித்திரம் தான்" முதலாவது தமிழ் நாவல் என்ற நாம் நினைத்தால் அதற்கு முன்பே வெளிவந்த ஈழத்தின் முதல் நாவலே தமிழிலே முதலாவதாக வெளியான நாவல் என்று சொற்புக் கர்வத்தோடு சொல்லிப் பெருமைப்பட்டும் கொள்ளலாம்.

“நாம் பெருமை கொள்ளும்படியான முதலாவது ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் 1891ம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் பிரசுரமான “ஊசோன் பாலந்தைகதை” என்ற நாவலாகும். இந்த நாவலை எழுதியவர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த எஸ். இன்னாசித்தம்பி என்பவர்”

சில்லையூர் செல்வராஜன்
புதுமை இலக்கியம்
எழுத்தாளர் மாநாட்டுமலர் 1962

கமல்தீன், சில்லையூர்செல்வராசன் ஆகியோரது கூற்றுக்களில் சிறிது வித்தியாசமிருந்த போதிலும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது என்னவெனில், தமிழின் முதல் நாவலைப் பொறுத்தவரை ஈழத்தின் படைப்புத்தான் முன்நிற்கிறது என்பதே. ஆமினும் அவை ஈழத்தவரின் பங்களிப்பு என்று கருதப்படாமல் - தமிழ் என்பது தமிழ் நாடுடையது என்ற எண்ணமே மேலோங்கியிருந்ததால் ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அங்கேயும் இங்கேயும் பொதுவாக அறியப்படாதவர்களாகவே இருந்தனர். குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டாரைப் பொறுத்தவரை “யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிறு நாலையேனும் ஒரு சிற்றூரையேனும் செய்கு நிகரில்லாத தேசம்” என்று இகழ்ச்சியாகக் கூறிய ரணசிங்கபுரம் (தமிழ்நாடு) வீரசாமி முதலியாரைப் போன்று ஈழத்தைப்பற்றி அறியாமை மிகுந்த வர்களாகவே இருந்தனர். “ஈழநாட்டில் எழுத்தாளர்கள் இருந்தார்களா என்ற சந்தேகமே தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்தது” என்று தனது சரஸ்வதி சஞ்சிகையில் ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன் எழுதியதும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். இந்த குறைபாடு ஈழத்து தமிழ் அறிஞர்களிடையே இருந்திருக்கவில்லையென்றாலும் சின்னத்தம்பிப்புவலர், நாவலர் தவிர பொதுவாக இந்தியத் தாயக உணர்வே முழுமையாக இருந்ததால் தனிப்பாரம்பரியம் பற்றிய எண்ணம் இவர்கள் மத்தியில் எழவில்லை. இவர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களுக்கும்ிடையே தமிழ்மொழி இலக்கியம் பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் வேறுபாடும் இருக்கவில்லை.

இ.மு.எ.ச தோற்றுவித்த இலக்கிய இயக்கம் அத்தேவையை முன்னுக்குத் தள்ளியது. எனவே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கென தனிப்பாரம்பரியம் உண்டு என்பதை நிறுவத்துணிந்து “புதுமை இலக்கியத்தில்” நமது பரம்பரை என்றும் பகுதியைத் தொடங்கியது. இதன் முகவுரையாக பின்வரும் குறிப்பைத் தந்தது.

“வளர்ந்து வரும் இன்றைய எமது இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும், தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் அறிய வேண்டுவது அவசியம். ஈழத்து எழுத்தாளராகிய நாம் நமக்கென

ஓர் இலக்கிய வழியை எவ்வாறு வகுக்க வேண்டும் என்று உரக்கக்கூறும் இவ்வேளையில் நாம் வந்த வழியைப் பார்த்தல் நல்லது. பழமையின் அடிப்படையில் தோன்றி மிளிரும் புதுமைதான் வளர்ச்சியின் சின்னம். எனவே இக்கட்டுரைத்தொடர் இன்று பலர் கண்டு திடுக்கிடும் புதுமைமில் பழமையைக் காட்டுவதுடன் இன்று பல எரிச்சல் குரல்களுக்கிடையேயும் இலக்கிய வேலைமில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளன் இலக்கிய அனாதையல்லன் என்பதையும் உணர்த்துவதற்கே எழுதப்படுகிறது "

"புதுமை இலக்கிய"த்தின் இப்பணி பூர்த்தியாகவில்லை. எனினும் 1962 இல் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்ட புதுமை இலக்கிய மலரில் இதனைப் பதிவு செய்து பூரணமாக நிறைவேற்றியதோடு தற்கால நவீன ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும் தனித்துவமான இந்தப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியே என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியது. ஈழத்து இலக்கிய உலகம் இப்பாரம்பரியத்தைப் பூரணமாக ஏற்றுக்கொண்டது. இதற்குரிய இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டது.

2. 50க்கும் பிறகு திரு.வி.கே.பி.நாதன் தினகரனிலும் சில்லையூர் செல்வராசன் வீரகேசரியிலும் (1954-1957) பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் ஈழத்தவர்களின் ஆக்கங்கள் அவ்வப்போது வெளி வந்தன. எனினும் நிலைமை பெருமளவு மாறவில்லை. அவர்களின் படைப்புக்களுக்கு சன்மானம் வழங்கவேண்டும் என்ற இ.மு.எ.ச வின் இயக்கமும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருந்தது.

1959 இல் இ.மு.எ.ச வின் தலைமைக்குழு உறுப்பினரான க.கைலாசபதி தினகரனுக்கு பிரதம ஆசிரியரானதைத் தொடர்ந்து பெரிய பத்திரிகைகளில் புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. ஈழத்தவர்களின் எழுத்துக்கள் தினகரனில் கணிசமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் வெளிவரலாயின. அக்காலப்பகுதியில் தேசிய பண்பு பொருந்திய இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் என்ற கருத்து உணர்வு தலையெடுத்திருந்ததால் அவர்களின் ஆக்கங்கள் புதிய வீறும் வீச்சும் பெற்றன. பிரதேச பேச்சு வழக்கும் மொழிநடையும், பழக்கவழக்கங்களும் மண்வாசனையோடு புதிய அழுத்தத்தோடு இலக்கிய அரங்கில் இடம்பிடித்தன. ஏற்கனவே எழுதிக்கொண்டிருந்த இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ்.பொன்னுத்துரை, செ.கணேசலிங்கன், என்.கே.ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.எம்.பி. முகிதீன், காவலூர் ராசதுரை, என்.எஸ்.எம்.இராமையா, க.சா.அரியநாயகம் ஆகியோர் உட்பட ஈழத்துச் சோமு, அகஸ்தியர், அ.முத்துலிங்கம், பொ.தம்பிராசா,

மு. தளையசிங்கம் அபுதாலிப் அப்துல் லத்தீப், தெளிவத்தை ஜோசப், த. ர. பேல், சாந்தினி, பவானி, புதுமைப்பிரியை, யாழினி முதலிய படைப்பாற்றல் உள்ள புதிய எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய அரங்கில் பிரவேசித்து பல பிரதேசங்களுக்குரிய பேச்சுமொழியைக் கையாண்டு உரைநடைக்கு வளமும் வண்பும் சேர்த்தனர். இவர்களின் படைப்புக்களை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்களின் தொகை பெருகியது. தினகரன் வாரமஞ்சரி தரமான இலக்கிய இதழாகவும் பரிணமித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து வீரகேசரியும் நம்மவர்களின் படைப்புக்களுக்கு இடமளித்தது. இவை இரண்டும் படைப்புக்களுக்குச் சன்மானமும் வழங்கின. அப்போது வெளிவந்த ஈழத்துச்சஞ்சிகைகளும், தேசாபிமானி, சுதந்திரன், ஈழநாடு ஆகியனவும் தாமரை, சரஸ்வதி, எழுத்து ஆகிய தமிழ் நாட்டுச் சிகைகளும் எமது எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை ஆர்வத்துடன் வெளியிடத்தொடங்கின. இக்காலப்பகுதியில் காவலூர் ராசதுரையின் குழந்தை ஒரு தெய்வம், டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும், என். கே. ரகுநாதனின் நிலவினிலே பேசுவோம், டானியல் கதைகள், பெனடிந்பாலனின் குட்டி, இளங்கீரனின் நீதியே நீ கேள் ஆகிய நூல்களும் வெளிவந்தன.

இவ்வாறு ஈழத்து படைப்பிலக்கியத்தின் பிரசுரங்கள் விரிவடைந்தது. எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், விமர்சகர்கள் மத்தியில் முன்னெப்பொழுதுமில்லாத உற்சாகமும் எழுச்சியும் பெருகின. இலக்கியப் போட்டிகளும் பரிசு வழங்கல்களும் நடந்தன. இதே காலப்பகுதியில் கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய சாகித்திய மண்டலம் ஒவ்வொரு வருடமும் தெரிவுசெய்யப்படும் நூல்களுக்கு பரிசில்களை வழங்கியது. 1961 இல் முற்போக்கு எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவின் தண்ணீரும் கண்ணீரும் இ. மு. எ. ச. வின் ஆதரவாளரான கி. லட்சுமணின் இந்தியத் தத்துவஞானம், பண்டிதர் அருளம்பலனாரின் பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றிற்கு பரிசில்கள் கிடைத்தன.

இப்புதிய திருப்பத்திற்கு பெரும் உந்து சக்தியாக விளங்கிய இ. மு. எ. ச. இதோடு நின்றுவிடவில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஈழத்தின் நவீன இலக்கிய நெறியை மேலும் வளர்த்துச் செல்வவும் வலுப்படுத்தவும் பல விமர்சன அரங்குகளை நடத்தியது. இ. மு. எ. ச. வின் குரலான புதுமை இலக்கியத்தின் முந்திய இதழ்களிலேயே சகோதர விமர்சனம், புத்தக விமர்சனம் என்னும் பகுதிகள் இடம்பெற்றிருந்தன. தமது ஆக்கங்கள் சகோதர எழுத்தாளர்களால் விமர்சிக்கப்படுவதை எவ்வித காழ்ப்புமின்றி வரவேற்கும் சூழல் ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருந்தது. பொருளாதார காரணிகளால் நின்றிருந்த புதுமை இலக்கியம் இக்காலப்பகுதியில்

மீண்டும் வெளிவரத் தொடங்கியதும் மேற்கூறிய விமர்சனப் பகுதிகள் தொடர்ந்தன. இதனைப் பற்றி பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு கூறியிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

“இத்தகைய விமர்சன வளர்ச்சி தமிழின் ஆக்க இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதியதொரு நெறியினைத் தோற்றுவித்தது எனலாம். அதாவது இலக்கிய ஆக்கமும் விமர்சனமும் இணைந்து செல்கின்ற பண்பு இதனால் ஏற்பட்டது. இலக்கிய ஆக்கங்கள் இலட்சியத்தன்மையுடையனவாகவும் செம்மையான பொருள் உருவ அமைதியுடையனவாகவும் அமைவதற்கு விமரிசகர்கள் உதவினர். இலக்கிய விமரிசனம் வெறும்னே கோட்பாட்டு மீட்பாக அமையாது பிரயோக விமர்சனமாவதற்கும், விமர்சனத்தில் எழுத்தாளனும் அவனது ஆக்கமும் நுனித்து ஆராயப்படுவதற்கும் இவ்வியக்கம் பெரிதும் உதவிற்று. தமிழகத்தில் நவீன இயக்கப் பரிசோதனைக் காலம் என்று விவரிக்கப்படும் மணிக்கொடி காலத்திற்கூட ஆக்கமும் விமர்சனமும் இவ்வாறு இணைக்கப்படவில்லை எனலாம்” (பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. இ.மு. எ.ச தேசிய ஒருமைப்பாடு மலர் 1975)

இவ்விமர்சனப் பார்வை தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும் விடவில்லை. அவை விமர்சிக்கப்பட்டன. மெளலியின் கதைகள், மு.வ.வின் நாவல்கள்கூட இக்காலப் பகுதியில் திறனாய்வு செய்யப்பட்டன. “நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்கள்” என்னும் தலைப்பில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் மேலைநாட்டு இந்திய நாவலாசிரியர்களைப் பற்றி எழுத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளும் விமர்சனமாகவே அமைந்தன எனலாம்.

இவ்விமர்சனங்கள் எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமின்றி வாசகர்களின் விமர்சன நோக்கையும் விருத்தி செய்ய உதவின.

3. “மேலைநாட்டு மலின இலக்கியங்களில் காணப்படும் குருமான கொலைகள், விகாரங்கள், பாலியல் வக்கிரங்கள் தமிழக எழுத்துக்களிலும் தலைதாக்கியுள்ள போதிலும் இந்த சாபக்கேடு நம்நாட்டு எழுத்தாளர்களிடையே தலைகாட்டவில்லை. ஆரம்பத்திலேயே அதனை எதிர்த்துப் போராட்டம் நாம் தயாராக இருப்பது அவசியம்” என்று முதலாவது மாநாடு தீர்மானித்தது. எனவே இக்காலப்பகுதியில் இலக்கியம் படைப்பதில் தோன்றிய ஆர்வம் மிகுந்த எழுச்சியினூடே கூட இந்த நசிவுத்தன்மை சிறிதும் உள்நுழையாதிருந்தமைக்கு இ.மு. எ.ச காட்டிய இலக்கிய நெறி, அது நடத்திய விமர்சனங்கள், விவாதங்கள், கருத்தரங்குகள், கூட்டங்கள் பேருதவியாக இருந்தன. இலக்கியம் பற்றிய

முத்தரங்குகளிலும் கண்ணோட்டங்களிலும் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் இன்றுவரை ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் இந்த நசிவுக்குழிக்குள் விழாமல் இருப்பதற்கு அது வளர்த்த காத்திரமான இலக்கிய நெறியே, சிறந்த அந்த மரபே பிரதான காரணியாகும். இன்றும் கூட புற்றீசல்போல் வந்து குவியும் தமிழ்நாட்டு வர்த்தக சஞ்சிகைகள் பரப்பி வரும் இத்தகைய கீழ்த்தரமான குப்பைகளுக்கு ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் இருந்து வரும் எதிர்ப்பையும் குறிப்பிடலாம்.

தேசிய இலக்கியம்

ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கட்டத்தில் இதன் காரணகாரியத் தொடர்போடு எழுந்ததே “தேசிய இலக்கியம்”.

“இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் இலக்கைத் தமிழர்களுக்குமிடையே மொழி, சமயம், கலாசாரம் அகியன ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் இருவரும் நாட்டால் வேறுபட்டவர்கள். இங்குள்ளவர்கள் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல. இலங்கையரும் ஆவார். இவர்களுக்கு ஈழமணித் திருநாடே தாய்நாடு. இவர்கள் இந்நாட்டின் மண்ணோடும் மலையோடும், காற்றோடும், நீரோடும் கலந்துவிட்டவர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் மனோபாவங்களும் பழக்க வழக்கங்களும் பண்பாட்டின் பல அம்சங்களும் சிறப் பியல்புகளும் தனியானவை. பிரச்சனைகளும் வேறுபட்டவை.

“பாரதம் பூர்வீகத்தில் நமது தாயகமாக இருந்தாலும் தற்போது அது அயல் நாடு. அம்மாபெரும் நாட்டை நாம் மதிப்போம். நேசிப்போம். அதற்கும் இலங்கைக்குமிடையே தொன்று தொட்டுவரும் உறவை-தொடர்பை பேணுவோம். அதேவேளை நமது தாயகம் இலங்கைதான். இந்தியா அல்ல. பெற்றதாயும் பிறந்த பொண்ணாரும் நற்றவவானினும் நனிசிறந்தனவே” என்னும் மகாகவி பாரதியாரின் கவிதை வரிகளை மனதில் கொள்வோம்.

“நாம் பிறந்து வாழும் இந்நாட்டை தாயகமாகக் கொள்ளாமல் இந்தியாவை தாய்நாடாகக் கருதுவது நமது தேசிய அடிப்படையிலான உண்மைக்கும் யதார்த்தமான வாழ்வியலுக்கும் சிறிதும் ஒவ்வாது. இத்தவறான எண்ணத்தை விட்டொழிப்போம். இந்நாட்டின் குடிமக்கள் என்ற முறையில் இத்தேசத்தில் நமது வாழ்வு வேரோடி இருப்பதுபோலவே நமது மனதையும் இங்கேயே வேரோட விட வேண்டும்.”

இது இ.மு.எ.ச வின் கொள்கைகளில் ஒன்று. அது தோற்றுவித்த ஈழத்து இலக்கியம் என்ற இயக்கத்திற்கு அடிப்படையும் இதுவே. எனவே ஈழத்து இலக்கியம் என்பது தன்னாட்டுணர்வு சம்மந்தப்பட்டது. அந்த உணர்வே ஈழத்தவரின் ஆக்கங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்காட்டி அவர்களால் இலக்கியம் படைக்க முடியாது என்ற தவறான கருத்தை தகர்த்தது. ஈழத்தின் இலக்கியப் பரம்பரையை எடுத்துக்காட்டி நிறுவச்செய்தது. முந்திய பரம்பரையினரிடம் பொதுவாக நமக்கு கருத்து முரண்பட்ட "இந்தியத் தாயக உணர்வே" இருந்ததென்றாலும், இவர்களுக்கு விலக்காக ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பி புலவரிடமும் பின்னர் நாவலரிடமும் தன்னாட்டுணர்வு தாக்கமாயிருந்தது.

பண்ணில் தோயப் பொருள் முடிப்புக் கட்டி
பாடும் பாவலர்க் கீந்திட வென்றே
எண்ணிப் பொன் முடிப்புக் கட்டி வைத்திடும்
ஈழமண்டல நாடெங்கள் நாடே

என்ற சின்னத்தம்பி புலவரின் பாடலையும் ஈழத்தவர் ஒரு சிற்றுரையேனும் செய்யத் தகுதியில்லாதவர் என்று நரசிங்கபுர வீரசாமி முதலியாரின் இகழ்ச்சியான கூற்றுக்கு அப்போதே அளித்ததையும் சான்றாகக் கூறமுடியும். ஈழத்தைப்பற்றிய சோமசுந்தரபுலவரின் பாடல்களும் பிரசித்தம். இவற்றிலிருந்து இலங்கையைப் பற்றிய தன்னாட்டுணர்வு முந்திய தலைமுறையினரிடமிருந்து இலக்கிய வாயிலாகவும் வந்துள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும். இத் தன்னாட்டுணர்வின்பாற்பட்டே "ஈழத்து இலக்கியம்" பற்றிய கண்ணோட்டத்தை இ.மு.எ.ச கொண்டிருந்தது. எனவே இலங்கையரால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தாது, தரம்பிரிக்காது அவை அனைத்தையும் "ஈழத்து இலக்கியம்" என்று பாராட்டியது.

தன்னாட்டுணர்வு நாட்டில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றங்களால் முழுத்தேசிய உணர்வாக வளர்ந்து மேலும் முன்னோக்கிச் சென்ற போது ஈழத்தவரின் இலக்கியம் என்ற நிலையிலிருந்து ஈழத்தின் (இத்தேசத்தின்) இலக்கியம் என்னும் நிலைக்குப் பரிணமிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. வேறு வார்த்தையிகளில் சொன்னால் வளர்ந்து வரும் ஈழத்து இலக்கியத்தில் "தேசிய இலக்கியம்" தவிர்க்க முடியாத ஒரு பிறப்பாக அமைந்தது. இலக்கியத்தை காலத்தின் குரலாகவும் அதன்தேவையை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகவும் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க

உதவும் போராட்ட ஆயுதமாகவும் வாழ்க்கையைச்
 செம்மைப்படுத்தும் கருவியாகவும் கருதும் இ.மு.எ.ச.
 இக்கோட்பாட்டை முன்வைத்ததில் வியப்பில்லை.

தேசிய இலக்கியம் தமிழ் நாட்டு இலக்கியத்தின் பிரதியாக அமையாது ஈழத்து வாழ்வோடு கலந்து அதன் யதார்த்தத்தை முழுமையாக சித்திரிக்கும் இலங்கைப் பிரதேச பகைப்புலன்கள், வாழ்க்கைமுறை, பேச்சு வழக்கு, மக்களின் எண்ணங்கள், பண்பாடு ஆகியவற்றை எழுத்தோவியமாக்கும். சொந்த மண்ணின் வாசனையுடன், சொந்த மண்ணின் வழிநின்று நாட்டினதும் மக்களினதும் வாழ்க்கையையும் பிரச்சனைகளையும் பிரதிபலிக்கும். சுருங்கச் சொன்னால் பொருள், தேசிய-சமூக நோக்கு, மொழிநடை ஆகிய அம்சங்களை-தனக்கே உரிய தன்மைகளைக் காண்பிப்பதாகும். இவ்வகையில் ஈழத்து இலக்கியம் தேசிய இலக்கியத்தின் மூலம் தன் வரலாற்றுக் கடமையை நிறைவேற்றுகிறது.

தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் கருத்துருவம் இதுவே. இதனை கோஷமாக்குவதற்குப் பின்வரும் காரணிகளும் இருந்தன.

அ) மேற்கூறிய வகையில் அமைந்த ஈழத்துப்படைப்புகள் "நமது தேசிய இலக்கியம்" என்று கருதப்படவில்லை. பொதுவாக இலங்கைத் தமிழரிடையேயும் ஈழத்து இலக்கிய அரங்கிலும் "இந்தியா தாய்நாடு - இலங்கை சேய்நாடு" என்ற எண்ணமும் உணர்வும் இன்னும் அகலாமல் இருந்ததே இதற்கு காரணம். இது நாட்டின் பொதுவான தேசிய உணர்விலிருந்தும் சமுதாய நோக்கத்திலிருந்தும் பலரின் இலக்கியச் சிந்தனைப் பிரித்தது.

ஆ) "தாய்நாடு-சேய்நாடு" என்ற எண்ணம் தமிழ்நாட்டு இலக்கியத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்து ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தை அதற்குக் கீழ்ப்படுத்தியது. பிரசாரமும் நடத்தியது. (இதற்குப் பின்னணியில் இந்திய சஞ்சிகைகள், நூல்கள் இறக்குமதி செய்யும் வியாபாரிகளும் இருந்தனர்)

இ) தரமான இந்திய சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் வரவேற்கும் அதேவேளையில் பிற்போக்குக் குப்பைகளுக்கு எதிராக இ.மு.எ.ச. நடத்தி வந்த இயக்கம் இன்னும் பூண வெற்றியை அடையாமல் இருந்தது. இக்குப்பைகளுக்கு இலங்கை தொடர்ந்தும் சந்தையாக இருந்தது. வந்தது. எனவே இதற்கெதிரான இயக்கத்தைப் புதிய உந்துவிசையுடன் மேலும் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டியிருந்தது.

* உ) ஈழத்தின் படைப்பிலக்கியம் தமிழ் என்னும் பொதுப்பாப்புக்குள் அடங்கும் அதே வேளையில், அதன் தனித்துவத்தை எடுத்துக்காட்டவும், அத்தனித்துவத்தை நமது மக்கள் இனங்கண்டு அதன்மீது தமது இலக்கிய உணர்வைப் பதிய வைக்கவும் நேசிக்கவும், யாதார்த்தவாதக்கோட்பாட்டை எளிதில் புரிந்துகொள்ளவும் அதற்குத் "தேசியம்" என்னும் சொற்பிரயோகம் தேவையாயிருந்தது.

எனவே இ.மு.எ.ச. தனது முதலாவது மாநாட்டில் முன்வைத்த ஜனநாயக யாதார்த்தவாதக் கோட்பாட்டை அடியொட்டி இரண்டரை வருடங்களுக்குப் பிறகு 1960ல் "தேசிய இலக்கியத்தை" பிரகடனம் செய்தது.

இது இ.மு.எ.ச வின் மத்தியகுழு, செயற்குழு, தலமைக்குழுக் கூட்டங்களில் விவாதித்து எடுக்கப்பட்ட முடிவு.

தேசிய இலக்கியத்தின் குரலாக இளங்கீரனின் "மரகதமும்" தோன்றலாயிற்று.

இது "தாய்நாடு-சேய்நாட்டுக் காரருக்கு" மத்தியில் பெரும் சலசலப்பையும் உதைப்பையும் ஏற்படுத்திவிட்டது. இவர்கள் இதனை இலக்கிய பூர்வமாகவும் வரலாற்றுரீதியாகவும் தேசிய-சமூகவியல் ரீதியாகவும் யாதார்த்த அடிப்படையிலும் அணுகாமல், வெறுமனே "தேசிய இலக்கியம் எனும் கோஷம் தமிழின் ஒருமையைப் பாதிக்கும்" என்று ஒப்பாரி வைத்தனர். இலக்கியத்தின் சர்வதேசத் தன்மையைக் கெடுக்கும் என்றனர். எதிர்ப்பும் பலத்த சர்ச்சைகளும் கிளம்பின.

இக்காலப்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இளங்கீரனின் "மரகதம்" சஞ்சிகை தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டது. அவற்றின் சில பகுதிகள் வருமாறு:

"நமதுநாடு, நமது மக்கள், நமது அரசியல் பொருளாதார அமைப்பு, நமது கலாசார பாரம்பரியம் முதலியவற்றைப் பிரதிபலித்து விளக்கமும், விமர்சனமுமாக அமையும் சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் இலக்கிய வளங்களாகத் தோற்ற வேண்டுமென்பதே தேசிய இலக்கியவாதத்தின் அடிப்படையாகும். அப்படிப் பார்க்கும் போது தேசிய இலக்கியம் சில பணிகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நாம் கருதுவதும் புலனாகிறது.

"ஒருநாட்டின் பூகோளம், சீதோஷ்ணம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் அமைப்பு முதலிய எல்லாம் வெவ்வேறு

அளவிலும் வடிவிலும் முட்டி மோதியே மனித வாழ்க்கையை நிர்ணயப்படுத்துகின்றன. இவற்றைச் சமுதாயச் சக்திகள் என்றும் பொருளாதாரச் சக்திகள் என்றும் அழைக்கின்றோம். இந்நதச் சக்திகளுக்குள் கட்டுப்படும், விடுபடமுயன்றும் வாழும் மனித வாழ்க்கையையே தேசிய இலக்கியம் காட்ட வேண்டும். காட்டுகின்றது. அவ்வாறு காட்டும் பொழுது தேசியமும் இலக்கியமும் குறுகிய வரம்புக்குள் அடங்கியது போலத் தோன்றும். அதுவும் ஓரளவுக்கு உண்மையே.

“சற்று முன்னர் கூறிய சமூக, பொருளாதார சக்திகள் எல்லா தேசங்களுக்கும் உரியனவே. எனினும் தேசத்துக்குத் தேசம் அவை மாறுபடுவன. அத்தகைய மாற்றங்களை உண்டாக்கும் போதுதான் இலக்கியம் தேசியத்தன்மையை பெறுகிறது. இவ்வாறு தேசியப் பண்புகளைப் பெறும் எழுத்துப்படைப்புகள் எல்லாம் இலக்கியமாகிவிடுமா?

“நிகழ்காலச் சரிதிரக்குறிப்புகளாகலாம். செய்திக் கோவைகளாகலாம். பிரச்சாரப் பிரசுரங்களாகலாம். தத்துவார்த்த விமர்சனங்களாக இருக்கலாம். ஒருகுடும்பம், அக்குடும்பம் சேரும் வகுப்பு, அவ்வகுப்பு வாழும் நாடு, அந்நாடு அடங்கும் கண்டம் என்றெல்லாம் மனிதனது உலகை விரிவுபடுத்திக் கொண்டு போகின்றோம். அப்பொழுதெல்லாம் வெவ்வேறு அளவிலும் உருவிலும் சமூக, பொருளாதார சக்திகளை இனங்கண்டு கொள்கின்றோம். ஆனால் அந்தச் சக்திகளை மட்டும் கண்டு காட்டுவதல்ல இலக்கியம். அவற்றின் மத்தியில் மனிதனைக் காண்பதே இலக்கியம். தேசிய சக்திகளை மட்டும் கண்டு காட்டுவது நிகழ்கால வரலாறாகும். ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட சரித்திர காலகட்டத்தில் வாழும் மனிதனைப் பூரணமாகவோ, குறைவாகவோ காட்டுவதில் தான் இலக்கியத்தின் வெற்றி தங்கியிருக்கிறது.

“அவ்வாறு மனிதர்களைக் காணும்போதுதான் மனிதன் தேசிய வரம்புக்குள்ளிருந்து தேசிய கட்டுப்பாடுகளைக் கடக்கிறான். மனிதன் உலகப் பொதுவானவனாக இருப்பதால் அவன் வாழ்க்கை இலக்கியமாகப் படைக்கப்படும் போது தேசிய வரம்புகளைக் கடந்து விடுகிறது. ஆனால் அது பொதுவாக எல்லாக்கால இலக்கியங் களுக்கும் பொருந்தும் ஓர் உண்மைகளில் ஒன்று. இங்கு நாம் தேசிய இலக்கியம் எனப்பேசுகையில் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு அல்லது ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட நோக்கங்களோடு படைக்கப்படும் இலக்கியப் பகுதியையே குறிப்பிடுகின்றோம்.

..... ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் காணப்படும் சமூக அமைப்பை அப்படியே பாதுகாக்கவோ மாற்றியமைக்கவோ சீர்திருத்தவோ முயற்சிகள் நடைபெறலாம். இங்கு தேசிய இலக்கியம் தோன்ற இடமுண்டு. ஏனெனில் வெறுமனே ஒரு நாட்டைப் பிரதிபலிப்பது தேசிய இலக்கியமாகாது. தேசிய இலக்கியம் என்று நாம் கூறும்போது இலக்கியம் படைப்பவர்களின் இலட்சியம், நோக்கம் முதலியவற்றையும் சேர்த்தே எடைபோடுகிறது. சுருங்கக் கூறின் தேசிய இலக்கியம் என்பது ஒருவித போராட்ட இலக்கியமாகும்.

..... அமெரிக்காவில் தேசியம் வேருன்றியதையடுத்து எர்விங், விட்மன், மார்க்ஸ்வைன் முதலிய தேசிய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் தோன்றலாம். தாகூர், பாரதியார், பட்டே, பிரேம்சந்த முதலியோர் புதிய இந்தயாவை வெவ்வேறு வடிவில் காணலாம். இவர்கள் யாவருக்கும் இலக்கியம் படைக்கும் போது தம்மையறிந்தோ, அறியாமலோ உலகப் பொதுவான மனிதனையும் படைத்துள்ளார்கள். தேசிய உணர்வு வெள்ளம் வடிந்த பின்னும் அந்த இலக்கியம் அந்த நாட்டில் மட்டுமின்றி உலகமெங்கும் மதிக்கப்படுவதற்கு சில நிரந்தர இலட்சியங்களே உதவுகின்றன. அந்த நிரந்தர உண்மைகளை தேசிய உணர்வு மூலம் தேடிக்கண்டு கொள்வதே தேசிய இலக்கியம் படைப்பவரின் பெருஞ் சோதனையும் பொறுப்புமாகும் "

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி
"மரகதம்" 1961 ஜகஸ்ட்

..... தேசிய இலக்கியத்தின் மனோபாவனை, சாதாரணமாக பல்வேறு நாடுகளின் இலக்கியங்களை மட்டுமே குறிக்காது. ஒரு நாட்டின் இலக்கியத்திற்கு விசேடமாக அமைந்துள்ள தனித்தன்மைகள், மனோ உணர்வின் பிரகாரம், பிரகாரணங்கள், பாணி முதலியவற்றையும் குறிக்கும். சுருக்கமாக ஒவ்வொரு நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் ஆதிக்கம் செலுத்திய பாரம்பரியங்கள், வழக்கச் சிறப்பியல்புகள் ஆகியனவற்றையும் குறிக்கும். இலக்கியம் அவாந்திரத்திலிருந்து தோன்றுவது கிடையாது. அது காலத்திலும் இடத்திலும் வேருன்றித் தழைக்கிறது. எனவே அது ஒரு தேசியத் தனித்துவத்தை, தேசிய சுவாசத்தை, தேசிய வல்லபத்தை பிரதிபலிக்கத்தான் செய்யும். இதன் வழியே ஒரு தேசிய இலக்கியம் வேற்று நாட்டு இலக்கியத்துடன் தன்னை வேறுபடுத்தி சில விசேட தன்மைகளைப் பெற்றுத்தான் இருக்கும். வாழ்க்கையின் தனித்துவ அம்சங்கள், மரபுகள், உருவம் முதலியன இந்திய இலக்கியத்தை அமெரிக்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுத்தி

துகின்றன. வாசகரெல்லோரும் இருநாட்டு இலக்கியங்களினதும் முழு “உணர்வும்” முற்றிலும் வேறுபட்டிருப்பதை ஒப்புக்கொள்வார்கள்.....

“அமெரிக்கரும் ஆங்கிலேயரும் ஒரு மொழியைப் பேசுகிறார்கள். 1818ம் ஆண்டில் எடின்பரோ பதிப்புரையில் சிட்னி ஸமித் எழுதும் பொழுது “ஏன் அமெரிக்கர்கள் புத்தகம் எழுத வேண்டும். ஆறு வாரப்பயணத்தில் நமது மொழி, நமது உணர்வு, நமது விஞ்ஞானம், நமது வல்லபம் முதலியவற்றை சிப்பங்களிலும், பீப்பாய்களிலும் அவர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும் பொழுது” என்று கேட்டார். ஆனால் வரலாறு அவருக்குப் பதில் அளித்துவிட்டது. அமெரிக்கா சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் தாங்கள் தனியொரு “பூரணம்” என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பின்னர் அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கு இருந்தாலும் தனித்துவமுள்ள அமெரிக்க இலக்கியம் படைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். வேறொரு தேசத்தோற்றங்களும் வேறு பிரகரணங்களும் இவர்களுடைய பூர்வபோதமாக இருந்தாலும் அவர்கள் வேறொரு சமுதாய அமைப்பில் வாழ்ந்ததினாலும் அவர்களுடைய படைப்புகள் தனித்தன்மையுள்ளனவாகத்தான் திகழ்ந்தன. தனி இலக்கியங்களுடன் கூடிய அமெரிக்க இலக்கியத்தை தோற்றவிப்பதில் அமெரிக்கர்கள் அடைந்துள்ள வெற்றியினால் “இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் ஒரே மொழியினால் பிரிக்கப்பட்ட இரு நாடுகள்” என்ற ஷாவின் அங்கதக்கூற்று இலக்கிய அரங்கத்தை பொறுத்தளவில் வெகுவாகப் பொருந்திவிட்டது.

இன்றைய ஆங்கில இலக்கியத்தில் திகழ்ந்துள்ள பல அதிசயங்கள் அமெரிக்காவில்தான் நடந்தேறின. யுத்தத்திற்குப் பிற்பட்ட தலைமுறையில் ஆங்கில இலக்கியத்திற்கான நோய்ப்பரிசு பெற்றவர்கள் எலியட் (இவர் தற்போது பிரிட்டனின் பதிவுப் பிரஜையாகியுள்ளார்) ஹெமிங்வே, ஃபொல்க்னேர் ஆகிய அமெரிக்கர்தாம். இந்த நாற்றாண்டில் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் ஈடுசோடானவர்களை இங்கிலாந்து உருவாக்கவில்லை. இன்று சிட்னி சிமித்தினுடைய அவமதிப்பான நிந்தனைக் கேள்வியைத் திருப்பிப்பூட்டி “ஏன் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் புத்தகங்கள் எழுதவேண்டும்” என்று கேட்கலாம்.....

“இன்று நாம் நமது எழுத்தாளனின் படைப்புகள் நமது அனுபவங்கள், நமது பகைப்புலன்கள், நமது மரபுத் தொடர்கள், நமது பேச்சுத்தமிழ், நமது சமூக அமைப்பு ஆகியவற்றையதார்த்தமாக பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் அமைய வேண்டும்” என

வற்புறுத்துகிறோம். இத்தேசிய இலக்கிய ஆக்கத்தேவை பல காரணங்களின் பால் எழுந்துள்ளது. நாம் சுதந்திரமடைந்ததும் தேசிய உணர்ச்சி வளர்ந்ததும் அக்காரணங்களுள் இரண்டாக இருக்கலாம். அரசியல் மாற்றம் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியை அல்லது இலக்கிய புரட்சியைத் தோற்றுவிக்க காரணமாகவும் அமைந்தது. அரசியல் சமூக காரணங்களை விடுத்து விசேடமான இலக்கிய காரணங்களும் இருக்கின்றன. தேசிய இலக்கிய கோஷம் ஈழத்தில் பெற்ற உக்கிரம் கல்கி பத்திரிகையைக் கூட ஈழத்து வாழ்க்கை அழகுகளையும் மண்வாசனை கொண்ட பிராந்தியச் சூழல்களையும் பிரதிபலிக்கும் கதைகளுக்குப் பரிசுகளும் பாராட்டுதல்களும் கொடுக்கத்தாண்டிற்று. இந்த எழுச்சிக்கு இன்னொரு காரணமுமுண்டு. வாசகர்கள் கதைமீல் அதிகமாக எதார்த்தச் சூழலை எதிர்பார்க்க விழைந்தனர்.

“இவை எல்லாவற்றிற்கும் அச்சாணியாக “தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்பதன் ஓர் அம்சமாகவும் நாம் இருந்தாலும் நமக்கென்று விசேட தனிக்குணங்களுள்ள தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனம் நாம் என்ற இயல்பான விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு விட்டதுதான். “தமிழ்நாடு தாய்நாடு, ஈழம் சேய்நாடு” என்ற “பூஜாரி மந்திரத்”தை கிளிப்பிள்ளையாக சொல்கிறவர்கள் சேயால் எப்பொழுதுமே முந்தாணை முடிச்சில் தொங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது என்ற உண்மையை உணரவேண்டும். பக்குவஞானம் வளர, தான் இன்னமும் தன் கொப்பூழ்க் கொடியின் மூலம் தாயின் உணர்வினைப் பங்கிட்டு வாழமுடியாது என்ற பிரக்ஞையால், தன் சொந்த இலட்சிய அபிலாஷைகளுக்கேற்ப ஒரு தனித்துவ சுதந்திர வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள முனைய வேண்டும். ஆகையினால் தேசிய இலக்கியம் தேவை என்ற குரல் நமது தனித்துவ இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டுமென்ற வேட்கை மிக இயற்கையானதும் தனிர்க்க முடியாததுமானதொன்றாகும். இது நமது பக்குவ வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் நல்ல அறிகுறி. நாம் தென்னிந்திய செல்வாக்கினை வேர்கல்வி எறிய விழைகிறோம் என்று அர்த்தமில்லை. தமிழக இலக்கியச் செல்வாக்கினை அனுபவித்துக் கொண்டே நாம் நமது அனுபவங்களிலும் மண்ணிலும் வேர்விடும் தனித்துவம் பெற்ற இலக்கியத்தினைப் படைக்கும் பிரயத்தனத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்.

“நாம் தேசிய இலக்கியத்தை வெற்றியாக அமைத்துவிட்டோம் என்பதை நம்மால் தீர்க்கமாகச் சொல்ல முடியாது. நாம் இன்னமும் எவ்வளவோ முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது. அதனை இப்பொழுது தான் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஊருக்குரிய வர்ணனைகள்

சிலவற்றை (கதைக்கு இசைவானதா இல்லையா என்பதைக் கூட கவனியாது) சொருகி பிராந்தியப் பேச்சு வழக்கை உபயோகித்து இடத்திற்கு உரித்தான இனப்பிரச்சனைகளைப் போன்ற பிரகரணங்களைச் சேர்த்தால் தேசிய இலக்கியம் தோன்றிவிடும் எனச்சிலர் பிசகாகக் கருதியிருக்கின்றனர். சந்தேகமின்றி இவை தேவையான அம்சங்களாக இருப்பினும் எழுத்தாளனுடைய கடமை இன்னும் அடிப்படையானது. அவன் (எழுத்தாளன்) ஊருக்குரிய நிலைக்களன்களை மட்டுமல்ல அந்தச் சூழலில் வாழும் மனிதனைச் சித்திரிக்கிறான். பிராந்திய பகைப்புலத்தையும் பேச்சு வழக்கையும் பிரதிபலிக்கும் அதே சமயம் மனித இயலை நுணுகி ஆராய வேண்டும்.

“இலக்கியம் எல்லாக் கலைகளையும் போலவே சர்வ தேசியமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியாயின் தேசிய இலக்கிய கோஷத்தை சர்வதேசிய பாங்குடன் எப்படி இணைக்க முடியும்? நவீன அமெரிக்க கவிஞரான ரொப் புரஸ்ட் என்பவர் கலையின் வேர் பிரதேச மண்வாக்கில் ஊன்றினாலும் அதன் மரமும் கிளைகளும் சர்வதேசியமானவை என்றார். (உண்மையில் அவரே இதன் திருஸ்டாந்தமாகவும் விளங்குகிறார். எப்பொழுதும் இவரைப்போன்ற ஒரு பிராந்தியக் கவிஞன் இவ்வளவு சர்வதேசியக் கவிஞனாக இருந்ததில்லை.) இலக்கியம் தவிர்க்க முடியாமல் காலத்திலும் இடத்திலும் அது எதிரொலிக்கும் சமூகத்திலும் வேருன்றியுள்ளது. ஆனால் இலக்கியம் மனிதத்துவத்தைத் தொடுவதினாலும் மனிதத்துவம் காலம் காலமாக எல்லா நாடுகளிலும் அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதினாலும் காலம், இடம் ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேசிய அந்தஸ்தினை அடைகிறது. இதற்குப் பூரண எடுத்துக்காட்டாக ஷேக்ஸ்பியரே விளக்குகிறார். அவருடைய நாடகங்கள் எலிசபெத்தின் இங்கிலாந்தில் வேருன்றியிருக்கின்றன. அவருடைய நாடகங்களை அவர் வாழ்ந்து அறுவடை செய்த சமூக அமைப்பிற்கு புறம்பாக மனோஉணர்வு கொள்ள இயலாது போனாலும் அது மனிதனுடைய இயல்புகளை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் திறமையுடனும் ஊடுருவி நோக்கி இன்றைக்கும் பொருந்தக் கூடியனவாக இசைப்பதினால் அவற்றினுடைய சர்வ தேசியத்தன்மைக்குக் குந்தம் விளையவில்லை. நமக்குப் பழக்கமான ஓர் உதாரணத்திற்கு வருவோம். புதுமைப்பித்தனுடைய “மகாமசானம்” என்ற சிறுகதை இதற்கு ஏற்றது. இரைச்சலும் வேகமும் மலிந்த சென்னைப் பட்டணத்தான் கதையின் பகைப்புலம். வீதியோரத்தில் நிறைந்து வழியும் கூட்டம், சாலையோரத்தில் ஒரு பிச்சைக்காரன் சாக்ககிடக்கிறான். அவனை எவனும் அனுதாபத்துடன் நோக்கவில்லை. இன்னொரு பிச்சைக்காரனும்

ஒரு சிறுமியும்தான் அவனைக் கவனிக்கும் ஜீவன்கள். கதை அசலான இந்தியப் பூமியில் வேருன்றி எழுந்தாலும் அது சர்வதேசியத்தை தொடும் ஒரு பிரகரணத்தை-மற்றொரு மாஸிடனின் துன்பத்தைப் பற்றி மனிதர் கொண்டிருக்கும் அசிராததை-உள்ளடக்கி சகல நாடுகளுக்கும் பொருந்தும் தன்மையுடன் அமைந்துள்ளது. தனித்துவமும் அதேசமயம் பொது நோக்கும் தேசிய வலிமையும், அதே சமயம் சர்வதேசியக் கண்ணோட்டமும் கொண்ட ஒரு கதைக்கு "மகாமசானம்" ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். எவ்வளவுதான் முரண்பாடாக ஒலிப்பினும் கூட அசலான தேசிய இலக்கியத்திற்கு ஒரு சர்வதேச கருதி இசைத்திருக்கும்

ஏ.ஜே. கனகரட்னா

"மரகதம்" 1961 செப்டம்பர்.

"தமிழ்மொழிக்கும் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டுக்கும் இருக்கும் தொடர்பு என்ன? எமது மொழியும் பிறமொழிகள் சிலவற்றைப்போல் ஒரு நாட்டில் பேசப்படும் மொழியல்ல. பல நூற்றாண்டுகளாக பல லட்சக்கணக்கான தமிழ் பேசும் மக்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே இலங்கையில் வசித்து வருகிறார்கள். இத்தமிழர்களுக்கு இலக்கியப் பிரகை ஒரு ஏற்பட்டு இலக்கியம் படைக்கும்போது அதில் அவர்கள் வாழும் மண்ணின் வாசனை விசுவே செய்யும். இல்லாவிட்டால் அது யதார்த்தம் என்ற எல்லைக்குள் நிற்காது உருவற்ற பிண்டம் ஆகிவிடும். நிலத்தின் தன்மை இலக்கியத்தில் பிரதிபலிப்பது இயற்கையேயானாலும் பிரகையைடன் அக்கொள்கை பின்பற்றப்பட்டால்தான் குறுகிய காலத்தில் பயனுள்ள சாதனையை நாம் சாதிக்க முடியும் என்பது மறுக்க முடியாததாகும்.

"ஒரு மொழிக்கு ஒரு இலக்கியம் என்பது மொழிகள் கடல் கடந்து பரவி நிலைபெற்ற இக்காலத்துக்கு ஒவ்வாது. கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக வளர்ச்சி பெற்றுவரும் ஆங்கில மொழி பல தேசிய இலக்கியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது. இன்று நாம் வெறும்மே ஆங்கில இலக்கியம் என்று கூறினால் அது அமெரிக்க இலக்கியத்தையோ ஆஸ்திரேலிய இலக்கியத்தையோ கனேடிய இலக்கியத்தையோ குறிக்காது. இம்முன்று நாடுகளும் ஆங்கிலத்தையே தாய்மொழியாக உபயோகிக்கின்றன. எனினும் அவை யாவும் வெவ்வேறு வாழ்க்கை முறையையும் வெவ்வேறு பேச்சு வழக்குகளையும் வகுத்துக்கொண்டுவிட்டன. வெவ்வேறு தேசிய இலக்கியங்களையும் படைத்துவிட்டன. இன்று ஆங்கில இலக்கியத்தோடு போட்டிபோடும் அளவுக்கும் வளர்ந்து விட்டன.

“டிக்கன்ஸ், ஜேன் ஒஸ்டின், ஹார்டி, ஸ்பென்ட் போன்ற எழுத்தாளர் இன்று இவ்வுலகில் எவ்வளவு புகழ் பெற்றிருக்கிறார்களோ அவ்வளவு புகழ் பெற்றவர்களாகவே அமெரிக்காவின் வால்ட் விட்மனும், ஹெமிங்வேயும், தியடோர்ட் ரிசரும், ஸ்டீபன் பெக்கும், இயூஜின் ஒநீலும் விளங்குகிறார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில் இரண்டறக் கலந்த ஓர் இலக்கியமாக அமெரிக்க எழுத்துத்துறை விளங்கியிருக்குமானால் வலுவான இலக்கியத்தை அது படைத்திருக்க முடியாது. உலகுக்கே அது பெரிய நஷ்டமாக இருந்திருக்கும்.

“இங்கே சொல்லப்பட்டவை வளர்ந்துவரும் ஆஸ்திரேலிய, கனேடிய இலக்கியங்களுக்கும் பொருந்தும்.

“சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன் “கேம்பிரிட்ஜ் ஆங்கில மொழி இலக்கிய வரலாறு” என்ற நூல் இங்கிலாந்தில் பல பாகங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய நூலாக வெளியிடப்பட்டது. அப்பொழுதே அதன் ஆசிரியர்கள் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டை முழுமனதோடு அங்கீகரித்துவிட்டார்கள். நான் மேலே கூறிய ஆங்கில மொழித் தேசிய இலக்கியங்கள் யாவற்றுக்கும் ஏன் ஆங்கிலோ - இந்திய இலக்கியத்துக்குக் கூட இவர்கள் தனியிடம் தந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் வாழ்ந்து இந்தியப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் “ஆசிய ஜோதி” என்ற காவியத்தைச் செய்த சேர். எட்வின் ஆர்னோல்டையும் ஆங்கிலத்தில் பல நூல்களை எழுதிய வங்க தேசத்து ரமேஷ் சந்திர தத்தையும் ஆங்கிலோ - இந்திய தேசிய இலக்கியத்தின் நல்ல உதாரணங்களாக அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மேலே கூறியவை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டவது என்ன? இலக்கிய விமர்சனம் இனிமேலும் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டை அவட்சியம் செய்யவோ சிறிதுபடுத்தவோ மாறுபடுத்தவோ முடியாது என்பதை நாம் உணர வேண்டும் என்பதேயாகும்.

தேசிய இலக்கியம் என்ற இவ்வணர்வு கடந்த சில வருடங்களாகத் தான் ஈழத்தில் படிப்படியாக மலர்ந்து வருகிறது. அதை இனங்கண்டு கொண்டு அதைப்பற்றி ஆராய முன்வந்த விமர்சகர்களை நாம் பாராட்ட வேண்டும். இலக்கியத்திலும் சரி மற்றெந்த துறையிலும் சரி மலர்ந்து வரும் கருத்துக்களை, அக்கருத்துக்களின் தன்மையை நன்கு புரிந்து கொண்டு அவற்றை இனங்கண்டு கொள்வதும் அவற்றுக்குச் சரியான பெயரைச் சூட்டுவதும் மிக மிக முக்கியமான விஷயங்களாகும். அவையே

தெளிந்த சிந்தனைக்கு அடையாளமாகும்.”

அ.ந.கந்தசாமி

“மரகதம்” 1962 ஒக்டோபர்

இவ்வாறான விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டதும் “தேசிய இலக்கிய” கோஷம் ஈழத்து இலக்கிய அரங்கில் மிக வச்சுடன் பரவியது. இப்பேரியக்கத்தின் ஈர்ப்புச் சக்தியினால் எட்டியும் மயங்கியும் நின்றவர்களில் கணிசமானோர் இதனை உணர்வுபூர்வமாக ஆதரித்தனர். முதலாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலங்கையர்கோளும் இரண்டாவது காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த கணக.செந்தில்நாதனும் இன்னும் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த வ.அ.இராசரத்தினம், வரதர், சொக்கன் ஆகியோரும் தலைமுறைகள் விதிக்கக்கூடிய வரம்புகளைக்கடந்து தேசிய இலக்கியம் படைக்க முற்படலாயினர். எனினும் “தாய்நாடு சேய்நாடு” க்காரர்கள் மேற்கூறிய விளக்கங்களையோ மேற்கூறிய வகையிலான படைப்புக்களையோ பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்தும் அதற்கெதிராகச் செயற்பட வே செய்தனர். இதன் எதிரொலிகளில் ஒன்று தான் “பகீரதன் சர்ச்சை”.

1960 பிற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளரும் “கங்கை” பத்திரிகையின் ஆசிரியருமான பகீரதன் இலங்கை வந்திருந்தபோது, இவர்கள் இ.மு.எ.ச. நடத்திவரும் இயக்கம் பற்றியும் அவருடைய காதலும் ஒதிவிட்டார்கள். பகீரதன் இதனைப் பிடித்துக்கொண்டு தினகரனுக்கு அளித்த ஒரு பேட்டியில் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களை விட ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பத்து வருடங்கள் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருந்தார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றித் தவறான கருத்துக்களையும் வெளியிட்டிருந்தார். இது ஓர் இலக்கிய சர்ச்சையை உருவாக்கிவிட்டது.

பொதுவாக இந்தியப் பத்திரிகையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் தமிழ் இலக்கியம் என்பது தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள்தான் என்று கருதிவந்தார்கள். இதனால் அவர்கள் தமிழகத்துக்கு வெளியே உள்ள படைப்புக்களை தெரிந்து கொள்ள ஆர்வமோ அக்கறையோ இல்லாதிருந்தனர். இதன் காரணமாக ஈழத்து படைப்பிலக்கியம் பற்றி, சிறுகதைகள் பற்றி விபரமாக அறிந்திருக்கவில்லை. இந்த அறியாமையை இந்திய தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறிதும் முக்கியத்துவம் பெறாத பகீரதனின் கூற்று அம்பலப்படுத்திவிட்டது. அவரது இத்தவறான

கூற்றுக்கு இ.மு.எ.ச. வினர் பத்திரிகைகளிலும் கூட்டங்களிலும் காரசாரமாக பதில் அளித்ததோடு இந்தியத் தமிழ் சிறுகதை பற்றிய ஆய்வையே நடத்தினர், விமர்சித்தனர்.

“இந்தியத் தமிழ் சிறுகதைகளையும் ஈழத்துச் சிறுகதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, இந்தியத் தமிழ் எழுத்துலகத்தில் மணிக்கொடி குழுவிற்குப் பின்னர் சமீப காலத்தில் சிறுகதை வளர்ச்சி இந்த ஆரம்பத்திற்கேற்ற வளர்ச்சியுடையதாக அமையவில்லை என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். சுந்தரராமசாமி, ஜெயகர்ந்தன் போன்ற ஓரிரு சிறுகதையாசிரியர்களே சமீப காலத்தில் தோன்றியுள்ள தலைசிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராவர். இவர்களைத் தவிர சிறுகதையுலகில் பெரியதொரு தேக்கமேற்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். 1960ம் ஆண்டு தீபாவளி மலர்ப்படைப்புக்கள் அங்குள்ள சிறுகதை “வளர்ச்சிக்கு” நல்ல உதாரணங்களாகும்.”

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி. 1960-11-7 தினகரன்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி போன்று பலரும் எடுத்துக்காட்டினர்.

இது தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகைகளிலும் எதிரொலித்தது. “எழுத்து” இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டது. பகீரதன் வந்திருந்தபோது இங்கு தங்கியிருந்த “சரஸ்வதி” ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன் பின்னர் இதைப்பற்றி “இலங்கையும் நாமும்” எனும் தலைப்பில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“இலங்கை நமது அண்டை நாடு. தமிழ்மொழி இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈழத்துக்கு பெரும்பங்கு உண்டு. சென்ற காலத்தில் ஈழத்திருநாட்டுக்கு தமிழகத்திலிருந்து பல எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். பிரயாணக்கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கின்றனர். தமிழ்நாட்டார் ஈழத்திருநாட்டின் இயற்கை வளத்தைப்பற்றி அறிய, ஈழத்தமிழரின் விருந்தோம்பும் பண்பு பற்றி தெரிந்து கொள்ள இலங்கையின் சரித்திரத்தைப் பற்றி உண்மைக்குப் புறம்பான கதைகளை அறிய இக்கட்டுரைகள் உதவின. சில எழுத்தாளருக்குச் சரித்திரக் கதைகள் எழுத ஈழநாடு உதவியது. இது தவிர தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இலங்கையின் பங்கை தெரிந்துகொள்ளவோ ஈழத்தமிழ் அறிஞர்களின், எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை அறியவோ இவர்களின் கட்டுரைகள் உதவவில்லை. இதன் காரணமாக ஈழநாட்டில் எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்களா? என்ற சந்தேகமே தமிழ்நாட்டில் இருந்துவந்தது. ஈழத்தில் காணும் இலக்கிய வளர்ச்சி, அங்குள்ள எழுத்தாளர்களின் செயல்திறன், அவர்களது உணர்ச்சிகள் இவைபற்றி எனது கருத்துக்களை அடுத்த இதழில் தெரிவிக்கிறேன்

மேற்கண்டவாறு எழுதியவர் பகீரதன் சர்ச்சையைப் பற்றி அடுத்த இதழில் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.

“நான் இங்கே இருந்த அதே நேரத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இருவர் என்னை அறிந்து அவரு வந்திருந்தனர். அவர்கள் அங்கு கூறிய கருத்துக்களும் அதன் பயனாய் என்மையும் மற்ற இரண்டு எழுத்தாளரையும் சுற்றி ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே எழுந்த விவாதத்தையும் தமிழ் மக்கள் பூரணமாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

“இலங்கையிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களை தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் - எழுத்தாளர்கள் பலரும் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கின்றனர் என்பதை தமிழ் எழுத்தாள நண்பர்கள் இருவரும் நிதர்சனமாக காட்டிவிட்டனர்.

திரு. பகீரதன் எந்த அளவுகோலைக் கொண்டு இந்த முடிவுக்கு வந்தார் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை. மனம்போன போக்கில் அவர் கூறிய இக்கருத்து ஈழத்து எழுத்தாளர் மத்தியில் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. தினகரன் பத்திரிகையில் பல எழுத்தாளர்கள் இது பற்றித் தம் கருத்தை காரசாரமாக எழுதினர். தமிழ்நாட்டில் சிறுகதைகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றித் தம் கருத்தைச் சொன்னார்கள். பகீரதன் போன்றோர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகள் எவ்வளவு தரம் குறைந்தவை என்பதை எடுத்துக்காட்டினர்.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் எழுத்தைப் படிக்க இலங்கை எழுத்தாளருக்கு நிறைய வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்நிலையிலுள்ள அவர்கள் இங்குள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்களையும் சரிவர எடைபோட்டு வைக்க முடிகிறது. அதனால்தான் பகீரதன் மட்டுமல்லாமல் இங்குள்ள ஏனைய எழுத்தாளர்களையும் தரங்கண்டு அவர்களால் விமர்சிக்க முடிகிறது. இதைப்பற்றி புரிந்துகொள்ள திறமையற்ற நமது எழுத்தாள நண்பர்களைக் கண்டு நாம் பரிதாபப்படவேண்டியிருக்கிறது” (1961 பிரபர்வரி)

இந்த சர்ச்சையைப் பற்றி பேராசிரியர் கா.சிவததம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

“பகீரதன் இந்தியத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறிலும் முக்கியத்துவம் பெறாதவரெனினும் அவர் இலங்கையில் தங்கியிருந்த பொழுது இந்திய வர்த்தகப் பிரதிநிதியாக தம்மைக் கருதிக் கூறியவை அக்காலகட்டத்தின் ஈழத்திலக்கியத் தேவை

ஒன்றைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்தது "

(இ. மு. எ. ச. தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மலர் 1975)

பகீரதன் சர்ச்சை முடிந்ததும் இந்த சர்ச்சை தேசிய இலக்கிய இயக்கத்துக்கு மேலும் வலுவைத் தந்தது எனலாம். இது இலங்கை இலக்கிய உலகிலும் எதிரொலித்தது. பிரபல சிங்கள வாரப்பத்திரிகையான "திவயின்" 1962 செப்டம்பரில் பின்வரும் கட்டுரையை வெளியிட்டது.

"சிங்களத்தில் எழுதுபவர்களை மட்டுமே எழுத்தாளர்கள் என்று நாம் கருதக்கூடாது. இந்நாட்டின் இலக்கியப் பரப்பு சிங்களத்தில் எழும் இலக்கியத்தை விடப் பரந்தது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டெழும் இலக்கியப் படைப்புக்களையெல்லாம் நமது இலக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பரந்த மனப்பான்மை நமக்கு வேண்டும். நமது நாட்டின் கிழக்குக் கரையோரங்களில் வாழும் மீனவர்களின் வாழ்க்கையை சித்திரிக்கும் தமிழ் எழுத்தாளனும் இந்நாட்டின் வடபகுதியில் வாழும் மக்களைப்பற்றி தமிழிலோ அன்றி ஆங்கிலத்திலோ எழுதும் எழுத்தாளனும் இந்நாடு பெற்ற எழுத்தாளனே. அவர்களின் படைப்புகள் இந்நாட்டு தேசிய இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத கூறுகளே. பதினான்கு பதினைந்து தேசிய மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்படும் இலக்கியமே இன்று தற்கால இந்திய இலக்கியம் எனப்படுகிறது. நம்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் எம்மொழியில் இலக்கிய அனுபவமாக உருவம் கொடுக்கப்பட்டாலும் அது எங்கள் தேசிய இலக்கியமாகிறது. ஓர் எழுத்தாளன் எம்மொழியில் எளிதாகத் தன் அனுபவங்களை எடுத்துரைக்க முடிகிறதோ அம்மொழியில் எழுதுகிறான். பெரும்பாலும் அது எழுத்தாளனின் தாய்மொழியாகவே அமைந்து விடுகிறது. சில சமயங்களில் அது அந்த எழுத்தாளன் நன்கு தேர்ச்சிபெற்றுள்ள பிறமொழியாகவும் அமைந்து விடுகிறது. இந்திய எழுத்தாளரான ஆர்.கே. நாராயணன் ஆங்கிலத்தில் எழுதுகின்ற போதிலும் இந்தியாவின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக இன்று கருதப்படுகிறார். எங்கள் நாட்டையும் அதன் சமூக வாழ்வையும் பின்னணியாகக் கொண்டு ஒருசில சிறந்த சிறுகதைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள தம்பிமுத்துவை நாம் ஏன் நம்நாட்டு எழுத்தாளன் என அங்கீகரிக்கக் கூடாது? தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் உள்ள எழுத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை பரஸ்பரம் மூன்று மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியதே தற்போது அத்தியாவசியத் தேவையாகும்.

“இதற்கிடையில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் எழுதும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் சந்தித்து கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு ஒரு சங்கம் அல்லது ஸ்தாபனம் அவசியம் தேவை. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், விமர்சகர்கள் ஆகியோரின் படைப்புகளின் மொழிபெயர்ப்புக்களை வெளியிடும் சிறந்த இலக்கிய இதழ் ஒன்று இருக்கக் கூடுமானால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்.”

மேற்காட்டப்பட்டவையெல்லாம் இ.மு.எ.ச. வின் தேசிய இலக்கிய கோட்பாடு அன்றைய காலகட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழுத்தமான ஒர் அத்தியாயமாக பதிந்துவிட்டதைக் காணலாம்.

தேசிய இலக்கியத்திற்கான இயக்கம் இத்துடன் தன் எல்லையை வகுத்துக் கொள்ளவில்லை. அது மேலும் விரிந்து முன்சென்றது. தேசிய மரபின் முன்னோடிகளான ஆறுமுகநாவலர், சித்திலெப்பை, விபூலாநந்தர், சோமசுந்தரப்புவர் ஆகியோரைப் பற்றிக் கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டன. விழாக்களும் எடுக்கப்பட்டன.

நாவலர் விழா

நாவலரைப் பற்றி இ.மு.எ.ச. வின் புதுமை இலக்கியம் 1961 நவம்பர் இதழின் தலையங்கத்தில் கீழ்வருமாறு தெரிவித்திருந்தது.

“ஆறுமுகநாவலர் ஈழத்து பூதந்தேவனார் முதல வழிவழி வந்த இலங்கையின் பழந்தமிழிலக்கிய பரம்பரைவின் கொடுமுடி. தனக்கு முன்னால் ஆண்டாண்டு பல்லாண்டு காலமாக ஓடிவந்த இலக்கியப் பேரருவியை தன்னுள் தனதாக்கி புதிதொரு ஆற்றோட்டத்தை ஆரம்பித்த இலக்கிய மேரு. ஈழத்தின் இன்றைய தமிழ் மரபின் - இலக்கிய மரபின் தோற்று புருஷன், முத்த முதல்வன்.”

“நாவலரின் பல கருத்துக்களுக்கு நேர்மாறான கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டவர்கள் நாங்கள். நாவலர் நிலப்பிரபுத்துவச் சிந்தனையின் வெளியீடு. நிலப்பிரபுத்துவ உறவு முறைகளின் பாதுகாவலர். நாங்கள் காலத்தால் செத்துவிட்ட நிலப்பிரபுத்துவத்தின் சிந்தனைகளையும் உறவு முறைகளையும் ஒழித்துக்கட்டி கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கனவு கண்ட, புரட்சிக்கவி பாரதி வெற்றி முரசும் கொட்டிய “எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும்” எய்தும் “ஒப்பில்லாத சமுதாயம்

உலகத்திற்கொரு புதுமை யான சமூக அமைப்பைத் தோற்றுவிக்கப் பாடுபடுபவர்கள்.

“என்றாலும் புத்துலகம் படைக்கப் போராடும் நாம் நாவலர் மரபே நமது மரபு, நாவலர் பரம்பரையே நமது பரம்பரை என்று முரசம் கொட்டுகிறோம். வெண்சங்க முதுகிறோம். சிறந்த அறிஞன், தமிழ் வளர்த்த வல்லோன் என்று நாவலர் புகழ் பாடுகிறோம். அது ஏன் ?

“இதற்கான பதிலில் காலத்தையும் வென்று நிற்கும் சரித்திர புகழ்நான நாவலர் பெருந்தகை நமது வரலாற்றிலே வகிக்கும் தன்னிகரற்ற பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் காணலாம்.

“இலங்கையில் கொடுங்கோல் இலங்கா தோச்சுகுமரங்கள் வளர்த்த பரங்கி மன்னரின் அறங்கொன்ற பரதேசராட்சியை எதிர்த்து, அவர்களின் ஆன்மீக-கலாசார ஊடுருவலை எதிர்த்து போர்க்குரல் எழுப்பி இன்றைய தேசியத்தின் அடிநாதமாக நிற்கிறார் நாவலர். பரங்கியரின் பரசமயத்தை எதிர்த்து சைவத்தைக் காக்க நாவலன் நடத்திய அறப்போர் உண்மையில் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த தேசிய போராட்டமாக, அதன் ஆதார சுருதியாக மாறியது.

“ மத ஊடுருவல் போலவே ஏகாதிபத்தியத்தின் கலாசார ஊடுருவலும் நம் அன்னை நாட்டின் உயிரறுக்க முனைந்தது. இதை எதிர்த்து ஆறுமுகனார் கல்லூரிகளை அமைத்தார். தேசியக் கல்விக்கு வித்திட்டார். எண்ணிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களைப் புதுக்கி, விளக்கி, பதிப்பித்து” செய்ய தமிழ் மூன்றுநதிறனழிந்து போகாமல் “ சாவிலா வரத்தை பெற்றுக்கொடுத்தார். தமிழிலக்கியத்தைக் காத்தார்.

“ தேசாபிமானமுஞ் சமயாபிமானமுஞ் சிதையாமல் வாழ்ந்த நாவலரின் மரபு நமது நாட்டு தேசியத்தின் மரபு. கல்வியின் வரம்பு கண்ட நாவலரின் மரபு நமது தேசியக் கல்வியின் மரபு. ஆறுமுகத்தானின் மரபு நமது பழம்பெரும் இலக்கியத்தின் பெருமரபு.

“ இம்மரபின் வழி செல்வோம். காலத்திற்கேற்ப செழுமைப்படுத்துவோம்.”

நாவலரிடம் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் மரபுகளிலும் கோட்பாடுகளிலும் இறுக்கமான பிடிப்பு இருந்த போதிலும் தேசிய

உணர்வும் சமூக நலன்களில் அக்கறையும் இருந்தது. இகற்கு அவரது கட்டுரைகள் சான்றாக அமைந்துள்ளன. (உதயதாரகை என்னும் பத்திரிகையை காரசாரமாகத் தூக்கி விமர்சிக்கையில் வெகுஜனத்துரோகி எனும் வார்த்தையைக் கூட கையாண்டிருக்கிறார்.

நாவலரைப் பற்றிய ஏனைய கட்டுரைகளின் சில பகுதிகளையும் இங்கே தருவது அவசியம்.

“வட இலங்கையில் வைதீக சமயப் பாதுகாவலராக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த நாவலர் படிப்படியாக பரிணமித்து மதுவிலக்குப் பற்றிய கூற்றிலே இலங்கைச் சனங்கள் என்று தேசம் முழுவதையும் மனங்கொண்டு பேசுவதையும் கேட்கிறோம். இதுவே தேசியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியாகும். இதன் வெளிப்பாட்டை “விவசாயம்” பற்றிய பிறிதொரு குறிப்பிலும் காணலாம்.

“ இதிலும் “இலங்கை வாசிகள்” என்று தேசிய அடிப்படையில் அவர் எழுதியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. சமயவாதியாய்த் தொடங்கித் தேசியவாதியாய் முகிழ்த்த நாவலர் வாய்ச் சொல் வீரர் அல்லர். செயல் வீரரும் ஆவார். 1877ல் பஞ்சம் ஏற்பட்ட பொழுது தர்மசிந்தனையுடன் கஞ்சித்தொட்டியை உண்டாக்கியதோடு அமையாது “யாழ்ப்பாணம்-மட்டக்களப்பு வர்த்தக வேளாண் சங்கம்” என ஒரு நிறுவனத்ததையும் தொடங்குவதற்கு முன்னின்று உழைத்தார். இவ்வாறே கந்தளாய் நிலத்திட்டத்திலும் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார் நாவலர். இவை யாவும் நாவலரது கண்ணோட்டமும் காட்சியும் அக்கறைகளும் அகன்று கொண்டே சென்றமையை எமக்குக் காட்டுகின்றன.”

(பேராசிரியர்

க. கைலாசபதி. புதுமை இலக்கியம், நாவலர் மலர் 1961)

நாவலர் வாழ்வின் நாம் கூர்ந்து கவனிப்போமானால் இயக்க உணர்வு பண்பாட்டுத்துறையில் ஆரம்பித்து தர்க்கரீதியாக வளர்ந்து அரசியல் துறையில் முடிவுறுவதைக் காண்கின்றோம். பண்பாட்டு முறையில் வாழவேண்டுமென்று தொடங்கிய நாவலர் அவ்வாறான வாழ்விற்கு முக்கிய தடையாக இருப்பது ஆட்சி முறை என்பதை உணர்ந்து ஆட்சிப் பீடத்திற்கெதிராகவே கிளம்பியதை நாம் காணலாம். வாந்திபேதி வந்து மக்கள் இறந்தபோதும் தடிகொண்டடித்த போலிலாருக்கெதிராக அவர் தேசாதிபதிவரை சென்றார். சிறப்பான வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானது அரசியல் மாற்றம் என்பதை உணரும் ஆரம்ப நிலையில் நாவலர் மறைந்து விட்டார். அது நாம்செய்த பாவம். ஆனால் அவர் தொட்ட வழி சென்று அரசியல் மாற்றங்கள் கண்டு அதன்மேல் பொருளியல்

மாற்றம் ஏற்படுத்த முனைந்திருக்கும் இந்நாட்களில் சுதந்திர இயக்கத்தின் உதயதாரகையாக அமைந்த அவரை நினைத்தல், மதித்தல் நமது கடன். நாவலர் இயக்கவாதிகளின் சொத்து."

பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி புதுமை இலக்கியம் 1961

"விக்ரமமாதித்தன் கதையும் மதனகாமராஜன் கதையும் அல்லி அரசாணி மாலையும் தமிழாக தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்த காலத்தில் முதல் முதலில் நல்ல தமிழை எழுதியவர், பிரசங்கமாரியாகப் பொழிந்தவர் யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுகநாவலரே. அவரை ஏன் வசன மறுமலர்ச்சியின் உதயதாரகரையாகக் கொள்ளக்கூடாது ?

பேராசிரியர் கா.கைலாசபதி

"இளங்கதிர்" 1961-62

நாவலரைப்பற்றிய இக்கூற்றுக்களும் ஏனைய கட்டுரைகளிலும் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களும் இ.மு.எ.ச. வின நாவலர் தொடர்பான நிலைப்பாட்டை நியாயப்படுத்தின.

1950க்கு முன்னும் நாவலர் தினங்கள் கொண்டாடப்பட்டன. ஆனால் அவ்வப்பயங்களில் நாவலர் சைவசமயக் குரவராகப் போற்றப்பட்டு அவருக்கு குருபூசைகளே நடத்தப்பட்டு வந்தன. இ.மு.எ.ச.தான் தனது கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நாவலர் தினத்தை சமயக்கூட்டுக்குள் இருந்து விடுவித்து அவருக்கு 1961 ம் ஆண்டு கொழும்பு கிவேகாணந்த சபை மண்டபத்தில் பொதுவிழா ஏடுத்தது.

"தேசிய இலக்கியத்திற்கான போராட்டத்தில் இவங்கை தமிழிலக்கியம் தனது தனித்துவ முத்திரையைப் பதிக்கவும் தனது சொந்த மரபையும் பாரம்பரியத்தையும் கால்கோளாகக் கொள்ளவும் ஒரு தேவை ஏற்பட்டது. இதன் உந்துதலினால் இவர்கள் தமது தனித்துவ மரபை தேட ஆரம்பித்தனர். அப்போதுதான் நாவலர் பெருமானை - அவர் பணிகளை, அவர் தொடங்கி வைத்த பாரம்பரியத்தினை அவர்கள் ஆழமாகக் கற்க ஆரம்பித்தனர்.

"எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் எழுதிய கட்டுரைகள் நாவலரை, அவரது வரலாற்று பாரம்பரியத்தின் முற்போக்கான உள்ளடக்கத்தைப் புதிய கோணங்களில் தரிசித்துக்காட்டின. 1961 கொழும்பில் இவங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாவலருக்குச் தனிச் சிறப்பான விழாவினை ஏடுத்தது. பல பேரறிஞர்கள் பங்கு பற்றிய இவ்விழாவில் நாவரைப் பற்றிய

மதிப்பீடுகள். புதிய சிந்தனைகள் ஸ்துலமாக முன்வைக்கப்பட்டன.

நா.சோமசுந்தரன்.

நாவர் நூற்றாண்டு விழாமலர் 1979

நாவலர் தொடர்பாக இ.மு.எ.ச.தொடங்கி வைத்த புதிய எழுச்சி அவரை மேலும் ஆராயத்தூண்டியது. கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளதை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவது பொருந்தும்.

“.....இலங்கை நாட்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எடுத்து நோக்குவோமாயின் அதனிடையே மூன்று காலப்பிரிவுகளையும் காணலாம். தமிழ் நாட்டிலேயே பொருளும் வடிவும் பெற்ற இலக்கியங்களையே எமது இலக்கியங்களாகக் கொண்டு வந்த காலப்பகுதி, இரண்டாவது காலப்பகுதியிலேயே சிறிது மாற்றம் ஏற்படுகிறது. தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய வடிவத்தினையே பின்பற்றி இலங்கை நாட்டுப் பொருளினைப் பாடல்,பள்ளு என்னும் இலக்கிய வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்ட போதிலும் பறாணையில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகரையும், எங்கள் நாட்டு மகாவலி கங்கையினையும் கதிர்காமக் கந்தையும் பாடும் சின்னத்தம்பிப் புலவரை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். மூன்றாவது காலப்பகுதி எமது நாட்டுக்கே சொந்தப் பண்புகள் பொருந்திய இலக்கியங்களை ஆக்குதலாகும்.

“எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே இந்த மூன்றாவது காலகட்டத்தைத் தொடக்கி வைத்தவர் ஆறுமுகநாவலராகும். சமயத்துறையிலே தனிப்பண்பு கொண்ட ஓர் உரை நடையை இவர் தொடங்கி வைத்து அது தமிழ் நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் பொதுவான ஒரு உரைநடையாயிற்று. இவ்வாறு ஆறுமுகநாவலர் இலங்கை எழுத்திலே ஆரம்பித்து வைத்த தனிப்பண்பு உணர்வை இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னரே முன் குறிப்பிட்ட காரணங்களால் உச்ச நிலை அடைந்தது. ஆகவே அந்த வேளையில் ஆறுமுகநாவலரை இத்தனிப்பண்பு உணர்வு கொண்ட எழுத்தாளர்கள் நினைவுகூர்ந்து அவர் தொண்டுகளைப் பல்வேறு கோணங்களிலே ஆராயத் தலைப்பட்டனர்.

இலங்கையிலே தோன்றிய பெரியார்களுள் ஒருவரைப் பற்றி பல்வேறு கோணங்களில் விமரிசனஞ் செய்து எண்ணிக்கையில் அதிகமான கட்டுரைகளும் நூல்களும் வெளிவந்தன என்றால் அவை நல்லைநகர் தந்த ஆறுமுகநாவலரைப் பற்றியனவே என்று

துணிவுடன் கூறலாம். இந்த வகையில் மட்டக்களப்பு விந்தத்தர் சுவாமி விபுலானந்தா இரண்டாவதாக இடம் பெறுகிறார். இவர்கள் இருவரும் இவங்கைத் தமிழருக்கும் தமிழுக்கும் பெருமை தேடித்தந்த பெரியார்களுள்ளே முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

“இளந்தென்றல்”

தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு 1974

இவ்வகையான ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் சிகரமாக நாவலர் சபை வெளியிட்ட நாவலர் நூற்றாண்டு விழாமலர் அமைந்தது. இதில் இவங்கை அறிஞர்கள் நாவலரைப் பற்றி சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர். அவற்றில் சில கட்டுரைகளின் பகுதிகளைத் தருவதும் அவசியம்.

“நமது கலாசார பாரம்பரியம் கடுஞ்சோதனைக்கு உட்பட்ட ஒரு காலகட்டத்திலே செயற்பட்ட ஆறுமுகநாவலர் தலிர்க்க முடியாதவாறு இலக்கிய உலகிலும் கஞ்சரித்தார். அன்றும் இன்றும் கலாசாரத்தின் முக்கிய கூறுகளில் ஒன்றாக இலக்கியம் விளங்குகிறது என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. எனவே நாவலரது இலக்கியக் கொள்கை நடைமுறை செல்வாககு என்பவற்றை ஆராய்தல் அவசியம் வேண்டப்பட்டதொன்றாகும்.

“.....கடந்த பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சமுதாய நோக்கும் தேசாயிமானமும் தமிழிலக்கிய ஆர்வமும்கொண்டு ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இயங்கிவருவதும் நாவலர் மரபின் நலன் வெளிப்பாடு என்றே எண்ணத்தோன்றுகிறது. ஏனெனில் உண்மையான உயிர்த்துடிப்புள்ள மாபு என்பது கடுமையான வரையறை அற்றது. அது புனிதமான பெயர்ப்பட்டியலில் தங்கியிருக்காது. காலத்துக்குக் காலம் தன்னைத் தானே புதுப்பித்தும், தனக்கு வேண்டிய ஜீவசத்தமும் பெற்று இயங்கச் செய்வதே மாபு ஆகும்.

“இவ்வாறு பார்க்கும் போது நாவலர் மரபு ஒன்று இருப்புதன் உண்மையையும் அது தொடர்ந்து இந்நாட்டிலே இயங்கி வந்துள்ளது என்பதையும் அதற்குச் சில சிறப்பியல்புகள் உண்டென்பதையும் வெளித்தோற்றத்தில் சிற்சில மாற்றங்கள் தென்படினும் அம்மாபு இன்றைக்கும் வளப்புள்ள சில ஆக்கக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதனையும் அவற்றில் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய நோக்கு, மக்கட்சார்பு, நாட்டுநலநாட்டம் என்பன சிறப்பானவை என்பதனையும் அவை மறைமுகமாகவேனும் உள்ளார்ந்த சக்தியுடன் செயற்படுவதினாலேயே தற்காலத்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்

சிறிசில அம்சங்களில் தென்னிந்திய இலக்கியப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டு விளங்குகிறது என்பதையும் நாம் ஐயத்திற்கிடமின்றி உணரக்கூடியதாய் இருக்கின்றது.

பேராசிரியர் க.கைலாசபதி

நாவலர் நூற்றாண்டு விழா மலர் 1979

“ நாவலர் தமிழராக இருப்பினும் இலங்கையின் முழுத்தேசிய அடையாளத்திலும் அக்கறைகொண்டிருந்தார் என்பதை அவர் எழுத்துக்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். அவர் தென்னிந்தியாவில் நீண்ட காலமாக வசித்தாலும் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இலங்கையைக் கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக தமிழ்ப் பிரதேசங்களைப் பற்றிய, இலங்கை மக்களைப் பற்றிய ஐயப்பாடுகளைத் தீர்த்து வைத்தார். ஆறுமுகநாவலர் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் முடிச்சுப்போட்டு வைக்கவில்லை. சைவ சமயத்தை தமிழ்ச்சமயம் என்றும் சைவக்கோவிலை தமிழ்க்கோவில் என்றும் அறிவில்லாத சனங்கள் வழங்குகிறார்கள். தமிழ் என்பது சமயத்தின் பெயரன்று. ஒரு பரம்பரையின் பெயர்.”

அவ்வாக்கியத்தில் பல உண்மைகள் தொக்கி நிற்கின்றன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழர் மத்தியில் தோன்றிய தேசியத்தில் சைவமும் தமிழும் இணைந்து ஒன்றுக்கொன்று வலுவூட்டவில்லை. தமிழர் இதுவரை சமயச் சார்பற்றதாக இருந்து வருவதற்கு நாவலரது செல்வாக்கும் ஒரு காரணமாகலாம்”

க.அருமைநாயகம்

நாவலர் நூற்றாண்டு விழாமலர் 1979

இவ்வாறான ஆய்வுகள் இ.மு.எ.ச. நடத்திய நாவலர் விழா சரியானதென மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கூறப்போனால் நாவலரின் தேசிய அந்தஸ்தை இ.மு.எ.ச. நிலைநிறுத்தியதன் விளைவாகவே நாவலரைப் பற்றிய ஆய்வுகள் புதிய பரிணாமத்தை பெறத்தொடங்கின. நாவலர் விழாக்கள் பரந்த அளவில் நடத்தப்பட்டன. 1968ல் நாவலர்சபை அமைக்கப்பட்டது. நாவலர் மலர்கள், நாவலருக்குச் சிலை, நாவலரைப் பற்றிய விஷயங்களைத் தொகுக்கும் முயற்சிகள் நடந்தன. “நாவலரியல்” என ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது.

பல்கலைக்கழகம்

ஏற்கனவே இலங்கையின் பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்த பேராசிரியர்களான ச.வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, சி.தில்லைநாதன், அ.சண்முகதாஸ் ஆகியோர் இ.மு.எ.ச. வுக்கு ஆதரவாயிருந்தனர். எழுச்சிக்காலத்தில் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் இதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர்.

1958 ம் ஆண்டின் பின்னர் பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் வர்க்கங்களிலிருந்தும் தாய்மொழிமூலம் கற்ற மாணவர்கள் புகத் தொடங்கினார்கள். 1958 இலிருந்து வித்தியோதய, வித்தியாலங்கார பல்கலைக்கழகங்கள் இயங்கத் தொடங்கின. படிப்படியாக உயர் கல்வி மாணவர்களின் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.....

கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட மென்மமான இம்மாற்றத்தின் விளைவுகள் உடனுக்குடன் பிரதிபலிக்கவும் தொடங்கின. "ஆண்மையில் நம்நாட்டில் ஏற்பட்ட தேசிய, கலாசார விழிப்புணர்ச்சியின் விளைவாக நமக்குப் பல கலைஞர்கள் அழிகுமாயினர்." (அ.ஜெயரத்தினம், செ.யோகநாதன் கதைகள் முன்னுரையில் 1964)

தாய்மொழிமூலம் கற்கத் தொடங்கிய மாணவர்களுக்குரிய இலக்கிய ஆகாரங்களை கொடுத்து, அவர்களுக்குரிய சரியான நெறிப்படுத்தலை ஈழத்தின் பழம்பெரும் ஏழத்தாளர்கள் செய்யத்தொடங்கினர். இளங்கீரனின் "மரகதம்" அக்காலத்தில் ஆக்க வெளிப்பாட்டிற்குரிய பிரசுரக்களமானது.

தேசிய போக்கினையும் சமூக நேசத்தினையும் ஏழுத்தாளர்கள் வீரத்துடன் முன்வைத்தார்கள். "தன்னைச் சுற்றி அடிமைத்தனத்திலும் சுரண்டலிலும் வறுமையிலும் பட்டினியிலும் மற்றும் சமூகக் கொடுமைகளிலும் தனது சகோதர மனிதன் உழன்று உழன்று வெந்துகொண்டிருக்கும்போது எந்த ஓர் இலக்கியம் மனித குலத்தின் இத்தகைய அலறலைக் கேட்கவில்லையோ, அவர்களின் விடுதலைக்காகவும் விமோசனத்திற்காகவும் போராடவில்லையோ அந்த இலக்கியம் இலக்கியமாக இருக்க முடியாது" (பிரேம்ஜி. நீர்வைப்பொண்ணையனின் மேடும் பள்ளமும் முன்னுரையில் -1961)

இத்தகைய தாமாவேசம் கொண்ட இலக்கிய முன்வைப்புக்கள் புதிய கல்விப் பரிமாணம் பெற்ற சமூக அமைப்பால் நலிந்த

மாணவர்களுக்குரிய வழிகாட்டலாயின. . . . சமூக அமைப்பினால் வஞ்சிக்கப்பட்டோர் தமது இன்னல்களையும் ஏமாற்றங்களையும் தர்க்கரீதியாகச் சிந்திக்கலாயினர்.

“ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்புகளும் விளைவுகளும் என் கதைகளின் உள்ளடக்கம். வாழ்க்கை தாங்கொணாத அழுத்திக் கொள்ளுகின்ற சமையாக ஏன் இருக்கின்றதென்பதைத் துருவி ஆராயும் உள்பாங்கே எனது கதைகளின் ஊற்றுக்கள்.” (செ.கதிர்காமநாதன், கொட்டும்பனி என்னுரையில்)

“கலை இலக்கியத்துறைகளிலே யதார்த்தமான சிருஷ்டிகள் அரும்பி வளர்வதற்கு கல்வி மாற்றங்களும் சமசந்தர்ப்ப விரிவும் எத்துணை உந்துசக்தியாக உள்ளின்றியங்கி உருக்கொடுத்து வந்துள்ளதென்பதை சமீப காலத்திய சமூக வரலாறே “தொட்டும் புட்டும் காட்டுகின்றது” (பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இ.மு.எ.ச. தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டு மலர் 1975)

இவ்வாறாக பல்கலைக்கழக மாணவர் மத்தியிலும் ஆர்வமும் உற்சாகமும் ஏற்பட்டன. பேராசிரியர் கைலாசபதி கூறியதுபோன்று “அறுபதுக்குப் பின்னர் தாய்மொழிக் கல்வியின் முதல் அறுவடையாக கருதத்தகும் ஆக்கங்கள் வெளிவரலாயின.” பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கம் இலக்கியப் போட்டிகளையும் பரிசில்கள் வழங்கியது. அதன் சஞ்சிகையான “இளங்கதிரில்” அவர்களின் படைப்புக்கள் வெளிவந்தன. அதன் தலையங்கத்தில் கூட இ.மு.எ.ச. ஏற்படுத்திய விழிப்பின் எழுச்சியின் எதிரொலிகள் காணப்பட்டன. (இளங்கதிர் 1961-62) அவர்களின் எழுத்துக்கள் இளங்கதிரில் மட்டுமின்றி இலங்கைத் தினசரிகளின் ஞாயிறு இதழ்களிலும் வெளிவந்தன. பல்கலைக்கழக மாணவர் “கதைப்பூங்கா” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டனர். நவசோதி, செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியன், கைவாயநாதன் (அங்கையன்) பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, முத்துசிவஞானம், குந்தவை, துருவன், கோகிலா, மு.பொன்னம்பலம், எம்.வாமதேவன், முதலான எழுத்தாளர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் உருவானவர்கள்.

இக்கலப்பகுதியில் இ.மு.எ.ச. ஏற்படுத்திய இலக்கிய எழுச்சியின் விளைவாக யாழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம், இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் போன்றவையும் தோன்றின. அதேசமயத்தில் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இ.மு.எ.ச. தனிப்பெரும் சக்தியாகப் பிற்கால சிந்தனை சிங்கள எழுத்தாளர்

மத்தியில் கூட அதனைப் போன்ற சக்தியுள்ள அமைப்பு இருக்கவில்லை. எச்.எம்.பி. முகிதீன் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்காட்டுவது பொருந்தும்.

“எழுத்து சிங்கள எழுத்தாளர்நாடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது எழுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் நிச்சயமாக சித்தாந்த தெளிவில் மிக மிக முன்னேறியவர்கள் என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை.

“பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாம் கொள்கையாக, பின்னர் கோஷமாக முன்வைத்த தேசிய இலக்கியம், கலாச்சார பாரம்பரியம், முன்னோர்களின் இலக்கியம், மூத்தோர்களின் ஜனநாயக சிந்தனைகள், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு முனைப்படுத்தப்பட்ட போராட்டத்தின் உந்து சக்தியாக முன்னின்று ஆற்றவேண்டிய தலையாய பொறுப்புக்கள் ஆகியவை பற்றிய சிந்தனைகளில், இலக்கியக் கோட்பாடுகளில் தற்போது தான் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டுள்ளார்கள். (இ.மு.எ.ச. தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டு மலர் 1975)

அக்கால கட்டத்தில் சிங்கள எழுத்தாளர்களின் நிலை இவ்வாறு இருந்த போதிலும் இ.மு.எ.ச. வின் வளர்ச்சியும் அதன் பிரபலமும் சிங்கள இலக்கிய அரங்கிலும் அதனை அறிமுகப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக இலங்கை பத்திகையாளர் சங்கம் இ.மு.எ.ச. வின் பிரதிநிதிகளாக எச்.எம்.பி. முகிதீனையும் இளங்கீரனையும் தனது தலைமைக் குழுவில் சேர்த்துக் கொண்டது. பூர்வங்கா எழுத்தாளர் சங்கமும் இ.மு.எ.ச. வுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டது.

வெளிநாடுகளிலும் இ.மு.எ.ச. அறிமுகமாகிற்று. 1975 ஆம் ஆண்டு ஹெல்சின்கியில் (பின்லாந்து) நடந்த உலகப் பத்திரிகையாளர் மாநாட்டிற்கு உலக பத்திரிகையாளர் சங்கம் இ.மு.எ.ச. வுக்கு அழைப்பு அனுப்பிநிருந்தது. அதன் பிரதிநிதியாக கே.கனேஷ் சென்றார். ஆனால் எதிர்பாராத நடவடிக்கினால் அவர் தன் பயணத்தை இந்நித்யாவுடன் நிறுத்திக்கொள்ள நேரிட்டது. எனினும் உலக பத்திரிகையாளர் சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளையின் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்த ஹேமா டிசில்வா இ.மு.எ.ச. வையும் அம்மாநாட்டில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். அவர் மூலம் அனுப்பிவைத்த இ.மு.எ.ச. வின் வாழ்த்துச் செய்தியும் மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1956 ஆம் ஆண்டு தால்கந்தத்தில் (சோவியத் யூனியன்) நடந்த முதலாவது ஆசிய-ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் மாநாடு இ.மு.எ.ச.

வக்கு அழைப்பு அனுப்பிக் கௌரவித்தது. இம்மாநாட்டில் வண. முநீ சீவலிதேரோ தலைமையில் கலாநிதி பெனாகம, இ. மு. எ. ச. பொதுச் செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரன், கி. வட்சமணன், கே. எம். சிறிசேன, வண. பஞ்சாகர தேரோ ஆகியோர் இலங்கையின் பிரதிநிதிகளாக கலந்துகொண்டனர்.

ஆசிய-ஆபிரிக்க இலக்கியமும் எழுத்தாளர்களும் முகம்கொள்ளும் பல ஸ்தூலமான பிரச்சினைகளை வாதித்த குழுநிலைக் கூட்டங்களில் இவர்கள் உரையாற்றினர். வானொலி, திரைப்படம், வெகுசனத் தொடர்புசாதனங்கள் பற்றிய குழுவுக்கு அவர் உரையாற்றுகையில் ஆசிய-ஆபிரிக்க மக்களின் அறிவையும் கலாசாரத்தையும் கொச்சைப்படுத்தவும் நச்சுப்படுத்தவும் ஏகாதிபதிய வெகுஜனத் தொடர்புசாதனங்கள் செய்துவரும் நயவஞ்சகமான போலிப் பிரசாரங்களை விளக்கினார். மனிதர்களின் மட்டாரமான உணர்வுகளைத் தூண்டி தேசிய சமூக விடுதலைப் போராட்டங்களிலிருந்து மக்களின் கவனத்தை திசைதிருப்ப ஏகாதிபத்தியவாதிகள் எடுக்கும் எத்தனிப்புகளை அம்பலப்படுத்தினார். காலனி ஆதிக்கவாதிகளின் நச்சாயுதங்களாயுள்ள காமிக்குகளையும் திரைப்படங்களையும் வெறியூட்டும் போலி எழுத்துக்களையும் எதிர்த்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய போராட்டங்களை விரித்துரைத்தார். இந்த நசிவு இலக்கியப் போக்குகளை எதிர்த்து ஆசிய-ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்கள் கூட்டாகப் போராட முன்வர வேண்டும் என்று ஆறையூர் வினார். இந்தக் கருத்துக்கள் மாநாட்டு ஆவணங்களில் இடம்பெற்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1950 ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நடந்த அகில உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் இ. மு. எ. ச. வின் பிரதிநிதிகளாக சில்லையூர் செல்வராசனும் வி. சுந்தலிங்கமும் (இலங்கை வானொலியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவர்) கலந்து கொண்டனர். அம்மாநாட்டில் இ. மு. எ. ச. வின் இலக்கியக் கொள்கைகளையும் இலக்கியப் பணிகளையும் சுழத்து எழுத்தாளர்களின் குரலாக இருந்துவருவதனையும் எடுத்துரைத்தனர். இம்மாநாட்டில் எமது பிரதிநிதிகள் இருவரின் முயற்சியால் சுழத்து தமிழ் அறிஞர் வித்துவ சிரோணமணி சி. கணேசையரின் மறைவுக்கு இரங்கல் தீர்மானம் இ நிகழவேற்றப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சுழத்து தமிழறிஞர்களையும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அவர்கள் செய்த பங்களிப்பையும் இந்தியாவுக்கும் தமிழ் உலகுக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதே இம்முயற்சிக்குக் காரணமாகும். சில்லையூர் தனது உரையில் இதனை எடுத்துரைத்தார்.

1960 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் நடந்த அகில இந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கும் இ.மு.எ.ச. வுக்கு அழைப்பு வந்து பேராசிரியர் கைலாசபதி அதன் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டார். அன்று ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு குறைவாகவே தெரிந்திருந்தது (இன்று நிலைமைவேறு). அம்மாநாட்டில் கைலாசபதி அவர்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் விளக்கினார். அப்பொழுது எம்மத்தியில் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு வேகம் பெற்றிருந்தது. அந்தப் பின்னணியில் இப்பணியைச் செய்தார்.

1961 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடந்த எழுத்தாளர் மாநாட்டில் இ.மு.எ.ச. வின் சார்பில் இலங்கையின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்துகொண்ட ஈழத்துச் சோமு, பத்மா சோமகாந்தன் (புதுமைப்பிரியை) உட்பட, சர்வதேச எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர் பலரும் கலந்துகொண்டனர். சோமுவும் பத்மாவும் ஈழத்து இலக்கியம், ஈழத்து எழுத்தாளர், இ.மு.எ.ச. பற்றி உரையாற்றினர்.

மற்றும் பல சர்வதேச எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர் மாநாடுகளில் எச்.எம்.பி. முகத்தும் கலந்துகொண்டார். அம்மாநாடுகளில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் குரல் மாநாட்டினர் பாராட்டுமளவுக்குச் செம்மையாக ஒலித்தது. சர்வதேச எழுத்தாளர்களின் ஒருமைப்பாட்டையும் நமது பிரதிநிதிகள் பிரகடனப்படுத்தினர்.

1963 இலங்கை வந்திருந்த இந்தோனேஷிய, சோவியத், ஆபிரிக்க, சீன எழுத்தாளர்களுக்கு இ.மு.எ.ச. வரவேற்பளித்தது. கலந்துரையாடலையும் நடத்தியது. அக்காலகட்டத்தில் இ.மு.எ.ச. வின் செயற்பாடு தமிழ்நாட்டு முற்போக்காளர்களின் கவனத்தைப் பெற்றது. இதன் எதிரொலியாக தமிழகத்து முற்போக்குவாதிகளிடையே இ.மு.எ.ச. நம்பிக்கை ஒளியாக விளங்கியது என்று 1973 மல்லிகைக்கு அளித்த பேட்டி ஒன்றில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களில் ஒருவரும் எழுத்தாளருமான காலஞ்சென்ற கே.பாலதண்டாயுதம் கூறியிருந்ததும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலப் பகுதியில் இ.மு.எ.ச. வினால் ஏற்பட்ட எழுச்சி ஈழத்து இலக்கியத்தினதும் எழுத்தாளர்களினதும் எழுச்சியாக பல்கிப் பரிணமித்தது. இந்த எழுச்சியினூடே இ.மு.எ.ச. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மற்றொரு புதிய அத்தியாயத்தை வரையும் நடவடிக்கையிலும் ஈடுபட்டது.

எழுத்தாளர் பொதுமாநாடு

1962 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 28, 29ந் திகதிகளில் கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் நடந்த அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாடு ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஓர் ஒப்பற்ற நிகழ்ச்சியாகும்.

இ.மு.எ.ச. தனது ஸ்தாபன மாநாடுகளை நடத்துவதோடு நின்றுவிடாமல் அகில இலங்கையிலும் உள்ள எழுத்தாளர் கூடும் பொதுமாநாட்டையும் நடத்த வேண்டும் என்று பலரும் விரும்பியதோடு, அம்மாநாட்டை நடத்துவது இ.மு.எ.ச. வினால் மட்டுமே சாத்தியம் என்றும் கூறினர். எனவே இம்மாநாட்டிற்கான தீர்மானத்தை 1959 இல் எடுத்தது. இப்பொதுமாநாடு எழுத்தாளர்களின் சந்திப்பு, கருத்துப்பரிமாறல்கள், சொற்பொழிவு என்பவற்றோடு முடிந்துவிடாமல் ஈழத்து இலக்கிய உலகமும் எழுத்தாளர்களும் தமிழ்ப் பெருமக்களும் பெருமைப்படத்தக்க ஒரு சாதனையாகவும் சகோதர சிங்கள இலக்கியவாதிகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகவும் இருக்கும் வகையில் அமைய வேண்டும் எனவும் ஒரு மலர் தயாரித்து மாநாட்டில் வெளியிடவேண்டும் எனவும், ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புத்தகப் புகைப்படக் காட்சி ஒன்றையும் மாநாட்டில் இடம்பெறச்செய்ய வேண்டும் எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இப்பாரிய பணிக்கான தயாரிப்பு வேலைகளைச் செய்து முடிக்க முன்றாண்டுகள் ஆயின. இம்மாநாட்டிற்கு கலை இலக்கிய உலகில் பெரும் வரவேற்பு காணப்பட்டது.

இப்பொதுமாநாடு நடைபெறுவதற்கு முதல் மாதம் (மார்ச்சில்) இ.மு.எ.ச. வின் ஏடான "புதுமை இலக்கியம்" பின்வருமாறு தலையங்கம் தீட்டியது.

"தமிழ் இலக்கியப் பரம்பரையினதும் உலக இலக்கியப் பரம்பரையினதும் பொதுவான பண்புகளையும் பாரம்பரியங்களையும் கையேற்றுக் கொள்ளவும் அதேவேளையில் நம்மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளோடும், நமது தேசத்தோடும், தேசியப் பிரச்சனைகளோடும் ஐக்கியப்பட்ட, ஈழத்தின் மரபு வழிவரும் நமது தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்ற எழுச்சி எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தோன்றியுள்ளது.

"வரலாற்றின் தவிர்க்கப்பட முடியாத தேவைகளை ஒட்டி எழுந்த இக்கோஷங்களும் இவை பிரதிபலித்து நிற்கும் இலக்கிய

சித்தாந்தங்களும் இலக்கிய உலகில் பலத்த காரணமான விவாதத்தையும் கருத்துப் போராட்டத்தையும் தொடக்கியுள்ளன.

“இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞையும் சிந்தனையும், சித்தாந்தமுமின்றி இருந்த நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து இலக்கியத்தைப் பற்றி சிந்திக்கவும் கருத்துப்பரிமாறவும் எழுத்தாளர்களுக்கு உதவியுள்ளது.

“இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்பின், எழுச்சியின் உணர்வுபூர்வமான கருத்தோட்டங்களின் ஓர் இயல்பான, தர்க்கரீதியான முடிவாகவும் பிரகடனமாகவும் எழுத்தாளர் பொதுமாநாடு அமையும் என்று துணிந்து கூறலாம்.

“இலக்கியத்துறையில் தோன்றியுள்ள கருத்துப்போராட்டம் பல நற்பயன்களைத் தந்துள்ளபோதிலும் சில எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தாமலில்லை. கருத்துப் போராட்டத்தையும், கருத்தை அடிநாதமாகக் கொண்ட ஸ்தாபன வெளிப்பாடுகளையும் சிலர் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றை கோஷ்டிச் சண்டைகளாகவும் பிரிவினை முயற்சிகளாகவும் சிலர் தப்பாக விளங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். அல்லது வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்கிறார்கள். கருத்துப்போராட்டமும் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஸ்தாபன வடிவங்களும் இருக்கும் அதேவேளையில் சகல எழுத்தாளர் மத்தியிலும் உறுதியான ஒருமைப்பாடும் நெருங்கிய நட்புறவும் இருப்பது அவசியம்.....

“இந்த லட்சிய வேட்கையுடன்தான் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டைக் கூட்ட இ.மு.எ.ச. தீர்மானித்தது.”

கருத்துக்கள் எப்படியிருந்தபோதிலும் இம்மாநாட்டுக்கான அறிவிப்பும், அறிக்கைகளும் விடுவிக்கப்பட்டதுமே இலக்கிய அரங்கில் அதற்கு உற்சாகமான வரவேற்பு இருந்தது. “தலைநகரில் எழுத்தாளர் பட்டாளம்”, “கொழும்பில் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் குழுமினர்” என்று பத்திரிகைகள் தலைப்புச் செய்திகள் வெளியிட்ட அளவுக்கு இலங்கையின் நானாதிசைகளிலும் இருந்து அவர்கள் மாநாட்டுக்கு வருகை தந்திருந்தனர். இலக்கியம் பற்றி பலதரப்பட்ட பார்வைகளையும் சித்தாந்தக் கோட்பாடுகளையும் சேர்ந்தவர்கள், நமது முந்தைய தலைமுறையின் மரபுவழி நின்ற முதறிருர்கள், அன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த நவீன இலக்கியப் படைப்பாளிகள் என அனைவரும் சரித்திரத்தில் முதன்முறையாக இம்மாநாட்டில் ஒன்று கூடினர்.

மாநாட்டின் முதலநாள் நிகழ்ச்சிகள் பொதுமக்களும் கலந்துகொள்ளும் விழாவாக அமைந்தது. அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த

மண்டபத்துள் மக்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. பல துறைகளையும் சார்ந்த பிரமுகர்கள், கல்விமான்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள், பொதுமக்கள் அனைவரும் எதுவித பேதமுமின்றி மண்டபத்துள் ஒன்றாக கலந்திருந்தும் அவர்கள் முகத்தில் பொங்கி வழிந்த ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் மண்டபத்தின் கீழ் வெளியே-ஸாஹிராவின் முற்றத்தில் குழுமியிருந்த சனத்திரளும் மாநாட்டின் ஆரம்பத்தையே களைகட்டச் செய்துவிட்டது.

முதல்நாள் மாநாட்டை ஆரம்பித்து வைக்க இருந்த முன்னாள் ஜனாதிபதி திரு.வில்லியம் கொபல்லாவையின் சார்பில், ஆபிரிக்க-ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் திரு.ரத்னதேசப்பிரிய சேனநாயக்கா அன்றைய நிகழ்ச்சிகளைத் தொடங்கி வைத்தார். வரவேற்புரை, வந்திருந்த வாழ்த்துச் செய்திகள், சொற்பொழிவுகள் அனைத்தும் வந்திருந்தோரை பெரும் உற்சாகத்தில் ஆழ்த்தின. ஈழத்துக் கலை இலக்கியம் பற்றியும் எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் பொதுமக்கள் புரிந்து கொள்ளும் விளக்கமாகவும் விருந்தாகவும் அமைந்தன. ஈழத்தின் இலக்கியத்தின் மீதும் எழுத்தாளர்கள் மீதும் தங்களுக்குள்ள அக்கறையையும் அபிமானத்தையும் குழுமியிருந்தோரின் கரகோஷங்கள் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்திக் காட்டின.

அன்றைய விழாவில் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, வண.ஹிஸ்ஸல தர்மரத்தின தேரோ ஆகியோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். மலர் வெளியீடு, புத்தக கண்காட்சி, எழுத்தாளர் புகைப்படக் கண்காட்சி, நாடகம் ஆகியவையும் நடைபெற்றன.

சிறப்புமலர்

அன்று வெளியிட்டு வைக்கப்பட்ட புதுமை இலக்கியத்தின் மாநாட்டு சிறப்புமலர் அன்றைய காலகட்டம் வரையுள்ள ஈழத்து கலை இலக்கிய முயற்சிகளைக் கண்கொடுத்துத் தரும் முதல் தயாரிப்பாகும். இதனைக் குறித்து புதுமை இலக்கியத்தின் ஆசிரியர்குழு மலரின் தலையங்கத்தில் பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்தது.

“ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக நடைபெறும் அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டின் சிறப்புமிகு மலராக “புதுமை இலக்கியத்”தை வெளியிட வேண்டுமென்று இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தீர்மானித்தது. அதன் செயலுருவம்தான் உங்கள் கரங்களில் தவழும் இம்மலர்.

“மலரை வெளியிட எண்ணியபொழுது, ஈழத்துக் கலை, இலக்கியத்துறைகளில் இதுவரை ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டும் முறையிலும், இத்துறைகளில் சாதிக்கப் பெற்றுள்ளவற்றை கணக்கெடுக்கும் முறையிலும் மலர் அமைதல் வேண்டும் என்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

“இத்தகைய முறையில் மலரைத் தயாரிப்பது எளிதான வேலை இல்லை என்பது ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்துவிட்டது.

“ஈழத்தில் இதுவரை கலை இலக்கியத்துறைகளில் எத்தனையோ சாதனைகள் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. எத்தனையோ படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் கூடியவரை விட்டுப்போகாதவாறு சேகரித்துத் தொகுக்க வேண்டும். இவை சம்பந்தப்பட்ட விவரங்களையும், தகவல்களையும் அவசி ஆராய்ந்து உண்மையானவற்றை இனமகண்டு நிர்ணயிக்க வேண்டும் அப்போது தான் மலரின் நோக்கும் ஓரளவாயினும் நிறைவேறமுடியும்.

“இதனை நினைக்கும்போது ஒரு மலைப்புத் தோன்றியது. எனினும் பயன்தரத்தக்க இப்பணியை எவ்வாறாயினும் செய்தே தீரவேண்டுமென்ற துடிப்பும் ஆர்வமும் சுடர்விட்டுக்கொண்டிருந்தன. போதிய அவகாசத்துடனும், எதிர்ப்பும் சிரமங்களையும் சங்கடங்களையும் சமாளித்துக் கொண்டும் மலரைத் தயாரிப்பது என்று ஆசிரியர் குழு தீர்மானித்தது. இதற்கேற்ப இம்மலரில் எழுதியுள்ள கட்டுரையாளர்கள் மாநாடு நடைபெறுவதற்கும் மலர் தயாராவதற்கும் பல மாதங்கள் முன்னதாகவே தமது வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டனர். இதன் காரணமாக மலர் தயாராகி மகாநாடு நடைபெறும் இடைக்காலத்திற்குள் பிரசுரமான ஈழத்துக் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், இலக்கியகர்த்தாக்கள், நூலாசிரியர்கள் ஆகியோரின் படைப்புகள் பற்றிய குறிப்புகள் இக்கட்டுரைகளில் இடம்பெறாது போய்விட்டன. அண்மையில் கலை இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்து ஆக்கப்படப்படுகையில் ஈடுபட்டுள்ள சிலரின் பெயர்களும், மலரில் இடம்பெற இருந்த இன்னும் சில கட்டுரைகளும் விடுபட்டுப்போய் விட்டன. தவிர்க்க முடியாத நிலையில் இக்குறைபாடு ஏற்பட்டுள்ளதால் மலரின் நோக்கம் பூரணமாக நிறைவேற்றவில்லையே என்ற வருத்தம் ஆசிரியர் குழுவிற்கு இருக்கவே செய்கிறது....

“இறுதியாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இம்மலரை எமது அருமைத் தாயகமான ஈழத்தின் சார்பாக தமிழ்,

கலை. இலக்கிய உலகுக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.”

மலரில் முதலாவதாக கவிந்திரன் (அ.ந.கந்தசாமி) இயற்றிய எழுத்தாளர் கீதம் இடம்பெற்றிருக்கிறது. பின்வருவோரின் கட்டுரைகள் மலரைச் சிறப்பித்தன.

க.கைலாசபதி(சிறுகதை) சில்லையூர் செல்வராசன்(நாவல்)
 அ.ந.கந்தசாமி (கவிதை) சொக்கன்(கட்டுரை)
 செ.கணேசலிங்கன்(நமது எழுத்து) கலைப்புலவர்
 க.நவரத்தினம்(சிற்பம்) கலையரசு சொர்ணலிங்கம்(மேடைநாடகம்)
 நா.மு.குமாரசிங்கன்(குழந்தை இலக்கியம்)
 கணக-செந்தில்நாதன்(நமது இலக்கிய பாரம்பரியம்)
 கா.சிவத்தம்பி(வரலாற்றுநூலாசிரியர்) ம.முகமது உயைஸ்
 (ஈழத்தின் முஸ்லிம் புலவர்கள்)
 எ.பி.எக்ஸ்.சி.நடராஜா(பழந்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஈழத்தின்
 தொண்டு) நா.சுப்பிரமணியன் (தமிழ்-சிங்கள இலக்கிய
 பரிவர்த்தனைகள்) கா.மாணிக்கவாசகர்(நூல்நிலையங்கள்)
 சி.பொ.மயில்வாகனம்(விளம்பரக்கலை) க.கைலாசபதி(ஈழத்தில்
 தமிழ் இலக்கிய மரபு) அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது(ஈழத்தில் தமிழ்
 இலக்கியத்தொண்டாற்றும் முஸ்லிம்கள்)
 சி.வி.வேலுப்பிள்ளை(மலைநாட்டு நாட்டுப்பாடல்கள்) கலாநிதி
 சு.வித்தியானந்தன்(நாட்டுக்கூத்து) மாட்டின்
 விக்ரமசிங்ஹு(சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி) வண.தம்மாத்தின
 தேரோ(இன்பத்தமிழ்) இளங்கீரன்(திறனாய்வு)
 எஸ்.பொன்னுதுரை(எழுத்தாளன்-விமர்சகன்-வாசகன்)
 பிரேம்ஜி(நமது இலக்கியப் பிரச்சினைகள்)

கூறங்குச் சொன்னால் இம்மலர் ஈழத்து தமிழ் கலை
 இலக்கியத்தின் ஒரு களஞ்சியமாகும்.

புத்தக கண்காட்சி

மலரில் கூறப்பட்டுள்ள ஆக்கங்களை முடிந்தவரை நூல்வடிவில்
 ஸ்தூலமாகக் காட்டிடும் பாரிய பொறுப்பான புத்தகக்
 கண்காட்சியை நடத்துவதற்கு அதற்கென நியமிக்கப்பட்ட குழு
 எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அபாரமாகும். புதிய நூல்களை
 மட்டுமின்றி பழைய நூல்களையும் வைத்திருப்போரை
 விசாரித்தறிந்து அவர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவற்றைச் சேகரிப்பது
 பெரும் கிரமமாயிருந்தது. எனினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது
 அவர்களை அணுகியபோது இ.மு.எ.ச. வினாத்து அவர்களுக்கு
 இருந்த மதிப்பின் காரணமாக அதனுடைய இந்நோக்கத்தை

வெற்றிகரமாக செயலாக்க தம்மிடமிருந்த நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் உவப்புடன் தந்து பெரிதும் ஒத்துழைத்தனர்.

மாநாடு நடந்த ஸாவிராக் கல்லூரியின் மண்டபத்தின் கீழ் உள்ள வகுப்பறைகளில் ஒழுங்குறு அமைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகக் கண்காட்சியில் ஏறத்தாழ நூறுவருட காலமாக இலங்கையில் வெளிவந்த நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. இவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பார்த்த அனைவரும் இலங்கையில் இவ்வளவு நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்துள்ளனவா என்று மலைத்தனர். அவர்களுக்குப் பெருமையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. இ.மு.எ.ச.வின் பெரு முயற்சியை பெரிதும் பாராட்டினர்.

இதேபோன்று சுமார் 150 ஈழத்து எழுத்தாளர் கலைஞர்களினது படங்களைக் கொண்ட புகைப்படக் கண்காட்சியும் பார்வையாளர்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றது.

முதல்நாள் விழாவின் இறுதி நிகழ்ச்சியாக முருகையன் எழுதிய "குற்றம் குற்றமே" என்னும் கவிதை நாடகமும் கா.சிவத்தம்பியின் "நாற்றம் நாற்றமே" என்னும் நகைச்சுவை நாடகமும் நடைபெற்றன. இந்நாடகத்தில் சிவத்தம்பி, திருநாவுக்கரசு, ராசரத்தினம் ஆகியோர் நடித்தனர். கவிதை நாடகத்தில் முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன், வடஸ் வீரமணி, கவைதாசன் ஆகியோர் திறம்பட நடித்தனர். இவ்விரு நாடகங்களும் பார்வையாளர்களின் அமோகமான பாராட்டைப் பெற்றன. கவிதை நாடகமும் மேடையில் வெற்றி பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையை இக்கவிதை நாடகமே ஏற்படுத்தியது. முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகளை அரசாங்க செய்தித் திரைப்படப்பிரிவு படமாக்கியது. இலங்கை வானொலியும் தனது செய்தி அறிக்கையில் ஒலிபரப்பியது.

மறுநாள் காலை எழுத்தாளர்களுக்கான பொதுமாநாடு இளங்கீரன், அ.ந.கந்தசாமி, கி.லட்சுமணன் ஆகியோர் கொண்ட தலைமைக்குழுவின் தலைமையில் ஆரம்பமாயிற்று. கி.லட்சுமணன் வரவேற்புரையையும் மாநாட்டுத் தலைமைக்குழுவின் சார்பில் தலைவரின் உரையையும் தொடர்ந்து பொதுச்செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரன் தலைமைக்குழுவின் சார்பில் மாநாட்டுக்கான அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார். அறிக்கை முன்னுரையாக ஈழத்து இலக்கியம், எழுத்தாளர் சங்கங்கள் பற்றிச் சுருக்கமாக கூறிவிட்டு அன்றைய பொதுமாநாட்டிற்கான நோக்கத்தை விபரித்தது.

"ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கணக்கெடுத்து

அக்கணக்கெடுப்பை அஸ்திவாரமாக வைத்து புதிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழியமைக்கவும் இந்த வளர்ச்சியை சகல எழுத்தாளர்களுக்கும் முன்னுள்ள பொதுப் பிரச்சனைகளை கூட்டாக ஆராயவும், நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கவும், சகல எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்களுக்கும் எழுத்தாளர் குழுக்களுக்குமிடையேயும் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்க்கு மத்தியிலும் நல்லுறவையும் நல்லெண்ணத்தையும் ஒத்துழைப்பையும் ஏற்படுத்தவுமான பெருநோக்குடன் - பொதுநோக்குடன் ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இம்முதல் மாநாட்டைக் கூட்டியுள்ளோம்.

“குறிப்பிட்ட இலக்கிய நோக்குடனும் பார்வையுடனும் இயங்கும் நாம் இக்கருத்துக்களுக்காக தரம் குறையாத பண்புள்ள கருத்துப் போராட்டத்தை நடத்தும் நாம், இது காலத்தின் தவிர்க்க முடியாத பணி என்ற முழு உணர்வுடன் செயற்பட்ட போதிலும் மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்களையும் பார்வைகளையும் கௌரவிப்பதுடன் அவற்றில் நல்லவை என்று நாம் கருதுபவற்றை அவதானித்து மதிப்புடன் கையேற்கவும் செய்கிறோம்.

“எழுத்தாளர்களின் ஸ்தாபனரீதியான - கருதுரீதியான சுதந்திரத்தையும் உரிமையையும் பெருமதிப்புடன் கௌரவிக்கும் நாம் அதேவேளையில் சகல எழுத்தாளர் ஸ்தாபனங்களுக்கும் குழுக்களுக்குமிடையில் பொதுவான நேசமும் ஒத்துழைப்பும் வளரவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். பொதுப்பிரச்சனைகளில் நட்புறவும் ஒத்துழைப்பும் செழித்து வாளிப்பாக வளர பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளோம்.”

இவ்வாறு கூறிய அறிக்கை ஈழத்து இலக்கியத்தை அன்றைய கட்டத்தில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகள் பற்றியும் எழுத்தாளர்களின் முன்னிருந்த பிரச்சனைகள் பற்றியும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்கியது.

“எந்த ஒரு சக்திக்கும் அல்லது ஒரு பொருளுக்கு இயக்கமும் அதை ஒட்டி வளர்ச்சியும் இருக்கின்றதோ அதற்கு இயல்பாகவே பிரச்சனைகளும் தோன்றுகின்றன. அழிந்துவிட்ட அல்லது காலாவதியாகிவிட்ட ஒன்றுக்கே பிரச்சனைகள் இரா. ஆகவே சதா இயங்குகின்ற, வளர்கின்ற, மலர்ச்சியுறுகின்ற இலக்கியத்திற்கும் பல்வேறு பிரச்சனைகள் பல வடிவங்களிலும் வெளிப்பாட்டு முறைகளிலும் தோன்றுவது இயல்பான பரிணாம கதியின்பாற்பட்ட ஒன்றே. வளர்ச்சி நியதியின் இந்த மீற முடியாத - மறுக்க முடியாத விதியில் நின்று நமது இலக்கியத்தின் முன்னால் உள்ள பிரச்சனைகளைப் பார்ப்போம்.

“இலக்கியப் பிரச்சனைகள் என்றதும் அவை இலக்கிய வளர்ச்சியை ஓட்டியதாகவே இருக்க முடியும். நமது இன்றைய இலக்கியத்திற்கு முன்னுள்ள பிரச்சனைகள் எவை ?

“இவற்றை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று: இலக்கியத்தின் லெளக்கீக வளர்ச்சி. மற்றது ஆன்மீக வளர்ச்சி.

“இவை இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து, பிணைந்து பின்னிக்கிடக்கின்றன. ஒன்றிலலாமல் மற்றது இருக்க முடியாது. ஒன்றை விட்ட நிலையில் மற்றது அர்த்தமற்றதாக, அலசியமற்றதாகிவிடும்.

“முதலில் நமது இலக்கியத்தின் லெளக்கீக வளர்ச்சி பற்றிய பிரச்சனையை எடுத்துக் கொள்வோம்.

“நமது நாட்டில் முன்னெப்பொழுதையும் விட இலக்கிய வளர்ச்சி, இலக்கிய தாகம், இலக்கியம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற பிரக்கை. தேசிய இலக்கியப் படைப்புக்களை வரவேற்கின்ற - வளர்கின்ற உணர்வு எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டோர் மத்தியிலும் இன்று தோன்றியுள்ளன. எழுத்து இலக்கியப் படைப்புக்களை உதாசீனம் செய்த, எழுத்து எழுத்தாளர்களை அசுடடை செய்த போக்கு மாய்ந்து எழுத்து இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும் எழுத்து எழுத்தாளர்களையும் கௌரவிக்கின்ற போக்கு இன்று தலைதூக்கியுள்ளது. இது ஸ்தாபனரீதியாக நடத்தப்பட்ட இயக்கத்தின் நேர்விளைவாக இருந்தபோதிலும் இந்த விளைவு நமது சரித்திர, தேசிய தேவைகளை அடியொட்டியே எழுந்தது.

“நமது நாட்டின் இலக்கிய அரங்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த புதிய நிலை அல்லது வரவேற்கத்தக்க திருப்பம் நமது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வாய்ப்பான சாதகமான, ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்துள்ளது. மனப்போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து ஸ்தூலமான, இலக்கிய வளர்ச்சியை உருவாக்க வேண்டும்.

“இன்று எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முன்னுள்ள பெரும் பிரச்சனை இலக்கிய சிருஷ்டியும் இதற்கான வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்களும்யாகும்.

“நமது நாட்டில் தூயான-துரிதமாக வளர்ந்து முன்னேறிச் செல்கின்ற கணிசமான தொகை எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றனர். நாட்டில் பரவலாக இலக்கிய ஆற்றலும் படைப்புத்திறனும் பரந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் சிருஷ்டித்திறமை பூரண பொலிவுடன்

மலர்சியுறக்கூடிய நிலை துரதிர்ஷ்ட வசமாக இன்னும் தோன்றவில்லை. இந்த நிலையைத் தோற்றுவிப்பதே இன்று நம்முள்ள அவசர அவசியமான - மிகப் பிரதான தேசியக் கடனாக உள்ளது. இதனைச் சாதிப்பது எவ்வாறு? இதற்கு இந்த நிலைக்கான சூழ்நிலைகளையும் காரணங்களையும் இதன் படைப்புலத்தையும் பார்ப்பது அவசியம் "

இவ்வாறு கூறிய அறிக்கை இவற்றை விளக்கி விட்டு தொடர்ந்து பின்வருமாறு கூறியது.

"ஈழத்து சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களின் தனித்தொகுப்புகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவரவேண்டும். வருடந்தோறும் அந்தந்த வருடத்தின் சிறந்த சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்புகளும் வெளிவரவேண்டும். பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் தாமான தொடர் நாவல்களை நாவல்களாக்குவதுடன் வெளியீட்டிற்கான முழுமையான நாவல்களின் ஆக்கத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். நம் நாட்டில் தாமுள்ள ஏராளமான கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களின் படைப்புகளுள் பெரும்பாலானவை நால் வடிவம் பெறவில்லை. இக்குறைபாடும் நீக்கப்படவேண்டும். உணர்வு இலக்கிய வெளிப்பாடுகளைப் போலவே நோடியான அறிவு வளர்ச்சிச் சாதனமாக உள்ள கட்டுரை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியிலும் அதிக சிரத்தை காட்டப்படுவது அவசியம். இலங்கையில் கட்டுரை இலக்கியம் தரமான முதிர்ச்சி பெற்றிருந்த போதிலும் கட்டுரைத் தொகுப்புகள் வெளிவருவது குறைவாகவே உள்ளது.

"நமது இலக்கியத்தின் முக்கியமான பிரிவுகளில் ஒன்றான குழந்தை இலக்கியம். முதிர்ச்சி பெற்ற ஈழத்து இலக்கிய அரங்கும் இதற்கு அதன் உரித்தான ஸ்தானத்தையும் ஆர்வத்தையும் அளிக்கவில்லை. குழந்தை இலக்கியங்கள் பரவலாக வெளிவருவது மிக மிக அவசியம். இதேபோன்று கிராமிய இலக்கியத்திலும் அறிவியல், மனோதத்துவம், நகைச்சுவைப் படைப்புகளிலும் அக்கறை செலுத்தப்பட வேண்டும்.

"மேற்கூறிய இலக்கியத்துறைகளில் தரமான படைப்புக்களை ஆக்கித்தரக் கூடிய எழுத்தாளர்கள் நம் நாட்டில் உள்ளனர். இவர்களை எழுத்த தூண்டக்கூடிய சாதனங்களை உருவாக்குவதே நம்முன்னுள்ள பிரதான பணி. இந்தப் பணியை நிறைவேற்ற நமது நாட்டில் பரவலாக பதிப்பகங்கள் தோன்றவேண்டும். எழுத்தாளர்

சங்கங்கள், எழுத்தாளர்களின் கூட்டுறவு அமைப்புகள், தனியார் நிறுவனங்கள் இப்பெருமுயற்சியில் ஈடுபடலாம். அதே வேளையில் இம்முயற்சிகள் வெற்றியிட்டக்கூடிய உத்தரவாதத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதும் அவசியம். அரசாங்கம் தேசிய கல்லூரிகளுக்காகவும் நூல்நிலையங்களுக்காகவும் ஜனசமூக நிலையங்களுக்காகவும் தரமான நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் ஒழுங்காக வாங்கும் ஓர் ஏற்பாடே இந்த உத்தரவாதத்தை அளிக்கக்கூடியது. இந்த ஒழுங்கை ஏற்கச் செய்ய நாம் அரசை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும்.

"ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான முன் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்வதையும் இலக்கியம் பல்கிப் பெருகுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை உருவாக்குவதையும் தொடர்ந்து அதாவது இலக்கியத்தின் லௌகீக வளர்ச்சிக்கான பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுகாண்பதைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது பிரச்சனை, அதாவது இலக்கியத்தின் ஆன்மீக வளர்ச்சி பற்றிய பிரச்சனை இயல்பாகவும் தவிர்க்கப்பட முடியாத நியதியாகவும் தோன்றுகின்றது."

இதனைத் தொடர்ந்து இப்பிரச்சனையை வரலாற்று ரீதியாகவும் இலக்கிய ரீதியாகவும் விரிவாக எடுத்துரைத்து விட்டு இறுதியாக "நமது இலக்கியப் பூங்காவிலே ஆயிரம் பூக்கள், பல வண்ணமும் மணமுமுள்ள பூக்கள் பூத்து மலரட்டும். நமது இலக்கியப் பூங்காவை விரிவுபடுத்தி, விஸ்தீரமாக்கி, வளப்படுத்தி வண்ணப்படுத்துவது நம்மனைவரினதும் பொதுப்பணியாக இருக்கட்டும்." என்று கூறியது.

அறிக்கையின் மீது பலர் பேசினர். அறிக்கையில் கூறப்பட்டவை ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் பொதுவான விஷயங்களாகவும் அவர்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் இருந்ததால் அதிகம் விவாதமின்றி அறிக்கையை பெரும் கரகோஷத்துடன் மாநாடு அங்கீகரித்தது.

இதைத் தொடர்ந்து தீர்மானங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதும் ஒரு சலசலப்புத் தோன்றியது. "இதுவரை இலைமறைகாயாகக் காணப்பட்டுவந்த கருத்துரீதியான எதிர்ப்புக்கள் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றும் பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாக பேசப்பட்டன. அவ்வாறு பேசியோரில் முக்கியமானவர் எ. பி. எக்ஸி. நடராசாவே ஆவர். கனகசெந்திநாதன் அவர்களது பெயரில் வந்துள்ள "ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி" என்னும் நூலில் அம்மாநாடில் எதிர்க்கருத்துப் பரிவர்த்தனைக்கு இடமளிக்கப்படவில்லை எனவரும் கூற்று உண்மையன்று. கருத்து வேறுபாடுகள் எடுத்துப்பேசப்பட்டனவெனினும் மாநாடு எவ்வித குழப்பமுமின்றி நடைபெற்றது." (கா. சிவத்தம்பி, புதுமை இலக்கியம், தேசிய

ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டுமலர் 1975

மாநாட்டில் எழுந்த மேற்படி சலசலப்பில் ஒரு உள்நோக்கமும் இருந்தது. தனிப்பட்ட குரோதங்களைக் கொண்டிருந்த ஒருசிலர் தத்துவார்த்த கொள்கைகளில் முரண்பட்டிருந்த சிலரைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி பிரச்சனைகளைக் கிளப்பினர். இ.மு.எ.ச. பேணிவரும் ஜனநாயக மரபுப்படி தமது கருத்துக்களைக் கூற அவர்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டபோதிலும் நிரற்படுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு நடத்தமுடியாதபடி அதற்கப்பால் செல்லவும் மாநாட்டை திசைதிருப்பிக் குழப்பவும் எத்தனித்தர். மாநாட்டை குழப்ப இவர்கள் தீர்மானித்திருப்பதாக மாநாட்டுக்கு இருநாட்களுக்கு முன்னதாகவே இ.மு.எ.ச. வின் செயற்குழுவுக்கு ஆதாரமூர்வமாக செய்தி கிடைத்ததால் இதற்கு இடமளிக்கக்கூடாது என்ற முடிவுசெய்யப்பட்டிருந்தது. மூன்று வருடகாலம் படாதபாடுபட்டு பாரிய முயற்சியால் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டை ஒருசில மணித்தியாலங்களில் குழப்பியடிக்க இடமளிப்பது இ.மு.எ.ச. வின் ஆளுமைக்கு ஊறுவிளைவித்துவிடும். எனவே இந்த சவாலை சமாளிப்பது என்ற உறுதிப்பாட்டுடனேயே மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின. தீர்மானங்களுக்கு புறம்பாகவும் பிரச்சனைகளை உருவாக்கினர். அதாவது இ.மு.எ.ச. வின் ஸ்தாபனம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை உதாரணமாக இ.மு.எ.ச. வின் பெயரை "அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் என்று மாற்ற வேண்டும்." என்று ஒரு பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தனர். இப்பிரேரணை இ.மு.எ.ச. வை இல்லாதொழிக்கும் எத்தனம் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதற்கு மாநாட்டுத் தலைமைக்குழு சார்பில் இளங்கீரன் பதில் அளிக்க வேண்டியிருந்தது. "பெயரை மாற்றும் விஷயம் இ.மு.எ.ச. ஸ்தாபனத்திற்கே உரியது. அதன் காங்கிரஸே (போவை) அதனைச் செய்ய முடியும். இந்த பொதுமாநாட்டிற்கு அந்த உரிமையில்லை" என்று அவர் கூறியதும், "இதுவும் எழுத்தாளர் மாநாடுதான். எழுத்தாளர்களாகிய எங்களுக்கு இப்பிரேரணையை கொண்டு வர உரிமை உண்டு. இந்த பிரேரணை அனுமதிக்கப்பட்ட பிறகுதான் மற்ற நிகழ்ச்சிகளைத் தொடரவேண்டும்" என்று அடம்பிடித்தனர்.

இளங்கீரன் தொடர்ந்து பதிலளிக்கையில் "இப்பொது மாநாட்டிற்கு அதன் எல்லைக்குள் ஆக்கபூர்வமான பிரேரணைகளைக் கொண்டுவர உங்களுக்குப் பூரண உரிமையுண்டு. அத்தகைய பிரேரணைகளை வரவேற்கிறோம். ஆனால் ஸ்தாபனம் சம்பந்தமான விஷயங்களை இந்த மாநாட்டில் முடிவெடுக்க முடியாது என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தி இப்பிரேரணையை ஏற்க மறுக்கிறோம்." என்றும் இவர்களின்

உள்நோக்கம் ஏற்கனவே தெரிந்திருப்பதால் "ஒரு ஸ்தாபனத்தின் விதிமுறைகளையும் ஒழுங்கமைப்பையும் அறியாமல் வேண்டுமென்றே அதனைக் குலைக்கும் விதத்தில் எடுக்கப்படும் உள்நோக்க முயற்சிகளுக்கு தலைமைக் குழு இடமளிக்காது என்பதை உறுதியுடன் கூறிலைக்க விரும்புகிறோம்" என்றும் சற்றுக் காரமாகவே கூறினார்.

கீரன் தன் பதில் மூலம் தங்களைத் தாக்கிவிட்டதாக இக்குழுவின் கருதிக்கொண்டு ஏதோ கூற முற்பட்டனர். உடனே மற்றைய எழுத்தாளர்கள் மாநாட்டை குழப்பாமல் அமைதியாக இருக்கும்படி கண்டனத்தொனியில் உரத்துக் கூறினர். இதனைத் தொடர்ந்து மேற்படி குழுவால் கிளப்பப்பட்ட மற்றும் சில கேள்விகளுக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் தலைமைக்குழுவின் சார்பில் அ.ந. கந்தசாமி பதில் அளித்தார். குரலும் ஆவேசமாகவே ஒலித்தது.

அ.ந.கந்தசாமிவின் பேச்சுக்குப் பிறகு சலசலப்பு அடங்கியது. குழப்புவதற்கும் திசைதிருப்புவதற்கும் இடமளிக்காமல் தலைமைக்குழு தன் பாத்திரத்தைச் செவ்வனே செய்தது.

தொடர்ந்து நிரற்படுத்தப்பட்ட தீர்மானங்கள் ஒவ்வொன்றாக பிரேரிக்கப்பட்டு ஒரொரு தீர்மானங்களில் கொண்டுவரப்பட்ட சிறு திருத்தங்களுடன் தீர்மானங்கள் அனைத்தும் பெருவரவேற்புடனும் காகோஷங்களுடனும் நிறைவேற்றப்பட்டன. பின்னர் கருத்தரங்கும் கவியரங்கும் கலகலப்பாக நடந்தேறின. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டிருந்தவாறு "மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் நெறிப்பாடு இ.மு.எ.ச. வின் தேசிய பொறுப்புணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது."

அன்றைய மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த அனைவருக்கும் இ.மு.எ.ச. வின் சார்பில் இலக்கிய அன்பர் குருசாமி சுவையான விருந்தளித்ததையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

வெகுசிறப்பாகவும் வெற்றிகரமாகவும் நடந்தேறிய இம்மாநாட்டைப் பாராட்டி வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு ஆகியன தலையங்கந் தீட்டின. மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளை முக்கியத்துவப்படுத்தி செய்திகளைப் பிரசுரித்தன. சிங்கள, ஆங்கில பத்திரிகைகளிலும் மாநாடு இடம் பெற்றது. வானொலியும் ஒலிபரப்பியது.

இரு நாட்களும் பல இடங்களிலிருந்தும் வந்திருந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள்.

வாசகர்கள் ஒருவரையொருவர் நேரில் சந்திக்கவும் உரையாடவும் மாநாடு ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பெறுபேறுகளைப் பொறுத்தவரை இம்மாநாடு புதிய அத்தியாயத்தைப் படைத்தது. "எழுத்தாளர்கள் இலக்கியம் கலை, அது இது என்று தங்களுக்குள் அலம்பிக்கொண்டு இருப்பதையும் எழுதிவருவதையும் தவிர வேறு உருப்படியான காரியம் எதையும் செய்யமாட்டார்கள்" என்று வெளியே நிலவிய அபிப்பிராயத்தை தகர்த்தெறிந்தது. அவர்கள் செயல்வீரர்கள்தான் என்பதை ஏற்கச் செய்தது, மதிக்க வைத்தது. எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் பொதுவாக உற்சாகம் பெருகியது. தங்களாலும் சாதனைகளைச் செய்துகாட்ட முடியும் என்ற உணர்வும் பெருமிதமும் காணப்பட்டன. சோர்ந்திருந்த சில எழுத்தாளர்களிடம் புதிய நம்பிக்கையை தோற்றுவித்தது. இ.மு.எ.ச. வுடன் இணையாது "நடுநிலை" யாக இருந்தோர் கூட அதனுடன் சேர்ந்து செயற்பட விரும்பி அதனை நாடி வந்தனர். ஈழத்து எழுத்துலகில் இ.மு.எ.ச. வின் தலைமைத்துவம் பெரும்பாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. மேலும் பல எதிர்பார்ப்புகள் காணப்பட்டன.

இ.மு.எ.ச. வுக்குள்ளே மாநாட்டுத் தீர்மானங்களை செயற்படத்தும் துடிப்பு, அதன் செய்திகளை இலங்கை பூராவும் பரப்பவேண்டும் என்ற ஆர்வம், எழுத்தாளருக்கும் பொதுமக்களுக்கும்ிடையே தொடர்பையும் நெருக்கத்தையும் உண்டாக்குதல் போன்ற நடவடிக்கைகளில் முனைப்பு-செயல்வேகம் அதிகரித்தது. இவற்றின் விளைவுகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று தான் யாழ்ப்பாண மாநாடு.

இரண்டாவது பேரவை (காங்கிரஸ்)

இ.மு.எ.ச. வின் முதலாவது ஸ்தாபன பேரவை (காங்கிரஸ்) 1957 ஜூன் மாதம் கொழும்பில் நடைபெற்றது. 1962 ஏப்பிரலில் கொழும்பில் நடந்த இ.மு.எ.ச. வின் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டைத் தொடர்ந்து அதன் இரண்டாவது காங்கிரசை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு இ.மு.எ.ச. வின் யாழ் கிளையின் ஒத்துழைப்போடு அதற்கான தயாரிப்புக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

டொக்டர் நந்தியைத் தலைவராகவும் என்.சோமகாந்தனை (ஈழத்துச் சோமு) செயலாளராகவும் கொண்டிருந்த இக்குழுவில் இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல், செ.யோகநாதன், பெனடிக்ட் பாலன், கவிஞர் பகபதி, கவிஞர் யாழ்ப்பாணன், வேதவல்லி கந்தையா ஆகியோர் உறுப்பினராகவும் ஜெயசிங்கம் ஆகியோர்

இருந்தனர்.

அம்மாநாடு இ.மு.எ.ச. வின் ஸ்தாபன மாநாடாக இருந்தபோதிலும் ஏனைய எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் பொதுமக்கள் ஆகியோரும் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் முதல்நாள் பொதுவிழாவையும் இரண்டாம் நாள் காங்கிரஸையும் நடத்துவது எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தாயாரிப்புக்குழு மாநாட்டு வேலைகளில் தீவிரமாக இயங்கியது. மாநாட்டிற்கான பணம் சேகரித்தல், செய்தியாளர் மாநாடு, யாழ்.குடாநாடு யூராவும் சுவரொட்டிகள் ஒட்டுதல். துண்டுப் பிரசுரங்கள் விநியோகம், நகரின் முக்கிய சந்திகளில் பேனர்கள் கட்டுவது போன்ற பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த அதே வேளையில், முக்கியமான மற்றொரு வேலையையும் மேற்கொண்டது.

முதல் வருடம் கொழும்பில் நடந்த இ.மு.எ.ச. வின் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டின் செய்தியை இலங்கை முழுவதும் பரப்புவதல், எழுத்தாளர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் தொடர்பையும் நெருக்கத்தையும் ஏற்படுத்துதல் என்ற இ.மு.எ.ச. எடுத்த தீர்மானங்களைச் செயற்படுத்தவும் யாழ். மாநாட்டை ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தியது. எனவே யாழ். குடாநாட்டு கிராமங்கள் தோறும் கூட்டங்களும், கருத்தரங்குகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடந்தன. இவற்றில் திரளான மக்கள் கலந்து கொண்டார்கள். ஈழத்து இலக்கியம், இ.மு.எ.ச. வின் கொள்கைகள், கொழும்பு, யாழ். மாநாடு பற்றிய செய்திகள் ஆகியன விளக்கப்பட்டன. யாழ். மாநாட்டுக்கும் மக்களின் ஆதரவு பெருமளவு இருந்தது.

1963 மே 7, 8ந் திகதிகளில் யாழ். நகரில் நடந்த இம்மாநாட்டின் முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகள் பருத்தித்துறை ஆனையடிப்பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து ஆரம்பமான விழா ஊர்வலத்துடன் தொடங்கியது. வியாபாரி மூலையிலுள்ள பாரதியாரின் ஞானகுருவான யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியின் (அருளம்பல மோனம்) யிசமாதியில் அப்போதைய மாவட்ட நீதிபதி செ. தனபாலசிங்கம் நினைவுக்கல்லை திரைநீக்கம் செய்துவைத்தார். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் தலைமையில் சிறப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது. கூட்டத்தில் வடபகுதியின் அப்போதைய கல்விப்பணிப்பாளரான க.ச. அருள்நந்தி, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், முதலியார் குல. சபாநாதன், தென்புவோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை, பொ. சபாபதிப்பிள்ளை முதலியோர் உரையாற்றினர். இதனைத் தொடர்ந்து அ. ந. கந்தசாமியின்

தலைமையில் கவியரங்கு இடம்பெற்றது.

மாலைநிகழ்ச்சிகளை யாழ் நகரமண்டபத்தில் தமிழறிஞர் சு.நடேசப்பிள்ளை ஆரம்பித்து வைத்தார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையில் நடந்த இவ்விழாவுக்கு பெருந்திரளானோர் வந்திருந்தனர். தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பெரும் பங்களிப்புச் செய்த தமிழ்க்கடல் கந்தமுருகேசனார், முதுபெரும் பத்திரிகையாளர் சி.லோகநாதன், "மறுமலச்சி" அ.செ.முருகானந்தன், மக்கள் கவி சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, இஸ்லாமிய அறிஞர் அல்ஹாஜ் வி.எம்.சம்சுதீன் ஆகியோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

மறுநாள் காலை இ.மு.எ.ச. வின் பேரவைக்கூட்டத்திற்கு (காங்கிரஸ்) டாக்டர் நந்தியை முதல்வராகக் கொண்ட காங்கிரஸிற்கான தலைமைக்குழு தலைமை ஏற்றது. இ.மு.எ.ச. வினது மத்திய குழுவின் அறிக்கையை பொதுச்செயலாளர் பிரேம்ஜி சமர்ப்பித்தார். அதன் சில பகுதிகள் இங்கு தரப்படுகின்றன.

"இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கடந்த காலத்தில் செய்த வேலைகள், நிறைவேற்றிய பணிகள், பின்பற்றிய கொள்கைகள் பற்றி அவதானித்த மத்திய குழு சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் குறித்தும் அது கடைப்பிடித்த கொள்கைகள் பற்றியும் திருப்தியுடன் பார்க்கிறது.

"ஈழத்து இலக்கியத்தில் முன்னென்றமே இருந்திராத ஒரு விழிப்பும் வேகமும் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. சமுதாய, தேசிய பிரக்ஞையற்று இலக்கியம் படைக்கக்கப்பட்ட நிலைமை மாறி இன்று தேசிய, சமூக உணர்வுபோதத்துடன் இலக்கியத்தை அணுகும், இலக்கியத்தை படைக்கும் நல்ல திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்தைப் பற்றிய மலடுதட்டிய கருத்துக்கள் முறியடிக்கப்பட்டு புதிய இலக்கிய கருத்துக்களும் கோட்பாடுகளும் புதிய இலக்கியப் பார்வையும் இன்று வலுப்பெற்றுள்ளன. இவை பெருவாரி எழுத்தாளர்களை ஆகர்ஷித்துள்ளதுடன் ஈழத்து இலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிப்போக்கை நிர்ணயிக்கும் சக்தியாகவும் இவை வளர்ந்துள்ளன.

"இலக்கியத்தில் பிரக்ஞையூர்வமான உணர்வு இன்று பரவலாக ஏற்பட்டுள்ளது. எழுத்தாளர்களின் மத்தியில் இலக்கியம் சிருஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகமும் மக்கள் மத்தியில் ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புக்களை வரவேற்கின்ற உணர்வும் தோன்றியுள்ளன. தேசிய,

சமூக, பிரச்னைகளை மையமாக வைத்து தேசிய இலக்கியம் மிக வேகமாக படைக்கப்படுகின்றது. படைப்புகளுக்கு நூல் உருவம் கொடுக்கும் முனைப்பும் அதிகரித்துள்ளது.

“இலக்கியத்தைப் பற்றி எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மிகப் பரவலாக கருத்துப் பரிவர்த்தனைகள் நிகழ்கின்றன. இந்தக் கருத்துப் பரிமாறல் கருத்து போராட்டக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளதுடன் உக்கிரமடைந்துள்ளது.

“எழுத்து இலக்கிய அரங்கில் இருபோக்குகள் (பிற்போக்கு, முற்போக்கு), இருகருத்தோட்டங்கள் மிகத்தெளிவாகவும் திட்டவாட்டமாகவும் முன்வந்துள்ளன. சமூகத்துறையில் உக்கிர மடைந்து வரும் இந்த போராட்டத்தின் தவிர்க்க முடியாத, தவிர்க்காத தேவையில்லாத ஒரு வெளிப்பாட்டை இக்கருத்துப் போராட்டத்தில் நாங்கள் காண்கின்றோம். இது சமூக வளர்ச்சியின், இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு நல்ல கட்டமாகும்.

“இந்த போராட்டத்தில் எந்த சக்தி முன்னேறுகிறதோ, எந்த கோட்பாடு முன்னேறிச் செல்லும் மக்கள் பெரும் கூட்டத்தின் திசைகாட்டியாக திகழ்கிறதோ, எந்த பகுதிகள் அனைவரும் சுயீட்சத்தையும் ஆனந்தத்தையும் தரவல்ல சமூக அமைப்பை உருவாக்குவதை நோக்கி முன்னேறுகின்றவோ அந்த முன்னேறிச் செல்லும் சக்தியின் பக்கத்தில், அந்த இயக்கத்தின் பக்கத்தில், கோட்பாட்டின் பக்கத்தில், மக்கள் பகுதியின் பக்கத்தில் நாங்கள் அணிவகுத்து நிற்கின்றோம்.

“நாம் புதியவற்றிற்காக, நல்லவற்றிற்காக, உன்னதமான வற்றிற்காக நிற்கும் அதே வேளையில், நமது எதிரிகள் காலாவதியானவற்றிற்காக, தீயவற்றிற்காக, கீழானவற்றிற்காக நிற்கிறார்கள். நாம் வளரும் சக்தியின் பக்கத்தில் முன்னேற்றத்தின் பக்கத்தில், எதிர்காலத்தின் பக்கத்தில் நிற்கிறோம். நமது எதிரிகள் தேயும் சக்தியின் பக்கத்தில் தேங்கிநிற்கும் சக்தியின் பக்கத்தில், இறந்தகால சக்தியின் பக்கத்தில் நிற்கிறார்கள்.

“நாம் உயர்ந்த இலட்சியங்களுக்காகப் போராடுகின்றோம். நமது சித்தாந்தம் செழித்து வளர்ந்து மனுக்குல வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுகின்றது. நமது எதிரிகள் எவ்வித இலட்சியமுமற்ற இருளில் உழலுகின்றார்கள். அவர்களின் சமூக, இலக்கிய சித்தாந்தங்கள் செல்லரித்துப்போய் வங்குறோத்தாகி விட்டன. நாம் பாரதி பணித்த பாதையில் “கலியைக்கொண்டு கிருத யுகத்தை” தோற்றுவிக்க மக்கள் பெரும் சக்தியுடன் இணைந்து

போராடு கிறோம். நமது எதிரிகள் மரணித்துப் போகும் சமூக அமைப்பின் மானங்கெட்ட பாதுகாவலர்களாக முன்வருகிறார்கள்.

“ஆகவே தான் இலக்கியத்துறையில் இந்தக் கருத்துப்போராட்டம் உக்கிரமடைந்துள்ளதை உவகையுடன் வரவேற்கிறோம். இது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் இலக்கியத்துறையில் நமது சமுதாய சரித்திரப்பங்கை சரியாக நிறைவேற்றி வருகின்றோம் என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. “நமது நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சி, நமது ஸ்தாபன வளர்ச்சி, நமது சாதனைகள், நமது போராட்டங்கள் பற்றி மத்திய குழு திருத்தியைத் தெரிவித்தபோதிலும் இதில் நாம் நின்றாவிட முடியாது என்று கருதுகிறது. நமது இலக்கியத்தினதும் ஸ்தாபனத்தினதும் வளர்ச்சியை நிதானமாக கணித்துக்கொண்டு, நமது இலக்கியத்தின் பிரச்சனைகளையும் கடமைகளையும் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டு இந்த மாநாட்டிலே நாம் மேலும் முன்னேறுவதற்கு தீர்க்கமான திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும்.” இவ்வாறு கூறிய அறிக்கை பிரச்சனைகள், குறைபாடுகள், பலவீனங்கள், கடமைகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கியது. இவற்றை நிவர்த்தி செய்வதற்கான வழிகளையும் செயல்முறைகளையும் கூறியது.

அறிக்கையின் மீது விவாதம் நடந்ததும், பல ஸ்தாபனப் பிரச்சனைகள் அலசப்பட்டன. சங்கத்தின் குறைநிறைகள் ஆராயப்பட்டன, விமர்சிக்கப்பட்டன. மத்திய குழுவினால் முன்வைக்கப்பட்ட வேலைத்திட்டமும் ஸ்தாபன அமைப்பு முறையில் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தப் பிரேரணைகளும் விவாதிக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டன. ஸ்தாபன அமைப்பு முறையில் மத்திய குழுவுக்குப் பதிலாக ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் சகல பகுதியினரையும் பிராந்தியங்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக் கூடிய தேசிய சபையும் பல இலக்கியக் குழுக்களும் அமைக்கப்பட்டன.

அன்று மாலைமீல் கலைஞர்களை கௌரவித்தல், இலக்கிய அரங்கு, சிறப்பு சொற்பொழிவுகள் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. கலையரசு சொர்ணலிங்கம், நாடக ஆசிரியர் வி. சுப்பையா, ஒலியமணி பெனடிக்ட், தவில் வித்துவான் கட்சினாமுர்த்தி, ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் ஆகியோர் விருதுகள் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

இலக்கிய அரங்கை பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி ஆரம்பித்து வைக்க, இலங்கையர்க்கோனின் உருவப்படத்தை வாதர் திரைநக்கம் செய்து வைத்தார். இளங்கீரன் தலைமையில் நடைபெற்ற

இந்நிகழ்ச்சிகளில் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் கடந்த பத்து ஆண்டுகள் என்னும் உரைக்கோவை முக்கிய நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. இலக்கியத்தின் வெவ்வேறு துறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி பற்றி திருவாளர்கள் சொக்கன், சில்லையயூர் செல்வராசன், ஈழத்துசோமு, அ. ந. கந்தசாமி, எஸ். தில்லைநாதன், எச். எம். பி. முகிதீன், எம். எம். சமீம் ஆகியோர் கட்டுரைகள் வாசித்தனர். திருவாளர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, வித்துவான் பொன். முத்துகுமாரன் ஆகியோரின் சிறப்புரை களையடுத்து கவிஞர்கள் தான்தோன்றிக் கவிராயர், முருகையன், சொக்கன் ஆகியோரினால் "கவிதைச்சமர்" எனும் கவிதை நாடகம் நடத்தப்பட்டது. அக்கால இலக்கியப் பிரச்சனைகளை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட இக்கவிதை நாடகம் நகைச்சுவையாகவும் சிந்தனைக்கு விருந்தாகவும் அமைந்திருந்தது.

இம்மாநாட்டுக்கு நாடெங்குமிருந்து எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய அபிமானிகளும் வருகை தந்தனர். பல நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குகொண்டு சிறப்பித்தனர். ஆசிய - ஆபிரிக்க ஒருமைப்பாட்டு ஸ்தாபனம், சிங்கள எழுத்தாளர்-கவிஞர் சங்கங்கள், வெளிநாட்டுத் தூதுவராலயங்கள் என்பனவையும் தமது பிரதிநிதிகளை அனுப்பித் மாநாட்டைக் கௌரவித்ததும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இம்மாநாடு இ. மு. எ. ச. வின் சாதனை மிக்க வரலாற்றுப் பாதையில் மற்றொரு மைல்கல்வாகும்.

தமிழ் - சிங்கள எழுத்தாளர் மாநாடு

கொழும்பில் நடந்த இ. மு. எ. ச. வின் எழுத்தாளர் பொது மாநாட்டின் பெறுபேறுகளில் மற்றொன்று 1963 செப்டம்பர் 22ந் திகதி கண்டியில் நடந்த சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடாகும். இலங்கை சாகித்திய வாரத்தையொட்டி "மகாநுவர தருண கவி சமாஜம்" என்னும் கண்டி சிங்கள இளங்கவிஞர் சங்கமும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஒருங்கிணைந்து இம்மாநாட்டை நடத்தின.

இதுவும் ஒரு புதுமை நிகழ்ச்சியாகவே அமைந்தது. அதற்குமுன் இத்தகைய ஒரு மாநாடு நடைபெற்றதில்லை. நடத்துவதற்கு எவரும்-எந்த கலை இலக்கிய நிறுவனமும் எண்ணியதுமில்லை. அதுவும் 1956ல் தோன்றிய மொழிப்பிரச்சினையினால் ஏற்பட்ட சூறும் 1958ல் நடந்த வகுப்புக் கலவரத்தினால் உண்டான

மணக்கசம்பும் முற்றிலும் மறையாத ஒரு சூழ்நிலையில் இத்தகைய ஒரு மாநாட்டை நடத்துவது எவரும் எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியாத விஷயமாகும். எனினும் இ.மு.எ.ச. இதனைச் சாதிக்க முனைந்தது. அதன் உறுதிப்பாடு, துணிவு, செயல்திறன், தேசிய ஒற்றுமைமீலும் இனஐக்கியத்திலும் இருந்த கொள்கை ரீதியான உணர்வுபூர்வமான பற்றதல் ஆகியன இதற்குத் தூண்டு கோலாயமைந்தன. அதே வேளையில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிலும் இனஐக்கியத்திலும் விருப்பமும் பற்றும் கொண்டிருந்த சிங்கள இலக்கியக்காரர்களின் உறுதுணையும் இம்மாநாட்டிற்கு அடி கோலின. எனினும் இம்மாநாட்டிற்கு சிங்கள வகுப்புவாத பிற்போக்கு சக்திகளின் எதிர்ப்பும் ஏற்படாமலில்லை.

கண்டி பஷ்பதான மகளிர் மகாவித்தியாலய மண்டபத்தில் நடந்த இம்மாநாட்டிற்கும் பல பகுதிகளிலிருந்தும் சிங்கள-தமிழ் படைப்பாளிகள் வந்திருந்தனர். அப்போதைய கேகாலை அரசாங்க அதிபரும் பிரபல எழுத்தாளருமான லீல் குணசேகரவின் தலைமையில் நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின. கண்டி சிங்கள இளங்கவிஞர் சங்கத்தின் செயலாளர் ஆரியவன்ச பத்திராஜா தனது வரவேற்புரையில் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் தமிழ்-சிங்களம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் நடைபெறும் என்று அறிவித்தார்.

முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பிக்குமாரில் ஒருவர் உடனே எழுந்து "கண்டி சிங்கள மக்களின் புனிதபூமி. இங்கு தமிழர்களுக்கு என்ன வேலை?" என்று ஆவேசத்துடன் குரல் எழுப்பினார். தொடர்ந்து "இக்கூட்டத்தில் தமிழ் இடம் பெறக்கூடாது. தனிச் சிங்களத்தில்தான் நடைபெறவேண்டும்" என்று கத்தினார். இவ்வாறு ஒரு சிலர் எதிர்ப்பைக்காட்டினர்.

மாநாட்டுத் தலைவர் லீல் குணசேகர உட்பட அவருடன் மேடையில் அமர்ந்திருந்த அப்போதைய கல்வி, கலாசார உதவி அமைச்சரும் பிரபல கவிஞருமான டி.பி. தென்னக்கோன், சிரேஷ்ட கவிஞர் ஆர்விஸ் பெரேரா, பேராசிரியர் ஹெட்டியாராச்சி ஆகியோர் பல காரணங்களை எடுத்துக்காட்டி சமாதானம் கூறினர். எனினும் பிக்குமாரின் எதிர்ப்பும் அடங்கவில்லை. மாநாடு குழம்பக்கூடிய நிலை. ஆனால் அது நடக்கவில்லை, நடக்கவிடவில்லை.

மண்டபத்துள் ஏற்பட்டிருந்த பரபாப்புக்கும் சலசலப்புக்கும் மத்தியில் பொதுச்செயலாளர் பிரேமஜி தம் அருகிலிருந்த இ.மு.எ.ச. தலைமைக்குழு உறுப்பினர்களுடன் சில நிமிடங்கள் கலந்தாலோசித்து விட்டு மேடைக்குச் சென்ற சிங்கள மொழியில் பேசத்தொடங்கினார்.

“இங்கு வந்திருக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர்களை யொட்டி பிரச்சினை எழுந்திருப்பதால் அவர்கள் சார்பில் சில வார்த்தைகள் பேச அனுமதி தாருங்கள். நான் தமிழ் எழுத்தாளன் என்பதால் எனது தாய்மொழியாகிய தமிழில் பேசுவதுதான் முறை. என்ற போதிலும், இங்குள்ள பெரும்பான்மையோர் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய பாலையிலேயே பேச விரும்புகின்றேன்.”

இவ்வாறு ஆரம்பித்ததும் எதிர்ப்புக்கள் மங்கி அமைதி நிலவியது. பிரேமஜி நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். இ.மு.எ.ச. வின் ஸ்தாபிதம், அதன் வரலாறு, அதன் நோக்கங்கள், அது நடத்திய போராட்டங்களை சரளமான சிங்களத்தில் விவரித்துவிட்டு இனவெறிக்கு எதிராக இ.மு.எ.ச. நடத்திவரும் இருமுனைப்போராட்டத்தைப் பற்றியும் கூறினார்.

“மொழி என்பது கருத்துக்களை வெளியிடும் ஒரு கருவியே தவிர அது வெறும் போதைப்பொருளல்ல. ஆனால் மொழி அபிமானம் வெறியாக மாறக்கூடாது. ஒரு மொழியைத் துவேஷிப்பதன் மூலம் மற்றமொழி வளர்ந்து விட முடியாது. இந்த நாட்டில் தமிழை ஒடுக்குவதன்மூலம் சிங்களம் சிறப்பை எய்துவிட முடியாது.

“ஏகாதிபத்தியத்தால் நாற்றாண்டுகளாக நசுக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களின் மொழி அரியாசனம் ஏறியதை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் மகிழ்வுடன் வரவேற்கிறோம். அதேபோல அதே ஏகாதிபத்தியத்தால் நாற்றாண்டுகளாக நசுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் மொழியும் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக வேண்டும் என்று உறுதியுடன் கோருகிறோம்.

“தமிழ்பேசுவோரும் சிங்களம் பேசுவோரும் இலங்கை நாட்டு மக்களே. காலாதி காலமாக ஒன்றாக வாழ்ந்து வரும் சகோதரர்களே அவர்கள். இரு பகுதிகளின் ஐக்கியத்தின் மூலமே அன்னை நாட்டை முன்னேற்ற முடியும். வகுப்புவாதமும் இனபேதமும் சீர்குலைவுக்கே வழிவகுக்கும். அன்னை பூமி சின்னா பின்னப்பட்டு சிதைவதை தேசபக்தன் எவனும் சகிக்க முடியாது. அதனால்தான் வகுப்புவாதம் வடக்கிலிருந்து வந்தாலும் சரி, தெற்கிலிருந்து வந்தாலும் சரி அதை எதிர்த்து போராடுவது உண்மையான தேசபக்தர்களினதும் முற்போக்குவாதிகளினதும் கடமை. ஆகவே ஆயிரம் எதிர்ப்புக்கள் வந்த போதிலும் அந்த கடமையைச் செய்ய இ.மு.எ.ச. தயங்கமாட்டாது. சிங்களம் பேசுபவர்களும் தமிழ் பேசுபவர்களும் தத்தம் தாய்மொழியை நேசிப்பதும் அபிமானமாய் பாராட்டுவதும் எவராலும் அபகரித்துவிட முடியாத பிறப்புரிமை”

இவ்வாறு பிரேம்ஜியின் பேச்சு முடிவுற்றதும் மண்டபத்தில் நீண்ட கரகோஷம் எழுந்து அதனை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக நீண்டு ஒலித்தது.

எதிர்ப்பும் சலசலப்பும் மறைந்து மடிந்து அமைதியான சூழ்நிலையில் உற்சாகமுடன் நிகழ்ச்சிகள் இருமொழிகளிலும் தொடர்ந்தன. கருத்தரங்கு, கலியரங்குகள் நடைபெற்றன. பேராசிரியர் ஹெட்டியாராச்சி, பேராசிரியர் க.சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி முதலானோர் சிங்கள-தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, மற்றும் பிரச்சனைகள் குறித்தும் ஆய்வறிக்கைகள் சமர்ப்பித்து உரையாற்றினர்.

சிங்கள எழுத்தாளர் கவிஞர்களால் மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு அருமையான மதிய போசணம் அளிக்கப்பட்டது. உரையாடல்களும் நடப்புடன் நடந்தன. தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டு மாநாட்டின் இறுதியில் சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கூட்டறிக்கை ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. அவ்வறிக்கையின் சில பகுதிகள் இங்கே தரப்படுகின்றன.

"... எழுத்தாளர்களாகிய நாம் தேசத்தின் பாதுகாவலர்களாவோம். எமது நாட்டின் தேசிய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதிலும், நாட்டை முன்னேற்றிச் செல்வதிலும் எம்மை ஈடுபடுத்துவோம். அதற்காக எடுக்கப்படும் சகல முயற்சிகளையும் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் மனப்பூர்வமாகவும் முன்னெடுத்துச் செல்வோம். மனித குலத்தில் சுயீட்சத்திற்காகவும், சுரண்டல், துன்புறுப்புகள் போன்ற மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் நிலைமைகளை இல்லாதொழித்து சோஷலிஸ நிர்மாணத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை ஸ்தாபிக்க நாம் எமது ஐக்கியத்தின் வாயிலாக இலக்கியத்தையும் எழுத்துக்கலைகளையும் பயன் படுத்துவோம்.

"இலக்கிய வாழ்வுக்காக, எழுத்துக் கலை மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார முன்னேற்றத்திற்காக என்ற மகோன்மதமான இலட்சியங்களின் கோட்பாட்டில் சிங்கள, தமிழ் எழுத்தாளர்களாகிய நாம் ஐக்கிய முறையோம்.

"சகல சிங்கள, தமிழ் மக்களின் வாழ்வை சித்திரிப்பதோடு, அவர்களுக்கு இலக்கிய ரசனை உணர்வை உண்டாக்கி, அவர்களின் எண்ணங்களை சீர்ப்படுத்தவும் ஆண்டாண்டு காலமாக தேசிய உணர்வை உருவாக்கிய கிராமிய கவிதை, கிராமிய கதை, பெருங்காவியம் முதலியவைகளின் பழம்பெரும் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் நவீன இலக்கியங்களைப் படைப்பதோடு, புதிதாக உருவாகும் பல்வேறு இலக்கிய

வேறுபாடுகளில் நமது வாழ்விற்கு பயனுள்ளதான சகலவற்றையும் பயன்படுத்தவும் நாம் எப்பொழுதும் முயலுவோம். ஆங்கிலம் கற்ற காரணத்தினால் மேற்கத்திய கலை இலக்கியக் கட்டுக்கோப்புகளுக்கு அடிமையாகி மத்திய தர சமூக பழக்க வழக்கங்களில் உருவாகும் இலக்கியமும் விமர்சனக் கலையும் பொதுமக்களின் முன்னேற்றத்தை உத்தரவாதப் படுத்த சக்தியற்றது என்பதை நாம் திடமாக நம்புகின்றோம்.

“வாசகர்களின் கீழ்த்தரமான உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடக் கூடியதாக வெளியிடப்படும் மத்திய தர வர்க்க பழக்க வழக்கங்களின் அடிப்படையிலான ஆபாசமான காமவெறி இலக்கியங்கள் ஆத்மார்த்த ரீதியாக அடிமைப் படுத்துவதுடன் இலக்கியத்தையும் கலையையும் மக்களின் வாழ்க்கை போராட்டத்தில் ஓர் அம்சமாக்குவதற்கான எழுத்தாளர்களின் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு மா பாதகம் விளைவிக்கும். ஆகையினால் பண்டைய சிங்கள, தமிழ் இலக்கியங்களின் உயரிய பாரம்பரியங்களுக்கும் மரபுகளுக்கும் நேர்மையாக நின்று எதிர்காலத்திலும் மக்களுக்கு ஆன்மீக குண நலங்களையும், கலாசார உரிமையையும், தேசிய மேன்மையையும் உறுதிப்படுத்தும் இலக்கியங்களை உருவாக்குவதை எமது தலையாய கடமையாகக் கொள்வோம்.

“நம் மக்களிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை உக்கிரப்படுத்தி வரும் சிற்சில பரஸ்பர விரோதக் கருத்துக்களையும் மற்றும் சகல பிரச்சனைகளும் சமாதான பூர்வமான பேச்சு வார்த்தை நடத்தித் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு உதவி மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக எழுத்தாளர்களாகிய நாம் நமது சக்தி அனைத்தையும் பயன்படுத்துவோம். சரித்திரம் நம்முன் விட்டுச் சென்றுள்ள சிக்கல்களை சமாதான பூர்வமாகவும், நாட்டின் தேசிய ஐக்கியத்தை சீர் குலைக்காத முறையிலும் நாட்டை பிளவுபடுத்த எண்ணும் சீர் குலைவு வாதிகளுக்கு இடமளிக்காத முறையிலும், பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக எழுத்தாளர்கள் என்ற ரீதியில் நாம் வழிகாட்டுவோம். தேசிய உணர்வற்ற சுயநல நோக்கங்களை பூர்த்தி செய்ய முனையும் தேசத் துரோக சக்திகளை நிர்த்தாட்ச்சண்யமின்றி அம்பலப்படுத்தி, அவற்றை முறியடிக்க இலக்கியத்திற்கும் எழுத்துக்கலைக்கும் ஸ்தாபன ரீதியாக திரண்டு உயிருட்டுவோம். தாய் நாட்டின் தேசிய சுதந்திரத்திற்கும், ஒற்றுமைக்கும், ஐக்கியத்திற்கும் பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய உள்-வெளி அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராக நாம் ஓரணியில் ஒன்று திரளுவோம்.

“மக்களின் கஷ்டங்களையும், தேவையான, அபிவாழைகளையும், வெளிப்படுத்துவது வலிமை நிறைந்த எழுத்துக்களையே, எழுத்தாளர்களாகிய நாம் மக்களின் தூய்மையான கௌரவத்திற்குரியவர்களாவர். எழுத்தாளர்களாகிய நாம் தேசிய வாழ்வின் எந்த அம்சத்திலிருந்தும் பிரிக்க முடியாத பகுதியாவோம். இலக்கியத்தினதும், சக்தியத்தினதும், தேசிய உணர்வினதும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டினதும் நிர்மாண கர்த்தாக்களாவோம். தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு இடையூறு விளைவித்து மக்களுக்கு துரோகம் விளைவிக்கும் ஒவ்வொருவரையும் அம்பலப்படுத்தி ஒதுக்கித் தள்ளி, நிர்மூலமாக்கும் கொள்கையை அமுல்படுத்தும் சக்தியாவோம்.

இலங்கையின் பொருளாதார சமூக வாழ்விற்கு கேடு விளைவிக்கும் முறையில் இன்னும் நிலவி வரும் காலனி ஆதிக்க சமூக கொத்தடிமைத்தனத்தையும், காலனி ஆதிக்கத்தையும், ஏகாதிபத்தியத்தையும் வேரோடு சாய்த்து மக்களின் உண்மையான சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட எழுத்தாளர்களின் ஐக்கியத்தை கட்டி வளர்த்துப் பாதுகாப்போமென தாய்த் திருநாட்டின் மீது சப்தமேற்போமாக.”

அன்று மாலை உதவி அமைச்சர் டி.பி. தென்னக்கோனின் தலைமையில் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் டொமினிக் ஜீவா, மாத்தளை கூட்டுறவுத் திணைக்களத்தின் உதவி கொமிஷனர் எச்.பி. வீரரத்தின உட்பட பலர் உரையாற்றினர்.

இம்மாநாடு பலராலும் வரவேற்கப்பட்டது. பாராட்டப்பெற்றது. “லங்கா தீப” என்னும் சிங்கள பத்திரிகை 1963 செப்டம்பர் 27ம் திகதி “சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்” என்னும் தலைப்பில் தலையங்கம் எழுதி பாராட்டியது. தினகரனில் வெளியிடப்பட்டிருந்த இம் மாநாட்டைப் பற்றிய விவரணக்கட்டுரையின் இறுதியில் “இனத்தாலும் மொழியாலும் வேறுபட்டிருந்தாலும் இந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இலங்கை மாநாட்டின் புதல்வர்கள். அவர்கள் பரஸ்பரம் கலந்து பழகி ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டுவிட்டால் எந்தப் பூசலையும் ஒற்றுமையாகத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். இந்த நிலைமையை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் முயற்சியாக - முதல் நிகழ்ச்சியாக சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு அமைந்தது” என்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

எதிரணிகள்

இ.மு.எ.ச. வுக்கு செல்வாக்கும் வளர்ந்து இலக்கிய அரங்கில் முதன்மையான - தலைமைத்துவ ஸ்தாபனமாக விளங்கிய அதே வேளையில் எதிரணியிலும் பலதரப்பட்டவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் முதலாவது பிரிவினர் பழமைவாதிகளான தமிழ்ப்பண்டிதர்கள். இவர்கள் முற்போக்குவாதத்தை மட்டுமின்றி நவீன இலக்கியத்தையும் விரும்பாதவர்கள். தமிழின் இலக்கண, இலக்கிய மரபை - அதன் பழமையை பேணவேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர்கள். இ.மு.எ.ச. வின் செல்வாக்கும் இவர்களை உறுத்தவும் செய்தது. இவர்களோடு ஆங்கிலம் கற்ற காற்சட்டைப் பண்டிதர்களும் பெரும் உத்தியோகங்களில் இருந்த மேல்தட்டு இலக்கியக்காரர்களும் புதிய வளர்ச்சியை விரும்பவில்லை.

இரண்டாவது பிரிவினர் உருவவாதிகள். இவர்கள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் படைப்பாளிகளாகவும் விமர்சகர்களாகவும் இருந்த போதிலும் முற்போக்கு வாதத்தை ஏற்காதவர்கள். எனினும் இ.மு.எ.ச. ஈழத்து நவீன இலக்கிய சிருஷ்டிகளுக்கு அவற்றை அங்கீகரிக்கச் செய்வதற்கு இயக்கம் நடத்தியதால் - நவீன படைப்பாளிகள் என்ற முறையில் இவர்களுக்கும் அது அனுசூலமாயிருந்ததால் இதற்கு ஆதரவாயிருந்தனர். இவ்வியக்கம் வெற்றியீட்டியதும் இ.மு.எ.ச. வுடன் தமக்குள்ள முரண்பாட்டை முன்னுக்குத் தள்ளினர். மேலும் முற்போக்கு வாதத்தின் அடிப்படையில் தேசிய, யதார்த்த இலக்கியக் கோட்பாடுகள் வீறுபெற்று ஸ்தாபிதமாகியதும், இவர்களின் படைப்புகளையும் விட முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்கு வரவேற்பும் வாசகர் தொகையும் அதிகரித்தமையும் இம்முரண்பாட்டைக் கூர்மைப்படுத்தினர்.

மூன்றாவது பிரிவினர் பழமைவாத தமிழ் அரசியலியக்கத்தினர். இவர்களில் பெரும்பாலோரும் தலைமையும் அப்போது சோஷலிசம் உட்பட இ.மு.எ.ச. வின் முற்போக்குவாதத்தையும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் ஏற்காமல் பொதுவாக ஓர் எதிர்ப்புணர்வையே கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் கலை, இலக்கியத்துறைகளில் அக்கறை காட்டவில்லை. எனவே அவ்வியக்கத்தைச் சார்ந்த எழுத்தாளர் பலர் இ.மு.எ.ச. வுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். அவர்களைக் குறித்து அவர்கள் அதிகம் அவட்டிக்கொள்ளவில்லை. காலகதியில் இவர்கள் தமிழ் மக்களிடையே அரசியல் செல்வாக்குப் பெற்று அவர்களைப் பிரதிநித்துவப் படுத்தும் தனிப்பெரும் சக்தியாக வளர்ந்த நிலையிலும் ஈழத்து தமிழ்க்கலை இலக்கியத்துறையை

பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சக்தியாக அவ்வியக்கத்தை சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்குள் ஓர் அமைப்பை உருவாக்கவுமில்லை. ஏதனையும் இத்துறைகளில் சாதிக்கவுமில்லை. இதற்கு மாறாக இத்துறையில் இ.மு.எ.ச. வின் வளர்ச்சியும் செல்வாக்கும் இவர்களுக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்ததால் ஏற்கனவே இருந்து வந்த இவர்களின் எதிர்ப்புணர்வு மேலும் வளர்ந்தது.

இவ்வாறு இ.மு.எ.ச. வுக்கு எதிரணியில் இருந்த மேற்கூறிய பிரிவினர் அனைவரும் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும் வெவ்வேறு முனைகளிலும் அதனை எதிர்த்து வந்தனர். இவர்களது எதிர்ப்புகளின் மத்தியிலும் இ.மு.எ.ச. தன் பலத்தையும் ஆதரவையும் பெருக்கிக் கொண்டு தொடர்ச்சியாகவும் உறுதியாகவும் இயங்கிவந்ததும், தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை வெற்றிகரமாக நடத்தியதும் இவர்களின் எதிர்ப்பு விஸ்வரூபம் எடுக்கத் தொடங்கியது. இதன் ஒரு சிறு வெளிப்பாடுதான் கொழும்பில் நடந்த எழுத்தாளர் பொது மாநாட்டில் தோன்றிய சலசலப்பு.

மரபுப்போராட்டம்

எதிரணிகளில் ஒரு பிரிவினரான பண்டிதர்களும் பழமைவாதிகளும் முற்போக்கு வாதிகளுக்கு எதிராகச் செய்து வந்த பிரசாரத்தின் உச்சக்கட்டமே 1961-62 ம் ஆண்டுகளில் மரபுப்போராட்டம். தமிழ் மரபைப் பாதுகாப்பதற்காக கிளம்பிய இவர்களில் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், பண்டித இளமுருகனார், வித்துவான் எ. பி. எக்ஸி. நடராசா, சோ. நடராசா போன்றோர் முன்னணியில் நின்றனர். இவர்களுக்கும் முற்போக்காளர்களுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த இப்போராட்டம் ஈழத்து வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

இதற்கு 1961ம் ஆண்டு யாழ். நகர மண்டபத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இவ்விழாவில் கலந்து கொள்ளுமாறு இ.மு.எ.ச. வுக்கும் அழைப்பு வந்தது. அதனை ஏற்படுத்தும் யாழ். கிளையினர் அதில் கலந்து கொள்வதென்றும் முடிவாயிற்று.

விழாவில் உரையாற்றுவதற்கு பண்டிதர்கள் வித்துவான்களின் பெயர்களே விழா விளம்பரத்தில் காணப்பட்டன. விழாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் நேருக்கு நேர் மட்டந்தட்டவே இந்த ஏற்பாடு என்பது புலனாயிற்று. அதுவே ஈழத்து விழாவில் உரையாற்றிய

அனைவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை எள்ளி நகையாடினர். அவை இழிசனர்வழக்கு, தமிழ் மரபுக்கு மாறானவை, இவர்களின் முற்போக்கு தமிழுக்கு நாசம் விளைவிக்கும் என்றெல்லாம் சாடி, இத்தகைய படைப்புகளை தமிழ் மக்கள் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றும் கூறினர்.

விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த ச. நடேசப்பிள்ளை என்ன நினைத்தாரோ "முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் ஓரிருவர் இங்கு வந்து பேசலாம்" என்றார். உடனே இளங்கீரன் மேடைக்குச் சென்றார். அவரது உரையில் பேசியோர் அத்தனைபேரின் தாக்குதலுக்கும் தக்க பதில் அளித்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் செழுமையான பங்களிப்பு என்பதையும் காலத்துக்கேற்ப மாறிவருவதுதான் தமிழ் இலக்கிய மரபு என்பதையும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் நிறுவினார்.

மண்டபத்தில் பெரும் கரகோஷம் எழுந்தது. தலைவர் தனது முடிவுரையில் "முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்கள் முழுவதையும் முற்றாக புறக்கணிக்க முடியாது. அவற்றில் கொள்ளத் தக்கவையும் உள்ளன" என்று கூறியபோது சாடியவர்களின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. கீரனின் விளக்கத்திற்குக் கிடைத்த பெரும் கரகோஷமும் தலைவர் முடிவுரையில் கூறிய வார்த்தைகளும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்குக் கிடைத்த மற்றொரு அங்கீகாரம் என்பது உறுதியாயிற்று.

எனினும் இவர்கள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. இவர்கள் "தமிழ்ப்பாதுகாப்புக் கழகம்" என்றும் பெயரையும் சூட்டிக் கொண்டு தொடர்ந்து தமக்கு மேடைகள் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் வசைபாடிக்கொண்டே இருந்தனர். இறுதியாக பத்திரிகைகளிலும் பெரும் வாதத்தைக் கிளப்பினர். இவர்களுக்குப் பதில் அளித்து கா. சிவத்தம்பி, சொக்கன், இளங்கீரன் ஆகியோர் தினகரலில் கட்டுரைகள் எழுதினர். இளங்கீரன் எழுதிய கட்டுரையின் சில பகுதிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதல் பொருந்தும். (மற்றவரின் கட்டுரை கைவச்சம் இல்லாததால்)

"ஆண்மைக்காலமாக இலக்கிய ஆங்கில ஒரு புதிய கூக்குரல் கேட்கத் தொடங்கியுள்ளது. இன்றையச் சிருஷ்டி இலக்கியம் தமிழ் மரபுக்கு மாறானது என்ற இந்தக் கூக்குரல் தமிழின் தூய்மையைக்

காப்பதற்கே என்று கூறப்பட்டாலும் உண்மை அதுவல்ல. இது வேண்டுமென்றே சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலாகும். இத்தாக்குதல் யாரால், என் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்று முதலில் ஆராய்வது மரபு பற்றிய கூக்குரலின் உள்ளடக்கத்தைக் கண்டு கொள்ள உதவும்.

தமிழ் இலக்கியம் செய்யுள் வழக்கில் இருந்த காலத்தின் பின்பு அதன்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தியவர்கள் பண்டிதர்களும் விந்துவான்களும் ஆவர். எந்த ஒரு தமிழ் இலக்கியப் படைப்பையும் தரநீர்ணயகு செய்யவும் மதிப்பீடு செய்யவும் தமக்குத்தான் தகுதியும் உரிமையும் உண்டென இவர்கள் கருதி வந்தனர்.

எல்லாவற்றையும் போலவே இலக்கியமும் காலவிதிக்குட்பட்டு மாறுதல் பெற்று உரைநடை வழக்குக்கு வந்ததும் பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் காலத்தின் விதியை உணர்ந்து அதற்கு இணங்கியும் ஈடுகொடுத்தும் தமது இலக்கியப் பணியைச் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தமது புலமைச் செருக்காலும் பழமையின் மீதுள்ள அளவுக்கு மீறிய இறுக்கமான பற்றுதலாலும் வாட்டுப் பிடிவாதத்தினாலும் காலத்தின் குரவை இவர்கள் செவிமடுக்கவில்லை. இதனால் இலக்கியத்தின் மதிருந்த இவர்களின் ஆதிக்கமும், ஆதிக்கத்திறனும் குன்றிடும் நிலை ஏற்பட்டது. காலப்போக்கில் இலக்கிய அரங்கிலிருந்தும் மக்கள் மத்தியிலிருந்தும் மங்கவும் நேரிட்டது. சொல்லப்போனால் தன்னை எதிர்த்து நீச்சல் போட்ட இவர்களை கால வெள்ளம் தனது பலமான பாயச்சலால் பொதுஜன முக்கியத்துவமில்லாத ஓர் சகாந்தமான கரையில் ஒதுக்கிவிட்டது.

எனினும் இதனால் இலக்கியம் செத்துவிடவில்லை. தமிழ்மொழி பாழ்பட்டுப் போய்விடவில்லை. பண்டித யுகத்திற்குப் பதிலாக இலக்கியத்தில் சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களின் யுகம் பூக்கத் தொடங்கியது. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் புதிய இளமை முறுக்கேடு பொலிவும் வளமும் பெற்று வளரலாயின. இதுவும் வரலாற்று ரீதியின் விளைவுதான். ஆனால் பண்டித வர்க்கத்தைப் போன்று ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்புக்குள் கட்டுப்பட்டுத் தேங்கி நிற்கவும் தேய்ந்து போகவும் சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் விரும்பவில்லை.

காலத்தின் இயக்க விதியை உணர்ந்து அதற்கு இணங்கியும் ஈடுகொடுத்தும் இலக்கியப்பணி செய்து வருவதால் அவர்களுக்கு இலக்கியத்தில் ஆக்கத்திறனும் ஆதிக்கமும் வளர்ந்து வருகின்றன. மக்கள் மத்தியிலும் அவர்களுக்குப் புகழும் மதிப்பும் பெருகி வருகின்றன. இதைக் கண்டும் பழமைவாதிகளான பண்டித

வித்துவான் வர்க்கத்துக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. சென்ற காலத்தில் இலக்கியத்தின் மீது இருந்து வந்த செல்வாகையும் இன்றைய வீழ்ச்சியையும் எண்ணிப் பார்க்கின்றனர். பண்டிதராயும் பழைய தமிழ் மரபில் வந்தவராயுமுள்ள தம்மையும் தமது வெற்றியையும் ஏற்றிப் போற்றிட எவரும் முன்வரவில்லையே என்று ஆதங்கப்படுகின்றனர்.

பண்டிதர் வித்துவான் பட்டங்கள் பெறாத, தமிழை முறையாக கற்காத "சாதாரணங்கள்" எல்லாம் இலக்கியம் படைப்பதும் ஆள்வதும் பரிசில் பெறுவதும் எங்ஙனம் சாலும்? என்று தம்மையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது பகிரங்கமாகவும் கேட்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இவர்களுடைய வீழ்ச்சியும் சிருஷ்டி மாற்றங்காண சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களுக்கு அவர்தம் படைப்புகளுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்க எவ்வித போர்க்கருவியை உபயோகிப்பது என்று சிந்தித்து இறுதியில் "தமிழ்மரபு" என்ற ஆயுதத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். இதன் விளைவுதான் "தற்காலச் சிருஷ்டி இலக்கியம் தமிழ் மரபுக்கு மாறானது" என்ற கூக்குரல் - தாக்குதல்.

இவர்களின் கூற்றுக்களைப் பார்ப்போம்.

"இக்கால எழுத்தாளர்கள் தமிழை முறையாக கற்காதவர்கள். (அதாவது தம்மைப்போல் பண்டிதர், வித்துவான் பட்டங்களைப் பெறாதவர்கள்) இவர்களுக்கு தமிழ் இலக்கண அறிவோ, மரபு வழியான தமிழ் இலக்கிய அறிவோ இல்லை. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அதனால்தான் இலக்கணத்தை மீறி எழுதுகின்றனர். பேச்சுவழக்கை கையாளுகின்றனர். கொச்சையை எழுதுகின்றனர். இழிசனர் வழக்கைப் புகுத்துகின்றனர். பிற மொழிச்சொற்களைச் சேர்க்கின்றனர். வாக்கிய அமைப்பில் புதுமையை புகுத்துகின்றனர். தமிழின் தூய்மையைக் கெடுக்கின்றனர். தனித்தமிழுக்கு ஊறு விளைவிக்கின்றனர். இவர்களின் படைப்புகள் இலக்கியமல்ல. பேண்டுமானால் "இழிசனர் இலக்கியம்" என்று கூறலாம். இதுதான் இவர்களின் வாதம்.

எழுத்தாளர்களுக்கு இலக்கணப் புலமையும் பழைய இலக்கியங்களில் தேர்ச்சியும் இருந்தால் சிறப்புத்தான். ஆனால் இவை இல்லாவிட்டால் கவிஞனாகவோ எழுத்தாளனாகவோ இருக்க முடியாது என்று இயம்புவது நகைப்புக்குரியது.

இலக்கணம் அறிவு சம்பந்தப்பட்டது. இலக்கியம் உணர்வு சம்பந்தப்பட்டது. இலக்கண அறிவு படிப்பினால் ஏற்படுவது.

இலக்கியம் உணர்வினால் தோன்றுவது. இதனால் இலக்கியத்தில் அறிவுக்கிடமேயில்லை என்பது கருத்தல்ல. இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு உணர்வுதான் என்பது இதன்பொருள். எனவே இலக்கியம் அறிவிலிருந்து பிறக்காமல் உணர்விலிருந்து பிறக்கிறது. இலக்கணத்திலிருந்து இலக்கியம் பிறப்பதில்லை. இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணம் தோன்றியது. படைப்பு முந்தியது. அதனைப் பற்றிய அறிவு பிந்தியது. இதனை நமது முன்னோர் பின்வருமாறு 'இருவரிகளில் விளக்கியுள்ளனர்.

"எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுபடும் - அதுபோல்
இலக்கியத்தினின்று எடுபடும் இலக்கணம்".

வேறு முறையில் சொல்லப்போனால் இலக்கியம் இதயத்தின் குரல். உணர்வுகளின் வெளியீடு.....

எனவே இலக்கியம் படைப்போர் பண்டிதர், வித்துவான் பட்டமோ அல்லது பல்கலைக்கழகப் படிப்போ உடையவராக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. உணர்வுக்கு உறுதுணையாக அனுபவம், பொதுஅறிவு, கற்பனைவளம், வெளிப்பாட்டு உந்துதல் ஆகியன இருந்தால் படைப்புத்திறனோடு இலக்கியம் பிறந்துவிடும். எனவேதான் பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் பல்கலைக்கழகம் பயின்றோர் அனைவருமே கவிஞர்களாகவோ எழுத்தாளர்களாகவோ இல்லை. இப்பட்டங்கள் இல்லாதவர்கள் சிறந்த கவிஞர்களாகவும் எழுத்துவேந்தர்களாகவும் இலக்கியத்திற்கு வளமும் உரமும் ஊட்டிய மாபெரும் படைப்புக் கலைஞர்களாகவும் இலக்கிய மேதைகளாகவும் உள்ளனர். இவர்களின் பட்டியலை மரபுக் காரர்களின் முன் விரித்து வைத்தால் வாயடைத்து நிற்பர்.

பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள், பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள், பேராசிரியர்கள் மீது சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களுக்கு எப்பொழுதுமே மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்து வருகின்றன. அவர்களின் கல்வித் தகமைக்கும் புலமைக்கும் எதிராக என்றமே போட்டியிட்டதில்லை. போர்முறை கொட்டியதில்லை. அவர்களை செயல்முறையில் வல்லவராக கௌரவித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல் பழமையை முற்றாக வெறுத்ததுமில்லை. இவ்வாறிருந்தும் அவர்கள் சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் மீது கணை தொடுத்துள்ளார்கள் என்றால் இதற்குக் காரணம் முன்னர் காட்டியவையே....

இலக்கியம் என்பது இதயத்தின் குரல் என்கிற பொழுதில் அக்குரல் வாழ்க்கையிலிருந்தும் தோன்றுவது. எனவே வாழ்க்கையை கலைப்பண்புடன் காட்டும் எழுத்தோவியம் கவிதையாக, நாவலாக, சிறுகதையாக, நாடகமாக இருந்தால் அதில் வரும் பாத்திரங்கள்,

நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் இயற்கையாகவும் யதார்த்தத்திற்கு முரணில்லாமலும் அவை அமைதல் வேண்டும். எனவே பாத்திரங்களின் குணத்தையும், இயல்புகளையும் அவற்றின் உணர்ச்சி பாவங்களையும் சரிவரச் சித்திரித்து அப்பாத்திரங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் உலவவிட வேண்டுமானால் அவற்றின் வழக்கை உபயோகிப்பது இன்றியமையாததாகும். இதன் மூலம் அப்பாத்திரங்கள் எப்பகுதியைச் சேர்ந்தன, எவ்வித சூழலில் வளர்ந்தன, வாழ்கின்றன என்பதையும் துல்லியமாகக் கண்டு கொள்ள முடியும். இது கொச்சையல்ல. திரிக்காமல் முழுமையாக காட்டுவதாகும்.....

கால ஒட்டத்திற்கேற்ப வாழ்க்கை விரிந்து கொண்டு வருகிறது. புதிய எண்ணங்கள், புதிய சிந்தனைகள், புதிய கருத்துக்கள், புதிய அனுபவங்கள், புதிய காட்சிகள், புதிய வாழ்க்கைச் சாதனைகள் தோன்றுகின்றன. இவற்றிற்கு சொல் வடிவம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது தேவையை ஒட்டித்தான் புதிய சொற்களும் பிறக்கின்றன. புதிய முறையில் வசனங்களும் இலக்கியங்களில் ஆளப்படுகின்றன.

உலகில் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இனத்திலும் எதிரொலித்துப் பாதிக்கச் செய்கின்றன. உலக நாடுகளில் தொழில், விஞ்ஞானம், வணிகம், கலை மற்றும் பலதும் வளர்ந்து வருகின்றன: இதன் காரணமாக புதிய சொற்களும் பிறந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இப்பெளதிக மாற்றங்கள் நமது வாழ்க்கையோடு கலந்தும் இணைந்தும் விட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலம் பிறமொழிச் சொற்கள் உபயோகத்துக்கு வருவது இயற்கை. இவ்வகையில் வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கின்ற இக்காலப் படைப்பிலக்கியத்திலும் இவை இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது.

பிறமொழிச்சொற்கள் தமிழில் கலப்பது தொன்று தொட்டே இருந்து வருகின்றது. தொல்காப்பியத்திலேயே வட சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன. பின்னும் இது தொடர்ந்தது. பல்லவர், சோழர், நாயக்கர், முகலாயர், போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் காலங்களிலும் தமிழ் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டது. இன்னும் ஏற்று வருகின்றது. நானையும் ஏற்கும்.

இவ்வாறு பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுவது தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் மாபுக்கும் மாறானதுமல்ல. தொல்காப்பியமே இதற்கு வழிகாட்டியுள்ளது. (தொல்: சொ. எச் 1) தேவையையொட்டி மற்ற மொழிச்சொற்களை ஏற்பது தமிழின்

வளத்திற்குச் இன்றியமையாதது. இதனை விரும்பாதார் தமிழ் மொழியை வறுமையடையச் செய்வோராவர்.

தனித்தமிழ் கூச்சல் காலங்கடந்தது. காலத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. கலப்பற்ற தூய்மை வாழ்க்கையில் என்றுமே இருந்ததில்லை. இருக்கவும் முடியாது. எனவே வாழ்க்கையின் அடியாகத் தோன்றும் மொழியும் இலக்கியமும் கலப்பற்ற தூய்மையுடையதாய் இருக்க முடியாது. இதனை மறுப்பவர்கள் வரலாற்றையும் சமுதாய இயக்க விதிகளையும் தெரியாதவர்களாயிருக்க வேண்டும். இவர்கள் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் மக்களிடமிருந்து பிரித்து வைக்க எண்ணுகிறவர்கள்.

இலக்கியம் வாழ்க்கையின் கலை வெளிப்பாடு என்கின்ற பொழுது, அவ்வாழ்க்கை சமுதாயத்திற்குரியது. இலக்கியம் சமுதாயத்தின் குரலாகவும் அறிஞரால் கருதப்படுகின்றது. அதனால்தான் சமுதாயத்தை அலட்சியம் செய்துவிட்டு அதன் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் பிரதிபலிக்காமல் தன்னிச்சையாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களும் மொழிநடையும் நீடித்து வாழாமல் இடையில் மறைந்து விடுகின்றன. மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழ் இயக்கம் இதற்கு அசைக்கமுடியாத சான்றாகும். பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் வி. செல்வநாயகம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“..... ஒரு மொழி வளரும்போது அது பிற மொழிகளிலிருந்து சொற்களையும் கருத்துக்களையும் பெற்று வளர்தல் இயல்பாகும். பேச்சு வழக்கில் பெரிதும் பவின்று, வரும் சொற்கள் எழுத்து வழக்கில் இடம்பெறும் இயல்புடையன. எம்மொழியினும் காணப்படும் இவ்வியல்பிற்கு மாறுபட்ட முறையிலே நடைவகை ஒன்று தோன்றுமாயின் அது நெடுநாட்களுக்கு நிலைபெறமாட்டாது.” (தமிழ் உரைநடை மரபு, பக்கம் 141). எனவே தனித்தமிழ்நடை என்பது காலத்திற்கு ஒவ்வாததாகும்.

சமுதாயத்தை சாதிவாரியாகப் பிரித்து வைத்ததும் ஒரு சாராரைத் தாழ்ந்தவரென்றும் இழிசனரென்றும் ஒதுக்கிவைத்ததும் பழைய சமூக அமைப்புகளினால் ஏற்பட்டவை. பழைய அடிமை-பிரபுத்துவ சமூக அமைப்புகளை நிலைநிறுத்த இப்பிரிவினைகளும் கட்டுப்பாடும் தேவைப்பட்டன. இவற்றிற்குமைய “இழிசனரும்” அவர்களின் சேரி மொழியும் இலக்கியத்தில் புகுத்தப்பட்டக்கூடாது என்ற விதியும் அக்கால இலக்கிய நெறிக்குத் தேவைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இன்றைய சமுதாய வளர்ச்சியில்-மாற்றங்களில் சாதிப் பிரிவினைகளும் அவற்றின் கட்டுப்பாடுகளும் பொருந்தாது. தேவையற்றது. இவை சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு தடையாக இருப்பதினால் இவற்றை

அனாமதிக்கவும் முடியாது. சாதிப்பிரிவினைகள் ஒழிந்தும் கட்டுப்பாடுகள் தகர்ந்தும் வருகின்றன. "இழிசனர்" என்று ஒதுக்கப்பட்டவர்களும் இன்று பல துறைகளிலும் முன்னேறி வருகின்றனர்.

முன்னர் இலக்கியம் படைப்போர் புலவர்களாகவும் பாடப்படுவோர் புரவலர்களாகவும் இருந்தனர். ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப் பின்னர் இந்நிலை மாறி நடுத்தரவர்க்கத்தினர் இலக்கியத்தை ஆக்குவோராகவும் ஆக்கப்படுவோராகவும் ஆயினர். இன்று "இழிசனர்" என்று ஒதுக்கப்பட்டோரும் இலக்கிய முயற்சிகளில் பங்குகொள்கின்றனர். அவர்களின் வாழ்க்கையும் இன்றைய சிருஷ்டி இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகிறது. அவர்களின் வாழ்க்கை சித்தரிக்கப்படும் போது அவர்களின் பேச்சு வழக்கும் இடம் பெறவே செய்யும்.

சாதியில் தீண்டாமை பார்த்து தமிழர் சமுதாயம் சிறுமைப்பட்டது போதும். மொழியிலும் சொற்களிலும் தீண்டாமை பார்த்து இலக்கியத்தைச் சிறுமைப்படுத்த இன்றைய சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்களின் பாவை சமுதாயத்தின் சகல பிரிவினையையும் அளாவி நிற்கிறது. அவர்களின் கூர்மையான பார்வைக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கவில்லை. அதுபோலவே தமது சிருஷ்டிகளுக்கும் கட்டுப்பாடு விதிக்கவில்லை. அதில் ஆளப்படும் சொற்களுக்கும் கட்டுப்பாடு விதிக்க விரும்பவில்லை.

வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களையும் தம் எழுத்துத்திறத்தால் கலை வண்ணமாக்கும் அவர்கள் "இழிசனர்" வாழ்க்கையையும் கலை உருவமாக்கி வருகின்றனர்.....

கம்பரும் சேக்கிழாரும் பாரதியாரும் புதுமைப்பித்தனும் "இழிசனர்" வழக்கைத் தமது இலக்கியங்களில் கையாண்டிருக்கின்றனர். இதற்காக அவர்களின் ஆக்கங்களை இலக்கியங்கள் அல்ல என்று புறக்கணித்துவிட முடியுமா? மாபுக்காரர்கள் இதற்குத் தயாரா?

வசன அமைப்பில் புதுமை ஆளப்படுவது உண்மைதான். சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் தான் மரபுக்கு மாறாக இப்புதுமையைக் கையாள்கின்றனர் என்று கூறிட முடியாது. தொன்று தொட்டே புதுமை ஆளப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதனை பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

"தமிழ் சங்கத மொழித்தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தில் அம்மொழியின் உரைநடை முறையும் இலக்கண அமைதியும் ஓரளவில் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன. அதுபோலவே ஆங்கில

மொழியின் உரைநடை மரபும் ஓரளவிற்கு தமிழ் மொழியில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றது. அம்மொழி தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் அம்மொழியில் வழங்கி வரும் சுற்பனைகளும் அகவுருவங்களும் படிப்படியாகத் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தன..... ஆங்கிலத்தொடர்பினால் உரைநடை வரையும்பொழுது நிறுத்தக் குறியீடுகள் இட்டு எழுதும் வழக்கமும், வசனங்களைச் சிந்தாகவும், தெளிவாகவும் எழுதும் வழக்கமும் தமிழில் வந்து சேர்ந்தன என்று கூறலாம்" (இளங்கதிர் 1961-62)

அவசியத்தைக் கருதி வாக்கிய அமைப்பில் புதுமையைப் புகுத்துவது குற்றமல்ல. எளிதில் பொருள் விளங்கச் செய்வதற்கும் கூட தமிழ் மரபை விடுத்துப் புதிய முறையைக் கையாளத்தான் வேண்டியிருக்கின்றது. விரிவுரையாளர் வி.செல்வநாயகமே இதனை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

"வாக்கியங்களைச் சந்திக்கூட்டி எழுதுவதே தமிழ்மரபு. எனினும் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணியே பிரிக்கக் கூடாத இடங்களிலும் சந்திகளைப் பிரித்து எழுதியுள்ளேன்" (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு முன்னுரை)

தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடக்க காலத்தில் ஆசிரியப்பா, வெண்பா, வஞ்சியப்பா, கலிப்பா முதலிய வடிவங்களில் இருந்தன. இவ்வடிவங்கள் போதாதென்று பின்னர் விருத்தப்பா, சிந்து, கண்ணி முதலிய வடிவங்கள் தோன்றின. உதாரணமாக ஒரே வகையான நடையும் ஓசையும் கொண்ட ஆசிரியப்பாவில் பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் அமைப்பது கடினம். எனவே இதற்கான ஒரு புதிய வடிவம் தேவைப்பட்டது. அதனால்தான் வெவ்வேறு வகை நடையும் ஓசையும் கொண்டு மாறிமாறி வரும் விருத்தம் என்னும் புதிய வடிவம் தோன்றியது. இதுபோலவே பிற்காலத்து வடிவங்களும் தேவையையொட்டி எழுந்தன.

தேவைப்படி புறக்கணித்து முன்னிருந்த செய்யுள் வடிவத்துக்குள்ளேயே படைப்புகள் அமையவேண்டும் என்று புலவர்கள் கருதியிருப்பார்களானால் பேரிலக்கியங்களே தோன்றியிருக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட இலக்கண வரம்பும் மரபும் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தாது என்பதை பேரிலக்கியக்கர்த்தாக்களே தமது படைப்புகள் மூலம் நிரூபித்துக்காட்டினர்.

சங்ககால நூல்களில் உள்ள தனிப்பாடல்களின் அமைப்பு வேறு சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியவற்றின் அமைப்பு வேறு. சமயப்பாடல்களின் அமைப்பு வேறு. சீவகசிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களின் அமைப்பு வேறு. இவை

போதாதென்று பிரபந்தங்களும் தனிப்பாடல்களும் தோன்றின. பாரதியார் மேலும் புதிய அமைப்பை உண்டாக்கினார்.

வடிவத்தைப் போலவே பொருள் மரபும் பழையதை மீறியும் மாறியும் வந்திருக்கின்றது. அறப்பொருள் புறப்பொருள் மரபுகளுக்கு ஒட்டாத சங்கப்பாடல்கள் பல உள்ளன. முன்னர் வகுத்த விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இலக்கியம் ஆக்க முடியாது என்பதற்கும் புறத்திணை எழு என இருந்ததைப் பிற்காலத்து இலக்கண புலவர்கள் பன்னிரண்டு எனக் கொண்டது மற்றொரு சான்றாகும். இதுபோலவே காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு பொருள்கள் ஆளப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

சிறுவனின் சட்டையை வாலிபனுக்குப் போட்டுப் பார்ப்பது எவ்வளவு கோணங்கித்தனமோ அதுபோல பழைய இலக்கிய-இலக்கண மரபுகளின் அளவுகோல் கொண்டு தற்கால இலக்கிய சிருஷ்டிகளை அளப்பதும் கோணங்கித்தனமாகும். மரபுக்கூச்சலிடும் வைதீகப் பண்டிதர்கள் இங்கிலாந்திலும் இருக்கவே செய்தனர். பென்ஜோன்சன் போன்ற ஆங்கில இலக்கணப் புலவர்கள் ஷேக்ஸ்பியரின் இலக்கியங்கள் ஆங்கில இலக்கண மரபுக்கு மாறானவை என்று கண்டனம் பொழியத்தான் செய்தனர். ஆனால் தோற்றவர் ஷேக்ஸ்பியரல்ல. அவர்கள்தான். ஷேக்ஸ்பியர் இன்றும் உலகில் வாழ்கின்றார். ஆனால் கண்டனம் பொழிந்த ஆங்கில வைதீகப் பண்டிதர்கள் தமது பெயரை மட்டும்தான் ஏட்டில் விட்டுச் சென்றனர். இதேபோல இன்றைய சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள் என்றும் வாழ்வார்கள். கூக்குரலிடுவோருக்குத் தீர்ப்பு எழுதுவது எழுத்தாளர்களல்ல. காலம், வரலாறு. மாற்றங்கள் தொடர்ந்து நிகழ்வன. இவற்றை எந்த இலக்கணங்களாலும் மரபுகளாலும் தடுத்து நிறுத்திட முடியாது. வரலாறு இதற்கு சான்றாக உள்ளது.

காலத்திற்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றியும் தேவைக்கேற்பத் தன்னைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் வருவதே தமிழ்மரபு. சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களும் இத்தமிழ் மரபைப்பொட்டியே இலக்கியம் வளர்த்து வருகின்றன. ஆகவே "தமிழ் மரபுக்கு மாறாக எழுதுகின்றனர்" என்னும் வாதம் அர்த்தமற்றது. அது உண்மையுமல்ல....."

-தினகரன் 1963, 19, 21, 23, 25

(இக்கட்டுரையில் சான்றுகளாகக் காட்டப்பட்டிருந்த மேற்கோள்களில் சுருக்கம் கருதி ஒருசிலவே இதில் இடம்பெற்றள்ளன.)

தற்கால எழுத்தாளர்களுக்கு பண்டையன தமிழ் இலக்கியம் பற்றி

ஒன்றும் தெரியாது. அதன் வரலாற்றையும் மரபுகளையும் அறியாதவர்கள் என்ற மாபுக்காரரின் கூற்று தவறானது என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டியது. இவை பற்றி விளக்கமாகத் தெரிந்திருக்கும் பண்டிதர்-வித்துவான்களல்லாத "சாதாரணங்களும்" தற்கால எழுத்தாளர் மத்தியில் உள்ளனர் என்பதையும் இக்கட்டுரை நிரூபித்துக்காட்டியது.

வரலாற்றுச் சான்றுகளுடனும் தர்க்க ரீதியாகவும் அமைந்த முற்போக்காளர்களின் பதில்களுக்குப் பிறகு மரபுக்கூச்சலும் ஓய்ந்தது.

".....தேசிய இலக்கியம் என்ற குரல் எழுந்ததும் அதையொட்டி நடந்த காரசாரமான சர்ச்சைகளும், புதுமை இலக்கியத்திற்கும் பண்டித மரபினருக்கும் நடந்த யுத்தமும் அதுகாலவரை தொடர்படாத பிரச்சினைகளாக இருந்த பலவற்றை சந்திக்கு இழுத்துவிட்டன. இவற்றுள் ஒன்று பேச்சுவழக்கினை இலக்கிய ஆக்கத்திற்குப் பயன்படுத்துவதன் சாதக பாதகம் பற்றிய வாதப்பிரதிவாதமாகும். தவிர்க்க முடியாதவாறு உயிர்த்துடிப்புள்ள பேச்சு வழக்கே வாகை சூடியது.

இது வெறும் இலக்கியக் கோட்பாட்டுச் சண்டையல்ல என்பதை எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும் தகும். ஏனெனில் இத்தகைய வாதங்களினால் தேசிய இலக்கியக் குரலின் எழுச்சி மிக்க தூண்டுதலினால் எழுத்துக்கு விடுதலை கிடைத்தது. எத்தனையோ இளைஞர்கள் தாமும் தமிழில் எழுத முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையுடன் சிறுகதைகளைப் படைக்க முற்பட்டனர்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி
இலங்கை கலாச்சாரப்பேரவை
மலர் 1973.

உருவவாதத்திற்கு எதிராக

எதிரணியைச் சேர்ந்த மற்றொரு பிரிவினரான உருவவாதிகள் இ. மு. எ. ச. வுக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்வதில் உருவவாதத்தைப் பிரதான ஆயுதமாக எடுத்துக் கொண்டனர். இவர்களது பிரசாரத்தின் சாராம்சம் இதுதான்:

"இலக்கியத்தில் அரசியல்-சமூக பிரச்சினைகளுக்கு இடமில்லை. எழுத்தாளன் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன். சுதந்திரமானவன். அவன் இவற்றில் கவனஞ் செலுத்த வேண்டியதில்லை.

இவ்வகையான இலக்கியங்களைத்தான் படைக்க வேண்டுமென்று அவனுக்கு யாரும் கட்டளையிட முடியாது. ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கொள்கைகளில் கட்டுண்டு பிரசார இலக்கியங்கள் படைக்கிறார்கள். அவர்கள் இலக்கியத்தின் உருவ அமைப்பை புறக்கணிக்கிறார்கள். அவர்களின் படைப்புகளில் தாங்கள் சொல்ல வேண்டிய விஷயத்திற்குத்தான், அதாவது உள்ளடக்கத்திற்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் எதைச் சொல்ல வேண்டுமென்பது முக்கியமல்ல. எப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதுதான் பிரதானம். அவர்களுக்கு உருவத்தைப் பற்றி அக்கறையில்லை. உருவத்தையும் இலக்கியத் தரத்தையும் மலின்படுத்துகிறார்கள். இது முற்போக்காம். முற்போக்கு இலக்கியம் என்பது உருவச் சிறப்பில்லாத-கலைத்துவம் இல்லாத படைப்புக்கள் என்பதுதான் பொருள்."

இவர்களின் இக்கூற்று ஒன்றும் புதுமையாக இருக்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் இ.மு.எ.ச. வை எதிர்த்து விமர்சித்த போது பாடிய அதே பல்லவியைத் தான் தொடர்ந்து பாடிவந்தனர். இப்பல்லவியின் ராகம் உருவவாதமாகும்.

இலக்கியம் ஒரு கலை. அதன் கலைத்துவம் உருவ அமைப்பிலும் தங்கியிருக்கிறது என்பதை முற்போக்குவாதம் என்றுமே மறந்ததில்லை. 1954ல் வெளியிடப்பட்ட இ.மு.எ.ச. வின் வேலைத்திட்ட அறிக்கையின் 6ம் பிரிவிலேயே "வெறும் உருவவாதத்தையும் அதேவேளையில் பிரசங்க இலக்கியத்தையும் எதிர்த்து உயர்ந்த கருத்துக்களை கலைத்துவத்தோடு தரும் புதுமை இலக்கியம் படைப்பது" என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. 1962ல் நடந்த எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டில் இ.மு.எ.ச. சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலும் "இலக்கியத்தில் கலாவண்ப்பும் உருவமும் வகிக்கும் பாத்திரத்திற்குரிய ஸ்தானத்தை அளிக்க வேண்டும்" என்று வலியுறுத்தியிருந்தது. எனவே முற்போக்கு வாதத்தைப் பொறுத்தவரை உருவத்தைப் பற்றிய பிரச்சனைக்கு இடமிருக்க வில்லை. அதன்வாதம் உள்ளடக்கம் பற்றியதுதான். அதன் பதில் பின்வருமாறு இருந்தது.

"முற்போக்கு இலக்கியத்தை எதிர்ப்பவர்கள் காலத்தால் அழிந்துபோன காலாவதியான இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களையே இன்னும் தமது தத்துவார்த்த ஆயுதங்களாக உபயோகிக்கிறார்கள். இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக-கலைகலைக்காக என்பது இவர்களது பிரதான சித்தாந்தமாகும். அதாவது கலைக்கோ இலக்கியத்திற்கோ எவ்வித நோக்கமும் இலட்சியமும் இருக்க கூடாது. இருக்க வேண்டியதுமில்லை என்கிறார்கள். இதன் மூலம் இலக்கியத்தை வாழ்விப்பதும் சமுதாயத்திலிருந்தும் பிரித்தெடுக்கிறார்கள்.

மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திலிருந்தும் மனித வாழ்வைப் பண்படுத்தும் மகத்தான அதன் கடமையிருந்தும் இலக்கியத்தைத் துண்டிக்க விரும்புகிறார்கள்.

"இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காகவே" என்று கூறும்போது இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்திற்கல்ல, உருவத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அதாவது ஓர் இலக்கியத்தின் அடிச்சமராக, ஜீவனாகத் திகழும் அதன் கருத்திலிருந்து, அது கூறும் செய்தியிலிருந்து சொல்லப்போனால் அதன் உள்ளடக்கத்திலிருந்து அதைப் பிரிக்க முயற்சிக்கின்றனர். இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்தை விட்டுவிட்டு அதன் உருவத்தை மட்டுமே இலக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றனர். வேறுவார்த்தையில் சொன்னால் உயிரை விடுத்து சடலத்தைக் காவுகிறார்கள். அதனால்தான் இலக்கியத்தில் வெறும் ரசனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு இலக்கியச் சுவையை அளிப்பதே இலக்கியத்தின் பணி என்பது இவர்களது வாதம். இதனை முற்போக்காளர்கள் முற்றாக ஏற்கவில்லை.

இலக்கியம் சமுதாயத்துடனும், வாழ்வுடனும், மக்களின் பிரச்சனைகளுடனும் பிரிக்க முடியாது இணைந்து-பிணைந்து பின்னிக் கிடக்கின்றது என்றும், மக்களுக்கு வாழ்வில் நம்பிக்கையூட்டி அவர்களது எதிர்காலத்திற்கு கோடிகாட்டி நல்வாழ்வுக்காக, பிரகாசமான எதிர்காலத்திற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் அவர்களின் போராயுதமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் திகழவேண்டுமென்றும் நாம் ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றோம். நல்லவைக்கும் கெட்டவைக்குமிடையில், சுதந்திரத்திற்கும் அடிமைத்தனத்திற்குமிடையில், சுப்சத்திற்கும் சுரண்டலுக்குமிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் இலக்கியமும் இலக்கிய கர்த்தாவும் முன்னதன் பக்கத்தில் நின்றேயாக வேண்டும்.

"தன்னைச் சுற்றி அடிமைத்தனத்திலும் சுரண்டலிலும் வருமையிலும் படிகுனியிலும் மற்றும் சமூகக் கொடுமைகளிலும் தனது சகோதர மனிதன் உழன்று, வெந்து கருகிச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் போது, எந்த ஓர் இலக்கியமும் மனிதகுலத்தின் இத்தகைய அலறலைக் கேட்கவில்லையோ, அவர்களின் விடுதலைக்காகவும் விமோசனத்திற்காகவும் போராடவில்லையோ அந்த இலக்கியம் இலக்கியமாக இருக்க முடியாது. இந்தப் புனிதப் போரில் தர்மத்தின் பக்கம் மக்களின் பக்கம் கலந்து கொள்ளாத அல்லது நடுநிலைமை வகிக்கும் எந்த ஓர் இலக்கியமும் உண்மையில் அதர்மத்திற்கும் மனித இனச்சத்துருக்களுக்கும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கூட்டுச் சேர்ந்து நிற்பதைப் பார்வையுள்ள எவரும்

காணத் தவற முடியாது.

“முற்போக்கு எழுத்தாளன் மக்கள் குலத்துடன், அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கான போரணியில் முன்னணிப்படை வீரனாக நிற்கின்றான். அதர்மத்தையும் அக்கிரமத்தையும் எதிர்த்துப் போர்க்குரல் எழுப்புகிறான். வாழ்வின் இன்ப கீதத்தை மீட்டுகிறான். இலக்கியத்தை அவன் ஒரு சாதனமாக, மிகமிக உன்னதமான சாதனமாகக் கொள்கின்றான்.

“இலக்கியம் வாழ்வைப் பொய்யாகவல்ல, மெய்யாகப் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்றும் மக்களின் ஆசை அபிவாழைகளை, விருப்ப வெறுப்புகளை, இன்பதுன்பங்களை, இதயவேட்கைகளைப் பிரதிபலிக்கவேண்டுமென்றும், பூரணத்துவம் பெற்ற மனித வாழ்வையும்தான் நாகரிகத்தையும் உருவாக்கப் போராட வேண்டுமென்றும் நாங்கள் கருதுகின்றோம்.

“இலக்கியம் வாழ்வோடு கலந்து வாழ்வின் பிரதிபிம்பமாகத் திகழ வேண்டும். காலத்தின் தேவைகளையும் சரித்திரத்தின் கடமையையும் அது பிரதிபலிப்பதுடன் நிறைவேற்றவும் வேண்டும். இதுவரை மனிதகுலம் கண்ட எல்லா நல்ல இலக்கியங்களும் இந்தப் பணியைத்தான் நிறைவேற்றியுள்ளன.

“தர்மத்திற்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குமான போராட்டத்திலிருந்தே சகல நல்ல இலக்கியங்களும் தோன்றின, தோன்ற முடியும், தோன்ற வேண்டும் என்று நாம் நம்புகின்றோம். அதே வேளையில் இலக்கியத்தின் ஏனைய பிறப்புகளையும் தன்மைகளையும் மறப்பதுயில்லை. உதாரணமாக காதல், தியாகம் ஆகிய மனித உணர்ச்சிகள், ஆசாபாசங்கள் அத்தனையையும் அடிச்சரடாகக் கொண்டு எழும் இலக்கியங்களையும் நாம் முழுமனதோடு வரவேற்கிறோம். ஏனென்றால் நாம் மனிதரை நேசிப்பவர்கள். ஆகவே மனித உணர்வுகளையும் மதித்து நேசிக்கின்றோம்.

“முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் உள்ளடக்கத்திற்கு அழுத்தம் கொடுத்து அதனை முதன்மைப்படுத்தி உருவத்தையும் இலக்கியத்தரத்தையும் உதாசீனப்படுத்துவதாக குற்றம் சுமத்தப்படுகின்றது. இது முற்றிலும் தவறு. வெறும் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கமும் இலக்கியமாகிவிடுவதில்லை. இவை இலக்கிய உருவைப் பெறும் போதுதான் இலக்கியமாகின்றன. இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன. உள்ளடக்கத்திற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பொழுது இலக்கியத்தரத்தைப் பெறாத எதையும் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியாது.

“உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத குறைபாடும் இல்லாமலில்லை. இத்தவறை அல்லது திரிபை அவர்கள் கயபிரக்கையுடன் தவிர்த்துக் கொள்வது முக்கியம். நல்ல உள்ளடக்கம், நல்ல உருவம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். மீண்டும் சொல்கின்றோம். முற்போக்குவாதத்தைப் பொறுத்தவரை உருவத்தைப் பற்றிய பிரச்சனைக்கே இடமில்லை. அதன் வாதம் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றியதுதான்.

“இலக்கியம் வாழ்க்கையின் சாதனங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது. வாழ்க்கையைச் சிருஷ்டிப்பதில் சமுதாயத்திற்குப் பிரதான பங்கு இருப்பதால் இலக்கியம் சமுதாயத்தின் சாதனமாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால் ரசனையோடு அது பயனையும் அளிக்க வேண்டும். அதற்கு எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவு எதைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதும் முக்கியம். இலக்கியத்தின் ஜீவனே உள்ளடக்கம் தான். உருவம் அதன் உடல் மட்டுமே. எனவே உள்ளடக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை எவ்வாறு புறக்கணிக்க முடியும்?”

இவ்வாறு விளக்கமாக பதில் அளித்த போதிலும் உருவவாதிகள் தமது எதிர்ப்பு நிலையிலிருந்து மாறவில்லை. இவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் எஸ்.பொன்னுத்துரை ஆவார்.

எழுத்தாளமை மிக்க சிறந்த எழுத்தாளரான எஸ்.பொ. ஆரம்பத்தில் இ.மு.எ.ச. வுடன் இணைந்து இயங்கி வந்தவராயினும் இலக்கியத்தில் தனிமனிதவாதத்தை வற்புறுத்தி வந்தார். உருவவாதத்தில் இதுவும் ஒர் அம்சமாகும். இ.மு.எ.ச. தனது இலக்கிய தத்துவார்த்த அடிப்படையில் தனிமனித வாதத்தை நிராகரித்தது. தனிமனிதவாதம் கூட்டுத்தலைமை ஸ்தாபனக்கட்டுப்பாடு, ஒன்றிணைந்த ஸ்தாபனச் செயற்பாடு என்பவற்றுடன் ஒத்துப்போகும் இயல்புடையதல்ல. இதனால் இவற்றுடன் இயங்கி வந்த இ.மு.எ.ச. வுடன் முரண்பட்டுக்கொண்டு அதிலிருந்து பிரிந்தார். இ.மு.எ.ச. வின் எதிரணிகள் வரவேற்ற தம்முடன் இணைத்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எஸ்.பொ. வும் அவர்களுடன் சேர்ந்து இ.மு.எ.ச. வுக்கு எதிரான பிரசாரத்தில் மும்முரமாக ஈடுபட்டபோது “நற்போக்கு இலக்கியம்” என்றும் தனது கோட்பாட்டை முன்வைத்தார். இ.மு.எ.ச. நடத்திய ஒரு விழாவில் உரையாற்றிய ச.நடேசப்பிள்ளை இலக்கியம் நற்போக்குடையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்றார். இந்த வசனத்தை அடியொட்டி எஸ்.பொ. வினால் பிரசுரிக்கப்பட்டதே “நற்போக்கு இலக்கியம்”. இதன் உள்ளர்த்தம் முற்போக்கு இலக்கியம் கெட்டது என்பதாகும்.

ஆனால் உண்மை என்னவெனில், நல்லவை முற்போக்கானது. கெட்டவை பிற்போக்கானது. முற்போக்குவாதம் நல்லவற்றையே கொண்டிருப்பதால் தாக்கப்படி முற்போக்கு என்பதே நற்போக்குத்தான். எனவே முற்போக்கு, பிற்போக்கு ஆகிய இரு முகாம்களுக்கிடையில், நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்குமிடையில், சரியானதுக்கும் பிழையானதுக்குமிடையில் வேறொன்று இல்லை. அப்படி ஒன்று இருப்பதாக எண்ணுவது அர்த்தமற்றது. இது எஸ்.பொ. வககு தெரியாததல்ல. எனினும் இ.மு.எ.ச. வுக்கு எதிராகத் தான் ஒரு கோட்பாட்டை முன்வைக்கவேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே "நற்போக்கு இலக்கியத்"தை முன்வைத்தார். எனவேதான் இக்கோட்பாட்டிற்கு எந்தவொரு இலக்கிய சித்தாந்த அடிப்படையும் இல்லாதிருந்தது. "இக்கோட்பாடு" பற்றி எந்தவொரு தெளிவான விளக்கத்தையும் அவர் கூறவில்லை. அதன் வட்சணங்களை எடுத்துக்காட்டவில்லை. இது பற்றி அவர் கூறியதெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று முரணாகவும், கருத்து மயக்கங்களைக் கொண்டனவாகவும் இருந்தன. எழுத்தாளர்களால் இது ஆகர்ஷிக்கப்படவில்லை. எனவே, இலக்கிய சித்தாந்த அடிப்படையில்லாத அவரது "நற்போக்கு இலக்கியம்" காலான்றி நிற்கவில்லை. தகரக் குவளைக்குள் கற்களைப் போட்டு வெறும்மனே கலகல சப்தத்தைக் கிளப்பி விட்டு ஓய்வதைப்போல் "நற்போக்கு இலக்கியம்" ஓய்ந்தது.

சாகித்திய விழா

இ.மு.எ.ச. மேற்கூறிய போராட்டங்களை நடத்தி வெற்றியீட்டிய போதிலும் எதிரணியினர் அடங்கியிருக்கவில்லை. அவர்கள் தமது உள்ளக்கிடக்கையை நிறைவேற்ற சாகித்திய மண்டலத்தைப் பயன்படுத்த முனைந்தனர். அதன் எதிரொலிதான் 1963 ஓக்டோபரில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் ஏற்பட்ட குழப்பம்.

அக்காலகட்டத்தில் கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய சாகித்திய மண்டலத்தில் சிங்கள பெளத்த ஸ்தாபனங்களின் பிரதிநிதிகளும் தமிழ்ப் பெரியார் க.நடேசப்பிள்ளை-கலாநிதி அ.சதாசிவம் உட்பட மற்றும் சிலரும் முஸ்லிம்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கலாநிதி எம்.எம்.உவைஸும், எம்.எம்.சமீமுமும் (கல்விப் பணிப்பாளராயிருந்தவர்) உறுப்பினர்களாயிருந்தனர்.

சாகித்திய மண்டலம் கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கும் ஓர் அரச நிறுவனம். அது சுயேச்சையாகவே இயங்கும். முன்னர் அப்படித் தான் இயங்கியது. நூல் தெரிவில் அரசு தலையிடுவதில்லை.

சாகித்திய மண்டலமே நூல்களுக்கான தேர்வாளர்களை நியமிக்கும். இவர்களின் பெயர்கள் பகிரங்கப்படுத்தப்படுவதில்லை. ரகசியமாகவே இருக்கும். தேர்வாளர்கள் நூல்களை கருத்தூன்றிப் படித்து பரிசுக்கான நூல்களைத் தேர்வு செய்து அறிவிப்பார்கள். அவற்றிற்கே பரிசளிக்கப்பட்டு வந்தது. இவ்வகையால்தான் டொமினிக் ஜீவாவின் "தண்ணீரும் கண்ணீரும்" சிறுகதை நூலுக்கு பரிசு வழங்கப்பட்டது. இதுவும் எதிரணியை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. எனவே இதன் பின்னர் சாகித்திய மண்டலத் தமிழ்க் குழுவில் இடம்பெற்றிருந்த பெரும் பான்மையினரான எதிரணியினர் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்குப் பரிசளிப்பதில்லை என தீர்மானித்தனர். (இது பின்னர்தான் தெரியவந்தது) இதனை அறிந்து கொள்ளாத செ.கணேசலிங்கன் தான் வெளியிட்ட இளங்கீரனின் "நீதியே நீகேள்" நாவலை அதன் வெளியீட்டு விழாவுக்கு முன்னதாகவே சாகித்திய மண்டலத் தேர்வுக்கு அனுப்பி வைத்தார். நாவல் தேர்வுக்கு அவர்களாலேயே தேர்வாளராக நியமிக்கப்பட்ட ஈழத்துச் சிறுகதையாளர்களில் முன்னோடிகளான மூவரில் ஒருவரான சி.வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் "நீதியே நீகேளை"த் தெரிவு செய்து பரிசுக்குச் சிபார்சு செய்த போதிலும் அந்நாவல் பரிசு பெறாமல் தடுக்கப்பட்டது.

இது கொழும்பில் நடந்த இந்நாவலின் வெளியீட்டின் போதுதான் அம்பலமாயிற்று. இவ்விழாவுக்கு தலைமை வகித்த சி.வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் தனது தலைமை உரையின் போது நாவல்களுக்குத் தேர்வாளராக தான் நியமிக்கப்பட்டதையும், "நீதியே நீகேள்" நாவலைத்தான் தேர்வு செய்தமைக்குரிய காரணங்களையும் தெரிவித்து அந்நாவலுக்குப் பரிசளிக்கப்படாதது அநீதி எனவும் கண்டித்தார். மேலும் "இவ்வாறு நடக்குமென்று முன்கூட்டியே தீர்க்கதரிசனமாக உணர்ந்தபடியால்தான் இந்நாவலுக்கு அதன் ஆசிரியர் "நீதியே நீகேள்" என்னும் பெயரைச் சூட்டினார் போலும்" என்றும் கூறினார்.

பிரசித்தி பெற்ற-வாசகரால் பெரிதும் புகழப்பட்ட இந்நாவலுக்கு தேர்வு அடிப்படையில் பரிசளிக்கப்படாமல் தடுக்கப்பட்ட இந்த அநீதி இலக்கிய அபிமானிகள், வாசகர் மத்தியில் பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பி, கேள்விக்களைகளும், கண்டனங்களும் எழுப்பப்பட்டன. குறிப்பாக முற்போக்கு எழுத்தாளரைக் குமுறச் செய்தது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை இது தனிப்பட்ட ஒர் எழுத்தாளருக்கு இழைக்கப்பட்ட ஒரு அநீதியாகக் கருதவில்லை. சிறுஷ்டி எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் எதிராக இழைக்கப்பட்ட ஒரு அநீதி எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். சாகித்திய மண்டலம் சுயேச்சையான நிறுவனம். தகுதியான அடிப்படையில் நூல்களைத் தெரிவு செய்யவே தேர்வாளர்களை நியமிக்கிறது. சொந்த விருப்பு

வெறுப்புகளுக்கு அதில் இடமில்லை. எனவே எதிரணியினரின் இத்தகைய சதிகளை சாகித்திய மண்டலத்துள் தொடர அனுமதிக்கக்கூடாது என்று இ.மு.எ.ச. வினர் தீர்மானித்தனர்.

மற்றொரு பிரச்சனை, சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்ப் பிரிவின் சிரேஷ்ட உறுப்பினர் எம்.எம்.சமீம் அவர்களுக்கு நடந்த புறக்கணிப்பாகும். சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ் பிரிவுக்கு தமிழ் பெரியார் சு.நடேசப்பிள்ளை தலைவராக இருந்தார். சாகித்திய மண்டலக் கூட்டங்கள் அனைத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து கலந்துகொள்வதற்கு அவருக்கு வசதியாக இருக்கவில்லை போலும். அவர் வராத சமயங்களில் கலாநிதி ஆ.சதாசிவம் தலைமை வகித்திருக்கிறார். தமிழ்ப் பிரிவின் செயல்பாட்டிற்கு அவரே பொறுப்பாயிருந்திருக்கிறார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக்குழு உறுப்பினரான எம்.எம்.சமீம் சாகித்திய மண்டலத்தின் சிரேஷ்ட உறுப்பினராயிருந்த போதிலும் அவர் கூட்டங்களுக்கு அழைக்கப்படாமல் புறக்கணிக்கவும்பட்டார். (அவர் அழைக்கப்படாமல் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் தான் நீதியே நீகேள் நாவலுக்கு பரிசளிப்பதில்லை என முடிவு செய்யப்பட்டது.) யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவுக்குக் கூட சமீமுக்கு அழைப்பு அனுப்பப்படவில்லை. இந்தப் பின்னணியிலேதான் சாகித்திய விழா குழப்பம் நிகழ்ந்தது.

1963 ஒக்டோபர் 5ந் திகதி யாழ்.இந்துகல்லூரி மண்டபத்தில் நடந்த இவ்விழாவுக்கு போவதென்றும் சதாசிவமும் அவர்தம் சகாக்களும் செய்த அநீதிகளையும் புறக்கணிப்பையும் விழாவில் அம்பலப்படுத்த வேண்டுமென்றும் இ.மு.எ.ச. தீர்மானித்தது. விழா நடைபெற்ற அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த இ.மு.எ.ச. தேசிய சபை உறுப்பினர் கூட்டத்தில் தீர்மானம் மீள் பரிசீலிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

தமிழ்ப் பெரியார் திரு.சு.நடேசப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் சாகித்திய விழா ஆரம்பமாயிற்று. நடேசப்பிள்ளை தனது தலைமை உரையை நிகழ்த்த எழுந்தபோது சமீம் உடனே எழுந்து விழா நிகழ்ச்சிகளுக்கு முன்னதாகத் தான் சில விஷயங்களைத் தெரிவிக்க அனுமதியளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டார். மேடைக்கு வந்து சொல்லுங்கள் என்று தலைவர் அனுமதி வழங்கினார். சமீம் மேடைக்குச் சென்று கூறத்தொடங்கினார்:

“நான் சாகித்திய மண்டலத்தில் சிரேஷ்ட உறுப்பினன். முஸ்லிம்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவே கலாநிதி உவைஸும் நானும் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டோம்.

மொழியடிப்படையில் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ் பிரிவினையே நாம் இருவரும் இயங்கி வருகிறோம். இருந்த போதிலும் சாகித்திய மண்டலத்தின் சில கூட்டங்களுக்கு எனக்கு அழைப்பு அனுப்பப்படவில்லை. இவ்வாறு நான் நாசூக்காக புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளேன். நான் இ.மு.எ.ச. சேர்ந்தவன் என்பதுதான் இப்புறக்கணிப்புக்குக் காரணம் என்று தோன்றுகிறது. நான் சமூகமளிக்காத கூட்டம் ஒன்றில்தான் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுக்கான நூல்கள் பற்றி முடிவெடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தச் சாகித்திய விழாவுக்கு சிங்கள உறுப்பினருக்கு கூட விமான டிக்கெட்டுடன் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. எனக்கு அழைப்பில்லை. தலைவர் அவர்களே, மேடையில் உங்களுக்குப் பக்கத்தில் கலாநிதி சதாசிவம் இருக்கிறார். அவரையும் விட சிரேஷ்ட உறுப்பினரான எனக்கு மேடையில் இடமில்லை, ஏன்? இந்த புறக்கணிப்புக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கூறுங்கள் " என்று கூறிவிட்டு மேடையை விட்டு இறங்கினார்.

நடேசுபிளை அவர்கள் தன் அருகிலிருந்த சதாசிவத்தைக் கேள்விக்குறியுடன் நோக்கினார். அவர் ஒரு பதிலும் அளிக்காமல் மௌனமாயிருந்தார். மேடையில் இருந்த மற்றவர்களும் மௌனமாகவே இருந்தனர். இ.மு.எ.ச. வின் பொதுச் செயலாளரான பிரேம்ஜி எழுந்து இ.மு.எ.ச.வின் முடிவைத் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது, தயவு செய்து அனுமதி தாருங்கள் என்று தலைவரிடம் கேட்டார். தலைவர் அவரை மேடைக்கு அழைத்தார். பிரேம்ஜி அங்கு சென்றார். "இவ்வருடம் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ் நூல்களுக்கான தேர்வு எவ்வாறு நடந்தது?" என்ற முதல் கேள்வியை எழுப்பினார். மண்டபத்தில் இருந்த ஒருவர் எழுந்து "இங்கே கேள்விகள் எழுப்பத்தேவையில்லை. இது அதற்குரிய இடமுமல்ல, நிகழ்ச்சி நிரலில் உள்ளவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் பேச அனுமதியளிக்க வேண்டாம் என தலைவரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

தன் முதல் கேள்வியுடன் மேடையில் நின்றிருந்த பிரேம்ஜி "நாங்கள் சாகித்திய மண்டலத்தில் இல்லை. அங்கே போய் இது தொடர்பாக நியாயம் கேட்க முடியாது. கேட்பதற்கான வேறு எந்த இடமும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்காது. அதனால்தான் மக்கள் குழுவியுள்ள இந்த இடத்தில் எங்கள் கேள்வியை முன் வைக்கிறோம்." என்றார்.

முன்னவர் திரும்பவும் எழுந்து இ.மு.எ.ச. வைக் காரசாரமாகத்தாக்கத் தொடங்கினார். தலைவர் அவரை இடைமறித்து அமரச்செய்து விட்டு "நால்தேர்வில் எனக்குச் சம்பந்தமில்லை, என்ன Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org எனக்குத் தெரியாது "

என்று கூறினார்.

உடனே கூட்டத்திலிருந்து ஒருவரின் குரல் ஒலித்தது. "ஐயா, இதிலிருந்து நீங்கள் சமூகமளிக்காத ஒரு சாகித்திய மண்டலக் கூட்டத்திலேயே இந்த அநீதி இழைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது புலனாகிறது. ஆகவே இந்த சதிக்கும்பலில் நீங்கள் இருக்க வேண்டாம். ராஜினாமாச் செய்யுங்கள். இந்த சாகித்திய விழாவுக்கு நீங்கள் தலைமை வகிக்கவும் வேண்டாம். நடந்த அநீதிக்கு நீங்கள் உடந்தையாளரல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் நீங்கள் தலைமை வகிக்காமல் மேடையை விட்டு இறங்குவது நல்லதல்லவா? தங்களின் நேர்மையான பண்புக்கு" என்று தொடங்கும் போது

"பொத்தடா வாயை" என்று மற்றொரு ஆங்காரமான குரல் ஒலித்தது. தொடர்ந்து "மேடையை விட்டு இறங்க வேண்டாம் ஐயா, காதையர்களின் கட்டளைக்கு நீங்கள் அடிபணிய வேண்டாம்" என்று ஒருவர் கூறினார். இதனையடுத்து கூச்சலும் குழப்பமும் உண்டாயிற்று. எங்கிருந்தோ சில கூழ் முட்டைகள் மேடையை நோக்கி வந்தது. கூழ்முட்டைகளை வைத்திருந்தவர்களிடமிருந்து, அவற்றை பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும், பிரேமஜியும் மற்றும் இ.மு.எ.ச. தலைமைக்குழு உறுப்பினர்களும் பறித்து அப்புறப்படுத்தினர். இதன்பின் தலைமைக் குழு தீர்மானத்திற்கமைய இ.மு.எ.ச. உறுப்பினர்களும் அனாதாபிகளும் பெருந்திரளாக கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறப்படுதல் செய்தனர். பரிசுபெற்ற ஒரு கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளரும் பகிஷ்கரிப்பில் பங்கெடுத்தது வெளியேறினார்.

இந்தச் சம்பவத்தை எதிரணிகள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி இ.மு.எ.ச. வுக்கு எதிரான பிரசாரத்தைத் தொடர்ந்தன. மிகவும் கீழ்த்தரமாகவும் வசைபாடின. குழப்பம் விழிவிப்பவர்கள். காதையர்கள். இவர்களிடம் எப்படி தமிழ் இலக்கியத்தை எதிர்ப்பார்க்க முடியும்?— இவ்வாறெல்லாம் துஷ்பிரசாரத்தை முடுக்கிவிட்டனர்.

இ.மு.எ.ச. இதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மாநாடுகளில், விழாக்களில், கூட்டங்களில் சிலபோது குழப்பங்கள் ஏற்படுவது ஒன்றும் புதுமையல்ல. நீதிக்காகவும் உரிமைக்காகவும் அநீதிக்கு எதிராகவும் குரல் எழுப்புவதும் கிளர்ச்சி செய்வதும் சரியானது. நியாயமானது. சாகித்திய மண்டலத்தைப் பயன்படுத்தி சதாசிவம் கோஷ்டி அநீதி இழைக்காவிட்டால் மேற்படி சம்பவம் நடந்திருக்காது. குழப்பத்திற்கு மூலகர்த்தாக்களே அவர்கள்தான். எனிலும் விழாவின் இந்த குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை மட்டும் பகிஷ்கரித்து ஆட்சேபிக்காமல் செய்வதாக மட்டுமே

இ.மு.எ.ச. செயற்குழு தீர்மானித்திருந்தது. இ.மு.எ.ச. வின் இந்த முடிவு விழா ஏற்பாட்டாளருக்குக் கடிதம் மூலம் முன்னமேயே உத்தியோக பூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆக இந்த அசம்பாவிதங்களுக்கு இ.மு.எ.ச. பொறுப்பாளியல்ல. ஆத்திரமுற்ற ஒரு குழுவினர் இதைச் செய்திருக்கலாம். என்றாலும் பின்னர் நடந்த பொலிஸ் விசாரணையில் இது சம்பந்தமான உண்மைகளை விளக்கிய பொதுச்செயராளர் அசம்பாவிதங்கள் உட்பட அனைத்திற்கும் நாங்கள் தார்மிக பொறுப்பேற்கிறோம் என்று தெரிவித்தார். உண்மையை உணர்ந்த பொலிஸ் அதிகாரிகள் தொடர்ந்து எவ்வித சட்டபூர்வ நடவடிக்கைகளையும் எடுக்காது செய்யப்பட்ட புகாரை நிராகரித்தனர்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் மற்றொரு சம்பவத்தையும் எடுத்துக்காட்டலாம்.

1907 இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாடு குஜராத் மாநிலத்தின் சூரத் என்னும் ஊரில் நடந்தது. (இதனால் இது சூரத் காங்கிரஸ் எனப் பெயர் பெற்றது) இந்த மாநாட்டில் கோகலே தலைமையிலான மிதவாதிகளும் திலகரின் தலைமையிலான தவிரவாதிகளும் பலமாக மோதிக்கொண்டனர். திலகரை ஆதரித்தவர்களான மகாகவி பாரதியார், தேசபக்தரும் தமிழறிஞருமான வ.உ.சிதம்பரணார், சுப்பிரமணியசிவா தலைமையில் நூறுபேர் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இம்மாநாட்டுக்குப் போயிருந்தனர். மோதலில் இவர்களும் கலந்து கொண்டு தம் கைவரிசையைக் காட்டினார்கள். கதிரைகள் முறிக்கப்பட்டன, வீசப்பட்டன. கைகலப்புக்கும் முஷ்டித்தாக்குதல்களும் நடந்தன. மிதவாதிகளின் முக்கியஸ்தரான சுரேந்திரநாத் பாண்டிக்குச் செருப்புடியும் விழுந்தது. இக்கலவரத்தினால் காங்கிரஸ் நடைபெறவில்லை. சூரத் காங்கிரஸ் உடைந்தது தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் முரட்டுத்தனத்தால்தான் என அக்காலத்தில் கூறப்பட்டது. "சூரத் காங்கிரஸ் உடைபட்டது நாட்டு நன்மைக்காயின் அந்தப் பெரிய புண்ணியத்தைத் தமிழர்கள் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடலாது?" என்று வ.ரா.போன்றவர்கள் கேள்வி எழுப்பவும் செய்தனர். தவிரவும் சூர்த்காங்கிரஸ் கலவரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பாரதியாரும் மற்றவர்களும் நடந்து கொண்டது முரட்டுத்தனம் என்று கூறப்பட்டதே தவிர "காடையர்கள்" என்று வசைபாடவில்லை.

ஸ்தம்பிதம்

1963 க்குப்பிறகு இ.மு.எ.ச. சிறிதுகாலம் இயங்காமல் தேக்கமடைந்திருந்தது. இதனையும் திரித்துக் கூறினார். சாகித்திய

விழா சம்பவத்தினால் முற்போக்கினர் மக்களுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் பதுங்கி விட்டனர், மூலையில் ஒதுங்கிவிட்டனர் என்றெல்லாம் எதிரணியினர் கூறித்திரிந்தனர்.

இ.மு.எ.ச. வில் முன்னணியில் நின்று உழைத்தவர்கள் மிகவும் நெஞ்சுரம் வாய்ந்தவர்கள். நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகள், சோதனைகளில் துவண்டு போகிறவர்களல்லர். தளர்வடைந்து ஒதுங்குகிறவர்களுமல்லர். செயல்தன்மையுள்ள எந்தவொரு இயக்கத்தின் பயணமும் நேர்கோட்டில் செல்வதல்ல. வளைந்தும் நெளிந்தும் செல்லும். ஏற்ற, இறக்கங்களையும் சந்திக்கும். இதனைத் தெளிவாய்ப் புரிந்தவர்கள். சாகித்திய விழா குழப்பத் திற்குரிய காரணங்களை, இலக்கியவாதிகள் மக்கள் மத்தியில் கொண்டுபோக அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூற இ.மு.எ.ச. சவுக்கு தெம்பும் திராணியுமிருந்தது. தொடர்ந்து தீவிரமாக இயங்கி யிருக்கும். அதனால் அது முடிந்திருக்கும். ஆனால் தேக்கத்திற்குக் காரணம் வேறு.

1956 விருந்து சர்வதேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திற்குள் தத்துவப் போராட்டம் ஒன்று நடந்து கொண்டு வந்தது. வரலாற்றில் முன்னெப்பொழுதும் நடந்திராத உலகம் தழுவிய இத்தத்துவப் போராட்டம் 1960களின் ஆரம்பத்தில் உச்சத்தை எட்டியது. உலகம் முழுவதும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் மற்றும் அதன் இயக்கங்களுக்கிடையே நடந்த பிரசித்தி பெற்ற இப்போராட்டம் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் பாதித்தது. இதனால் கட்சியும் அதன் மற்றைய ஸ்தாபனங்களும் பிளவுண்டன.

இ.மு.எ.ச. வில் கம்யூனிஸ்டுகள் இருந்தாலும் அது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஸ்தாபனமல்ல. அது ஒரு சுயேச்சையான ஸ்தாபனம். கட்சிக்கும் இ.மு.எ.ச. வுக்கும் இடையே ஸ்தாபனம் சம்பந்தமான எவ்விதத் தொடர்பும் இருந்ததில்லை. இ.மு.எ.ச. வின் ஸ்தாபனக் கூட்டங்களில் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலாவது கட்சித் தலைவர்கள் பங்கு பற்றியதில்லை. கட்சியிடமிருந்து ஒரு சிறு உதவியைக் கூடப் பெற்றதில்லை. இ.மு.எ.ச. தனது மேடைகளில் கட்சிப் பிரசாரம் செய்ததில்லை. இ.மு.எ.ச. வின் இலக்கியம் சம்பந்தமான கொள்கை கோட்பாடுகளை வகுப்பதிலும் நடவடிக்கைகளிலும் இயக்கங்களிலும் எந்தவித கட்சித் தலையீடும் இருந்ததில்லை.

இ.மு.எ.ச. கம்யூனிஸ்டுகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பொது ஸ்தாபனம் கம்யூனிஸ்டுகளையும் கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள், கல்விமான்களையும் கொண்ட ஒரு பரந்த அமைப்பு. அரசியல்

கொள்கை வேறுபாடுகள் உள்ளோர்கூட அதில் இருந்தனர். கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத கல்விமான்கள் தமிழறிஞர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்களைத் தன் மாநாடுகளிலும் விழாக்களிலும் கூட்டங்களிலும் தலைமை தாங்கவும் உரை நிகழ்த்தவும் வைத்தது. இ.மு.எ.ச. வின் செயற்பாடுகள் கட்சியின் வழிகாட்டலிலோ, ஆலோசனைகளிலோ நடத்தப்பட்டவையல்ல. இ.மு.எ.ச. தானே வகுத்துக்கொண்ட கொள்கை, கோட்பாடுகள், வேலைத் திட்டங்களின்படி இயங்கியது. அதனால்தான் அது எழுத்து எழுத்தாளர்களையும் இலக்கிய அரங்கையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் தலைமை நிறுவனமாகத் திகழ்ந்தது.

அதேசமயம் இ.மு.எ.ச. வில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்கள் இ.மு.எ.ச.வின் செயற்பாடுகளிலும் இயக்கங்களிலும் முன்னணியில் நின்று அயராது உழைத்தனர். கட்டுக்கோப்பாகவும் கூட்டுத் தலைமையாகவும் ஒன்றிணைந்தும் இயங்கினர். இ.மு.எ.ச.வின் தொடர்ச்சியான, சோர்வற்ற, கட்டுப்பாடான செயற்பாட்டிற்கு இதுவே அடிப்படைக் காரணியாக இருந்தது.

உலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் நிகழ்ந்த உடைவுகள் இவங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள்ளும் பிரதிபலித்தது. இ.மு.எ.ச.வில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்களிடமும் தாக்கத்தை உண்டாக்கின. அவர்களும் தமக்குள் பிளவுண்டு பிரிந்தனர். இது இ.மு.எ.ச.வில் இருந்த கட்சி சாராத மற்றவர்களையும் சோர்வடையச் செய்தது. இதனால் இ.மு.எ.ச. நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்தது. பிளவு ஏற்படக்கூடிய விதமான அச்சுறுத்தல்கள் தலை தூக்கின. இந்நிலையில் ஸ்தாபனம் இயங்குவதை சிறிது காலத்திற்கு முடக்கி வைப்பதே பிளவைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரே வழி என்று இ.மு.எ.ச.வின் முக்கிய தலைமைக்குழு உறுப்பினர்கள் தீர்மானித்தனர். இந்த முடிவு புத்தியூர்வமானது என்பதை காலமும் அனுபவமும் நிரூபித்தது.

இதில் இரண்டு விஷயங்கள் கவனிக்கத்தக்கவை. ஒன்று: கம்யூனிஸ்டுகளிடையே பிளவுகள் ஏற்பட்ட போதிலும் இ.மு.எ.ச. பிளவுடடவில்லை. அது கட்சி ஸ்தாபனமல்ல என்பதற்கு இதுவே அத்தாட்சி. மற்றது: சாகித்திய விழா 1963 ஓக்டோபர் இறுதிப்பகுதியில் நிகழ்ந்தது. ஒரே மாதத்தில் இவை இரண்டும் நிகழ்ந்ததால் காக்கை இருக்க பனம்பழம் விழுந்ததுபோன்றதாகி விட்டது. இதை எதிரிஅணியினர் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு சாகித்திய விழா அசம்பாவிதம்தான் இ.மு.எ.ச.வின் வீழ்ச்சிக்கு காரணம் என்று பிசத்தித் திரிந்தனர். வீழ்ச்சியல்ல - தேக்கம். இ.மு.எ.ச.வின் தேக்கத்தைக் கண்டு எதிரியினர் வீறுடன் இயங்கி

இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு ஸ்தாபன அமைப்போ, கொள்கையோ, வேலைத்திட்டமோ இல்லாமல் இ.மு.எ.ச.வை எதிர்ப்பது ஒன்றே நோக்கமாக இருந்து இயங்கியதால் இ.மு.எ.ச.வின் தேக்கநிலை அவர்களையும் ஓயச்செய்தது.

எழுபதுக்குப் பிறகு

1963லிருந்து ஏறத்தாழ இ.மு.எ.ச. ஏழு வருடங்கள் இயங்காமலிருந்த காலம் இலக்கிய இயக்கத்தில் ஒரு தேக்க காலமாக இருந்தது என்றாலும் 1970ல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றமும் புதிய கூட்டணி அரசின் தோற்றமும் புதிய சூழ்நிலையைத் தோற்றவித்தன. அமைச்சர் குமாரசூரியர் தலைமையில் தமிழ் ஆலோசனைக் குழு செயற்பட்டது. அதன் செயலாளராக இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி பணியாற்றினார். இக்குழு தமிழ் விவகாரங்கள் உட்பட கலை, இலக்கிய துறைகளில் செயற்பட்டது. கலாசாரப்பேரவை மீள் அமைக்கப்பட்டது. அதில் இ.மு.எ.ச.வின் சிலர் அங்கம் வகித்து இயங்கினர். 1972 ஜனவரி 16ந் திகதி யாழ்நகரில் நடந்த கலாசாரப்பேரவையின் தமிழ் இலக்கிய விழாவுக்கான செயற்குழுவில் இ.மு.எ.ச.வைச் சேர்ந்த கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி, ஈழத்துசோமு, டொமினிக்ஜீவா ஆகியோர் இடம்பெற்றிருந்தனர். இவ்விழாவினையொட்டி வெளியிடப்பட்ட மலருக்கு ஈழத்துச்சோமு பொறுப்பாசிரியராய் இருந்தார். விழா சிறப்பாக நடந்தேறியது. மலரில் இ.மு.எ.ச.வைச் சேர்ந்த கலாநிதி கா.சிவத்தம்பி, கலாநிதி க.கைலாசபதி, சிலலையூர் செல்வாசன், நா.சோமகாந்தன், முருகையன், இ.சிவானந்தன் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றிருந்தன.

பத்திரிகையாளர் ஒன்றியம்

“தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதியாகும் தமிழ் சஞ்சிகைகளை நிறுத்துவது பற்றிய விவகாரம் அமைச்சரவைக் கூட்டத்திற்கு வந்தது. இது பற்றி தமிழ் அறிஞர்கள் எழுத்தாளர்களுடன் ஆலோசித்தே முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று தமிழ் ஆலோசனைக்குழு அன்றைய பிரதமரிடம் பிரஸ்தாபித்தது. அதன்பேரில் பிரபல தமிழ் அறிஞர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகையாளர்களையும் அழைத்து நீண்ட ஆலோசனைகள் நடத்தப்பட்டன. இதன் மூலம் ஏகமனதாக எடுக்கப்பட்ட முடிவே பின்னர் இது சம்பந்தமான அமைச்சரவைத் தீர்மானமாகியது.

இதைத் தொடர்ந்து 1972 ஜனவரி 9ந் திகதி அப்போதைய

அமைச்சர் திரு. குமாரசூரியர் தலைமையில் ஈழத்து தமிழ் சஞ்சிகைகளினது ஆசிரியர்கள் வெளியீட்டாளர்களின் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. தமிழ் ஆலோசனைக்குழுச் செயலாளர் பிரேமஜி அதில் விரிவான ஒரு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்.

நாவலர் முத்திரையும் நினைவு இல்லமும்

இ.மு.எ.ச.வின் கோரிக்கையின் பேரில் 1971 நாவலர் முத்திரை வெளியிடப்பட்டது. நாவலர் வாழ்ந்த இல்லம் சுவீகரிக்கப்பட்டு தேசியச் சொத்தாக்கப்பட்டது. இந்தக் காலப்பகுதியில் இ.மு.எ.ச.வினால் ஏற்கனவே முன்வைக்கப்பட்ட இந்திய வர்த்தக சஞ்சிகைகள் நூல்களுக்கு இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு, நாவலர் இல்லம் தேசியச் சொத்தாக்கப்படுதல் ஆகிய கோரிக்கைகள் அரசினால் ஏற்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. "வீரகேசரியின் நூற்பிரகர முயற்சியின் வெற்றி இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய இலக்கிய கோஷத்தின் வெற்றியாகும்" (கலாநிதி கா.சிவதத்தம்பி. தே.ஒ.மலர்). தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு உடனடியாக ஒரு ஜனநாயகத் தீர்வு காண்பதற்கான ஒரு திட்டத்தை இ.மு.எ.ச. பொதுச்செயலாளர் தமிழ் ஆலோசனைக் குழுவிடம் சமர்ப்பித்தார். இதனை சாதனையாக்க ஒரு பேரியக்கம் தேவைப்பட்டது.

இந்தப் புதிய சூழலிலும் பொறுப்பேற்புப் பின்னணிமிலும் இ.மு.எ.ச. மீண்டும் இயங்குவது அவசியத்தேவையாகியது. தத்துவப் போராட்டமும் ஓய ஆரம்பித்திருந்தது. சித்தாந்த வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்து ஒன்றுபட்டு இயங்கலாம் என்ற உணர்வும் நல் விளக்கமும் உருவாகியிருந்தது. இ.மு.எ.ச.வின் செயற்குழுவும் தேசிய சபையும் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கின. யாழ்.கிளையும் நந்தியை தலைவராகவும் தெனியாணைச் செயலாளராகவும் கொண்டு திரும்பவும் இயங்க ஆரம்பித்தது. தத்துவார்த்த வேறுபாடுகளுக்கு மத்தியிலும் பொது வட்சியங்களுக்காக சேர்ந்து இயங்க முடியும், இயங்க வேண்டும் என்ற இ.மு.எ.ச.வின் நிலைப்பாடு வெற்றி பெற்றது. இது உலக முற்போக்கு சக்திகளுக்கே ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்தது.

யாழ். பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் மண்ணில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை தமிழ் மக்களின் நீண்ட கால அபிலாஷையாக இருந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில்

நிறுவப்படும் என்று ஐக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் வாக்குறுதியளித்த போதிலும் இதை நிறுவுவதில் தேவையற்ற காலதாமதம் ஏற்பட்டது. இது பற்றி விவாதித்த தமிழ் ஆலோசனைக் குழு யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தை விரைவில் அமைப்பதற்கான ஒரு இயக்கத்தை நடத்துவது என்று தீர்மானித்தது. இதுபற்றி ஆலோசிக்க தலைசிறந்த கல்விமான்களையும் கல்லூரி அதிபர்களையும், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களையும், பத்திரிகையாளர்களையும் கொண்ட ஆலோசனைக் கூட்டம் ஒன்றை அமைச்சர் குமாரசூரியர் கூட்டினார். இதில் யாழ். பல்கலைக்கழக அமைப்புக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக அமைச்சர் குமாரசூரியரும், செயலாளராக தமிழ் ஆலோசனைக்குழு செயலாளர் பிரேமஜியும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இக்குழு அன்றைய கல்வி அமைச்சர் கலாநிதி பதியுதீன் முஹமத்தையும் மற்றும் பல அமைச்சர்களையும் சந்தித்தது. பிரதமருக்கு ஒரு மகஜரை அனுப்பியதுடன் பல்வேறு வழிகளிலும் யாழ். பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதைத் துரிதப்படுத்தச் செயற்பட்டது. இறுதியில் யாழ். பல்கலைக்கழக வளாகம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக பேராசிரியர் கைலாசபதியை நியமிப்பது என்ற இறுதி முடிவில் இக்குழுவின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் நிர்ணயமான பாத்திரத்தை வகித்தனர்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு

இ.மு.எ.ச. எழுத்தாளர்களை மட்டும் கொண்ட நிறுவனமல்ல. எழுத்தாளரல்லாத கலை-இலக்கியத்தில் ஆர்வமும் அரசியல் சமூக விவகாரங்களில் அக்கறையும் முற்போக்கு கருத்துக்களும் உடையவர்களும் அதில் இணைந்திருந்தார்கள். இதனால் இ.மு.எ.ச. பரந்துபட்ட இயக்கமாகவும் திகழ்ந்தது. அதுபோல இ.மு.எ.ச. இலக்கியத்துக்காக மட்டும் இயங்கவில்லை. இது நிறுவப்பட்ட போது வெளியிட்ட கொள்கைப் பிரகடனத்தின்படி இலக்கியத்துக்கு அப்பாலும் பார்வையைச் செலுத்தியது. தேசிய, சர்வதேச அரங்கில் நிகழும் சுதந்திரப் போராட்டங்கள், விடுதலை இயக்கங்கள், ஊனநாயக எழுச்சிகள் அனைத்திலும் அக்கறை காட்டியது. ஆதரித்து அறிக்கைகள் விடுத்தது. தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. இவ்வாறு அது அரசியல்-சமூக விவகாரங்களிலும் கவனம் செலுத்தும் நிறுவனமாகும். அது எந்தவொரு அநீதிக்கெதிராகவும், ஊனநாயக விரோதப் போக்குக்கெதிராகவும், இனப்பாகுபாட்டுக்கெதிராகவும், சாதிகொடுமைக்கெதிராகவும் குரல் எழுப்பாமல் இருந்ததில்லை. ஏதாவது உருப்படியாகச் செய்வதற்கு முயற்சி எடுக்காமல் இருந்ததில்லை. "70க்குப் பிறகு திரும்பவும் இயங்க ஆரம்பித்தபோது தீர்வு காணப்படாத

இனப்பிரச்சினையில் கவனஞ்செலுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

1956ம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு அமுலுக்கு வந்ததிலிருந்து தமிழ்-சிங்கள இனங்களுக்கிடையே பகைமையும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டில் வெடிப்பும் உண்டாயின. காலமும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. 1970 களில் மேலும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியது.

1970-ல் சமசமாஜ, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளையும் இணைத்துக் கொண்டு பதவிக்கு வந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் கூட்டரசாங்கம் புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியது. தமிழினத்தின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் கொண்டு வந்த திருத்தப் பிரேரணைகளை முற்றாக நிராகரித்துவிட்டு-பெரும்பான்மை அகந்தையுடன் புறக்கணித்து விட்டு-தான் தயாரித்த புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஒருதலைப்பட்சமாக நிறைவேற்றியது. தீர்க்கப்படாத மொழிப் பிரச்சனை, தமிழர்களுக்கு விகிதாசார அடிப்படையில் கூட உத்தியோக வாய்ப்பு அளிக்கப்படாமை, சகல மட்டங்களிலும் காணப்பட்ட இனப்பாகுபாடு, பல்கலைக்கழகங்களுக்கு தரப்படுதல் மூலம் அனாமதி மறுக்கப்பட்டமை - இவையெல்லாம் சேர்ந்து தமிழ் மக்களின் மனங்களில் ஏற்கனவே மூண்டிருந்த வெறுப்பையும் விரக்தியையும் விஸ்வரூபம் எடுக்கச் செய்து நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கின. பகைமைத் தீ கொழுந்து விட்டெரியவும் நாடு பிளவு படவும் கூடிய அபாயமும் தோன்றின. இதனை முன்கூட்டி உணர்ந்த இ.மு.எ.ச. நாடு பிளவு படாமல் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தவும் இனங்களுக்கிடையே சமாதானத்தையும் செளஜன்யத்தையும் ஏற்படுத்தவும் தீர்மானித்தது. அரசாங்கமும் அரசியல் கட்சிகளும் முன்னின்று செய்ய வேண்டிய இம்மகத்தான பணியில் இ.மு.எ.ச. மிகத்துணிச்சலாக இறங்கியது. இதன் விளைவுதான் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு.

இம்மாநாடு பற்றி 1974 மேமாதம் புதுமை இலக்கியத்தில் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டிருந்தது. அதில் சில பகுதிகள் கீழே தரப்படுகின்றன.

“தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டைக் கூட்டுவது என்று இ.மு.எ.ச. தீர்மானித்த போது அது சில அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாலும் தேவைகளாலும் வழிநடத்தப் பட்டே இந்த முடிவை எடுத்தது - அவையாவன:

1. மனிதனை மனிதன், இனத்தை இனம், நாட்டை நாடு சுரண்டாத ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தை உருவாக்க நாம்

போராடுகிறோம். இந்த புதிய சமுதாயம் அனைத்து இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களினதும் விவசாயிகளினதும் ஒன்றுபட்ட வர்க்கப் போராட்டத்தில்தான் உதயமாகிறது. வர்க்க ஒற்றுமைக்கும் சோஷலிஸத்திற்கான போராட்டத்திற்கும் இதன் வெற்றிக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாடு இன்றியமையாத முன்தேவை. இந்த வர்க்கத் தேவையை நிறைவு செய்யவே தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டைக் கூட்டுகிறோம்.

2. கலோனியலிஸப் பொருளாதாரத்தை ஒழித்து சுதந்திரமான தேசியப் பொருளாதாரத்தை உருவாக்குவது. சமுதாய, ஜனநாயக மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது உட்பட சில ஜனநாயகக் கடமைகளை எமது சமுதாயம் நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளது. தேசிய முன்னேற்றத்தையும் சமுதாய வளர்ச்சியையும் ஈட்ட தேசிய ஒருமைப்பாடு மீற முடியாத அத்தியாவசியத் தேவையாகும். இத் தேசிய தேவையை நிறைவேற்றவே மாநாட்டைக் கூட்டகிறோம்.

3. மக்களின் ஆதாயங்கள், முன்போதல்கள், வெற்றிகளை இன்று பாஸில சக்திகள் பயமுறுத்துகின்றன. இனப்பகை நிலவும் சூழலில்தான் பாஸிலம் தலைதூக்க முடியும் என்பது வரலாறு. பாஸில பயமுறுத்தலைத் தவிர்க்கவும் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கவும் தேசிய ஒருமைப்பாடு இன்றியமையாத தேவை. இந்த ஜனநாயகத் தேவையை நிறைவேற்றவே தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டைக் கூட்டுகின்றோம்.

4. நாம் நமது உயிரணைய மொழியை, அதில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களை, தமிழ் பண்பாட்டை, அதன் ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களை இதுய சக்தியுடன் நேசிக்கிறோம். எமது இந்த மகோன்னதமான சம்பத்துகள் இந்த நாட்டில் உரித்தான இடத்தைப் பெற்று சிறப்படன் திகழவும் வளரவும் வேண்டும் என்று விழைகிறோம். தமிழ் மக்கள் இந்த நாட்டின் தேசிய வாழ்வில், தேசிய நிர்மாணத்தில் கௌரவமான பங்காளிகளாக மாற வேண்டும் என்றும், ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் ஈழத்து தேசிய இலக்கியத்தில் மதிப்பான ஒரு இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்றும் இவற்றைச் சாதிக்கும் மெய்யான நிகழ்வுப்போக்கில்தான் உண்மையானதும் நிலையானதுமான தேசிய ஒருமைப்பாடு உருவாக முடியும் என்றும் நாம் நம்புகிறோம். தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு நியாயமான, கௌரவமாக தீர்வுகாண வேண்டும் என்ற தேவையை ஒட்டியே இந்த மாநாட்டை நாம் கூட்டுகிறோம். பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண்பதில் ஒரு ஆக்கபூர்வமாக பணியை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர வேறெவ்வித குறுகிய அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவும் இது கூட்டப்படவில்லை.

5. எழுத்தாளர்கள் நமது பண்பாட்டின், இலக்கியத்தின் உயர்ந்த மரபுகளை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள். "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற மகோன்னதமான சர்வதேசியக் கருத்துருவத்தையும் "முப்பது கோடி முகமுடையாள் எனில் உயிர் மொயம்புற ஒன்றுடையாள், செப்பு மொழி பதினெட்டு உடையாள் எனில் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்" என்ற அற்புதமான தேசிய ஒருமைப்பாட்டு கருத்து நிலையையும் முன்வைத்தது தமிழ் இலக்கியம் என்பதில் பெருமைப்படுகின்றோம். இந்த மகத்தான தமிழ் மரபின் வழி நின்றுதான் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டை நாம் கூட்டுகிறோம்.

6. இனப்பாகுபாடும் இனப்பகையும் இனவாதமும் சமுதாய வளர்ச்சியின் மனிதகுல ஒருமைப்பாட்டின் விரோத நிலைப்பாடுகளாகும். இவற்றின் எல்லா வடிவங்களிலும் வெளிப்பாடுகளிலும் இவற்றை ஒழிப்பதும், ஆரோக்கியமான இன அபிமானத்தை தேசிய முழுமைமில் சங்கமப்படுத்துவதும் சகல இன மக்கள் மத்தியிலும் நல்லெண்ணத்தையும் நல்லுறவையும் உருவாக்குவதும் தேசிய முன்னேற்றத்திற்கும் சகல தேசிய இனங்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் அத்தியாவசியத் தேவையாகும். இந்த ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்கத்தான் இம் மாநாட்டைக் கூட்டுகிறோம்.

7. மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயரும்போதும், கலாசாரத்தரம் உயரும்போதும் தான் இலக்கியம் வாளிப்பாக வளரும். கலை-இலக்கிய வளர்ச்சியின் இந்த அடிப்படைத் தேவையை

நிறைவேறச் செய்யத்தான் இம் மாநாட்டை நாம் கூட்டுகிறோம்.

இந்த மாநாட்டின் மூலம் எமது எதிர்பார்ப்புக்கள் என்ன?

1. இனப்பிரச்சனைக்கும் மொழிப்பிரச்சனைக்கும் ஒரு நியாயமான தீர்வு காண்பதற்கான 12 அம்சத் திட்டம் ஒன்றை நாம் முன்வைத்துள்ளோம். இது இன்றைய நிலைக்கு ஏற்றது என்றும் நடைமுறைச் சாத்தியமானது என்றும், பின்னர் இப்பிரச்சனைக்கு உயர்வடிவத் தீர்வுகாண இது வழிவகுத்துக்கொடுக்கும் என்றும் நாம் நம்புகின்றோம். இத் திட்டம் சம்பந்தமாக நாம் ஏற்கனவே சிங்கள எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களைக் கொண்ட ஆறு ஸ்தாபனங்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தியிருக்கின்றோம். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களுடனும் முற்போக்கு இயக்கத் தலைவர்களுடனும் கலந்தாலோசனை செய்துள்ளோம். இவர்கள் எமது திட்டத்திற்கு பொதுப்படையான ஒப்புதலையும் ஆதரவையும் தெரிவித்துள்ளனர். இத்திட்டத்தை மேலும் விருத்தி செய்யக்கூடிய வாய்ப்புக்களும் உண்டு. இத் திட்டம் மாநாட்டில் சிங்கள, தமிழ் எழுத்தாளர்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின் தேசிய

அங்கீகாரத்திற்காகவும்
சமர்ப்பிக்கப்படும்.

அமுலாக்கத்திற்காகவும்

அரசிடம்

2. இந்த மாநாடு தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான வேண்டுகோளைத் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள மக்களுக்கு ஏக காலத்தில் விடுக்கவிருக்கிறது. இந்த வேண்டுகோளின் அடிப்படையில் தமிழ்-சிங்கள-முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும் மக்களும் திரட்டப்படுவர். தேசிய ஒருமைப்பாடு ஒரு சிலரின் கருத்துருவம் என்ற நிலையிலிருந்து இரு இனங்களையும் சேர்ந்த மக்களின் உயிர்ப்புள்ள இயக்கமாக மாற்றப்படும்.
 3. மக்களுக்கிடையில் நல்விளப்பத்தையும் நேசத்தையும் வளர்ப்பதில் இலக்கியப்பரிவர்த்தனை மகத்தான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. ஆனால் இது ஒரு வழிப்பாதை அல்ல. தமிழ் இலக்கியத்தை சிங்களத்திற்கும் சிங்கள இலக்கியத்தை தமிழிற்கும் பரஸ்பரம் மொழியாக்கம் செய்யவும், தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கிடையில் நிலையான உறவுகளைப் பேணவும் மாநாடு ஒரு இலக்கிய உறவுத் திட்டத்தை தயாரித்துச் செயற்படுத்தும்.
 4. மாநாட்டை ஒட்டி தமிழ்-சிங்கள மொழிகளில் நடைபெறும் இலக்கியப் போட்டிகள் பொது தேசிய இலட்சியங்களை அடிநிலையாகக் கொண்ட தேசிய படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் கால்கோளாக அமையும் என்றும், தமிழ்-சிங்கள படைப்பிலக்கியத்தில் பொதுப்பண்புகள் வளர வழிவகுக்கும் என்றும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.
 5. மாநாட்டை ஒட்டி இடம்பெறவிருக்கும் தமிழ்-சிங்கள கலைஞர்களின் கூட்டு கலா நிகழ்ச்சிகள் இவ்விரு இனங்களினதும் கலைஞர்கள் மத்தியிலும் கலைஞர்களுக்கிடையிலும் ஒத்துழைப்பு வளர வழி அமைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.
 6. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற பொது இலட்சியத்தின் அடிப்படையில் தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும், வெகுஜனத் தலைவர்களும் ஒரு பொது மாநாட்டில் வரலாற்றிலேயே முதன்முறையாகத் திரட்டப்படுவர்.
- இவை அனைத்தும் புதிய ஜனநாயக ஐக்கிய நூழத்தை உருவாக்கும் வரலாற்றுப்பாதையில் அற்புதமான ஒரு அத்தியாயத்தை இம் மாநாடு துவக்கி வைக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். நிகழ்ச்சிகள் எமது எதிர்பார்க்குள்ள வீண்போக முடியாது என்பதைச் சுட்டுகின்றன. தேசியத்தின், தேசிய வளர்ச்சியின் புதிய

தொடுவானங்களை நோக்கி நமது நாட்டையும் மக்களையும் இலக்கியத்தையும் இம் மாநாடு எடுத்துச்செல்லும்.

தேசிய இனப்பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான

இ.மு.எ.ச.வின் திட்டம்.

1. நாட்டின் ஒருமைப்பாடும் தேசிய முழுமையும் மீறப் படமுடியாதவை என்பதை அனைவரும் ஏற்பதுடன் தமிழ் மக்களின் தனித்துவத்தை உத்தரவாதப்படுத்துவது.
2. தமிழ் மக்களினதும் சிங்கள மக்களினதும் நியாயமான அபிவிருத்திகளை இரு சாராரும் ஏற்றுக்கொள்வது.
3. மொழிப்பிரச்சனைக்கான தீர்வாக அரசுகளும் மொழிச்சட்டத்தையும் தமிழ்மொழி விசேஷ விதிகள் சட்டத்தையும் இரு சாராரும் ஏற்பது.
4. சிங்களம் அரசுகளும் மொழி என்ற சட்டத்தை தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமில்லாத விதத்திலும், தமிழ் மொழி விசேஷ விதிகள் சட்டத்தை சிங்கள மக்களுக்குப் பாதகமற்ற வகையிலும் அமுல்படுத்துவதுடன், மொழிச் சட்டங்களை அமுல்படுத்தும்போது அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் புது மக்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களையும் அசௌகரியங்களையும் முடிந்தளவில் குறைக்க உசிதமானவற்றை செய்வது.
5. அரசாங்கத்துடனும், அரசாங்க அலுவலகங்கள், பொது நிறுவனங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள், பொலிஸ் நிலையங்கள் முதலானவற்றுடன் தமிழ் மக்கள் தமது அலுவல்களைத் தமது மொழியில் ஆற்றுவதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளை நடைமுறையில் முழுமையாக உத்தரவாதம் செய்வது.
6. அவ்வப் பகுதிகளின் மக்கள் தமது பகுதிகளின் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதில் பங்கு கொள்ள வசதியளிப்பது என்ற ஜனநாயகக் கோட்பாட்டைச் செயல்படுத்துவதற்காக உகந்த நிர்வாக அமைப்புகளை உருவாக்குவதுடன் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் அதிகார எல்லைகளை விஸ்தரிப்பது.
7. தேசிய பொருளாதார அபிவிருத்தித் திட்டத்தின் கட்டுக்கோப்புகளுள் பிரதேச பொருளாதார அபிவிருத்தியை விரைவுபடுத்துவதற்கான திட்டங்களை உருவாக்கவும் இவற்றின்

நிர்வகிப்பில் பங்கெடுக்கவும் இத்திட்டங்களில் பிரதேச மக்களுக்கே முதலிடவும் கொடுக்கவும் ஆவன செய்வது.

8. தமிழ் பிள்ளைகள் தமது தாய்மொழியில் எல்லா மட்டங்களிலும் கல்வி கற்பதற்கான உரிமையை மீறமுடியாத வகையில் உத்தரவாதப்படுத்துவது.

9. உயர்கல்வி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகளில் திறமையையும் பின்தங்கிய பகுதிகளுக்கு ஊக்குவிப்பு அளிப்பதையும் அடியாதாரமாகக் கொள்ளும் கோட்பாட்டை கறாராகக் கடைப்பிடிப்பதுடன் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பல்கலைக்கழக வளாகங்களை அமைத்து தமிழ்பேசும் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவுவது.

10. தமிழ் மக்களின் கலைகளையும் கலாசாரங்களையும் இலக்கியங்களையும் வளர்க்க அனைத்து உதவிகளையும் ஊக்குவிப்புகளையும் வழங்குவதுடன் தமிழ் மக்களுக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் இடையில் நல்லுறவையும் நல்லின்பத்தையும் வளர்க்க தமிழ் இலக்கிய படைப்புகளைச் சிங்களத்திலும் சிங்கள இலக்கிய படைப்புகளையும் தமிழிலும் மொழியாக்கம் செய்து வெளியிடுவது ஆகியவற்றின் மூலம் கலாசார பரிவர்த்தனையை விரிவுபடுத்துவது.

மேற்கூறிய ஆலோசனைகள் இனப்பிரச்சனைக்கும் மொழிப் பிரச்சனைக்கும் ஒரு நியாயமான ஆரம்பத்தீர்வு காண உதவும் என்றும் பின்னர் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு உயர்வடிவ தீர்வுகாண உதவும் என்றும் நம்புகிறோம்.

மாநாட்டுக்கான பிரதேச குழுக்கள்

சரித்திர முக்கியத்துவம் மிக்க நிகழ்வாக அமையப்போகும் தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டின் நோக்கங்களை நாடெங்கும் பரப்புவதற்கும் இம்மாநாட்டிற்கான தயாரிப்பில் சகல எழுத்தாளர்களையும் இலக்கிய அன்பர்களையும் திரட்டுவதற்கும் பிரதேசக்குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. சென்ற 12.5.74ல் நடைபெற்ற இ.மு.எ.ச. தேசிய சபைக் கூட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, மன்னார், திருகோணமலை,

மட்டக்களப்பு, கல்முனை, அனுராதபுரம், கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, சிலாபம், திக்குவலை, தர்காடவண், கண்டி, நாவலப்பிட்டி,

ஹட்சன், ருவரேலியர், பதுளை ஆகிய பிரதேசங்களுக்கூரிய தயாரிப்புக்குழுக்களும் அவற்றின் செயலாளர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். மாநாட்டுக்கு பிரதிநிதிகளையும் பார்வையாளர்களையும் பங்குகொள்ளச் செய்வது, மாநாட்டிற்கு நிதி சேகரித்து உதவுவது இக்குழுக்களின் முக்கிய பணிகள்.

மாநாடு பற்றிய அறிக்கை அனைவருக்கும் அனுப்பப்பட்டது. மாநாட்டை பல பகுதியினரும் வரவேற்றனர். இ.மு.எ.ச. தொடர்ந்து மாநாட்டிற்கு ஆதரவாக எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள், பொதுமக்கள் மத்தியில் பிரசாரம் செய்தது. அத்துடன் மாநாட்டில் முன்வைக்கப்பட இருந்த 12 அம்சத்திட்டம் சம்பந்தமாக நாடுதழுவிய பொதுவிவாதத்தை நடத்தியது. முக்கியஸ்தர்களின் கருத்துகள் திரட்டப்பட்டன. உள்நூராட்சி மன்றங்கள், இலக்கிய அமைப்புகள், வெகுஜன ஸ்தாபனங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவ்வப்பகுதிகளில் சிறு சிறு கூட்டங்களும் கவந்துரையாடல்களும் சொற்பொழிவுகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. பிரமுகர்களும் மதத்தலைவர்களும் பேட்டி காணப்பட்டனர். பத்திரிகைகளில் அறிக்கைகள், செய்திகள் வெளியிடப்பட்டன. முன்னர் லேகஹ்வுஸ் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றிய ஹோமா வர்ணகூல கண்டிக்குச் சென்று மல்வத்தை -அஸ்கிரிய பௌத்த மத பீடாதிபதிகளைச் சந்தித்து மாநாட்டிற்கு வாழ்த்துச் செய்திகளை கையெழுத்திலும் ஒலிப்பதிவிலும் பெற்று வந்தார். இ.மு.எ.ச.வின் தலைமைக்குழு நேரடியாகவே கொழும்பிலும் அயல்நகரங்களிலும் ஏற்பாடு செய்த கூட்டங்களில் அரசியல் கட்சிப் பிரமுகர்கள் தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள் பங்கு பற்றினர். மும்மொழிகளிலும் நடந்த இக்கூட்டங்களின் நிகழ்ச்சிகளும் பேச்சுக்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

மாநாட்டிற்கான தனது 12 அம்சத்திட்டம் பற்றி இ.மு.எ.ச. சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கங்கள், வாலிபர், மாதர், தொழிலாளர் இயக்கங்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. பல அமைச்சர்களுடனும் வெகுஜனத் தலைவர்களுடனும் உரையாடியது. இவர்களும் மேற்குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனங்களும் மாநாட்டிற்கு தமது முழு ஆதரவையும் 12 அம்சத்திட்டத்திற்கு ஒப்புதலையும் அளித்தனர். பூர்வங்கா சுதந்திரக்கட்சி, சமசமாஜ-கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் பதினொரு சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கங்களும் ஆதரித்தன.

இவ்வாறு மாநாட்டிற்கு ஆதரவு பெருகிக்கொண்டிருந்த வேளையில் மறுபுறத்தில் ஏதிர்ப்பும் உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. ஜனாதிபதி காலஞ்சென்ற வில்லியம் கோபால்வரணம் அன்றைய பிரதமர்

ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவும் மாநாட்டிற்கு வருகை தர ஒப்புதலளித்திருந்தனர். எதிர்ப்புக குழுவினரின் குழிபறிப்புகள், கருங்காலித்தானங்கள், சூழ்ச்சிகளெல்லாம் காழ்ப்பினால் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கின. இவற்றையெல்லாம் இ.மு.எ.ச. தனக்கே உரிய திராணியுடன் சமாளித்தது. இ.மு.எ.ச.வின் நோக்கமெல்லாம் அந்த வஞ்சனைக்களுக்கப்பால் அன்று ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் ரீதியான எதிர்ப்புகளுக்கு மாநாட்டின் வெற்றி மூலமே பதில் அளிக்க வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது.

மாநாட்டைக் கூட்டுவதன் மூலம் அது தனது கோட்பாட்டு நிலைப்பாட்டில் எதையும் விட்டுக் கொடுக்கவோ, இழக்கவோ தயாராக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் இனங்களின் சமத்துவம் அவற்றின் சுதந்திரமான வளர்ச்சி, முழுமையான ஜனநாயக உரிமைகள், தேசங்களினதும் தேசிய இனங்களினதும் சுயநிர்ணய உரிமை, தங்குதடையற்ற கலை-கலாசார-இலக்கிய வளர்ச்சி, அனைவருக்கும் சமதையான வாய்ப்புகள், எல்லா இனங்களினதும் நியாயமான அபிவிருத்திகளைத் திருப்திப்படுத்துதல், தமிழ் தேசிய இனத்தின் தனித்துவத்தைப் பாதுகாத்தல், இன-மொழி-மத அடிப்படையிலான சலுகைகளையும் பாகுபாடுகளையும் முற்றாக ஒழித்தல் முதலிய கோட்பாடுகளையே இ.மு.எ.ச. மீற முடியாத நியதியாகக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கான முதற்படியாகவே இ.மு.எ.ச.வின் 12 அம்சத்திட்டமும் இருந்தது.

இலங்கையின் நாலா திக்குகளிலிருந்தும் பங்குபற்ற அனுமதி கோரி அன்றாடம் பலர் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். மாநாட்டில் பங்குபற்ற விரும்புகிறவர்களின் விபரம் கோரி 1200க்கும் மேற்பட்ட படிவங்கள் அனுப்பப்பட்டன. 850க்கும் மேற்பட்டவர்கள் விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு "விருந்தினர்" "பிரதிநிதி" "பார்வையாளர்" என மூன்று பிரிவுகளாக அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பப்பட்டன.

நாள் குறித்தபடி 1975 மே 31 ஜூன் 1ந் திகதிகளில் கொழும்பு பண்டாரநாயக்க ரூபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாடு நடைபெற்றது. இலங்கையின் எல்லா பிரதேசங்களிலுமிருந்து வந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆதரவாளர்கள், அபிமானிகள், வெகுஜன ஸ்தாபனங்களின் பிரதிநிதிகள், சமூகத் தலைவர்கள் மண்டபம் நிறைந்து வழிய குழுமிருந்தனர்.

எஸ்.கே.சூரியாராச்சி, செ.குமாரசூரியர் ஆகியோரும், விவியன் குணவர்த்தன, வாசுதேவ நாணயக்கார உட்பட மற்றும் பல பிரமுகர்களும் வந்திருந்தனர். மாநாட்டை கொழும்பு முன்னாள் மேயர் எ.எச்.எம்.பெண்பி ரீதியாசர்கள் சிவசுப்பிரமணியம்,

ஜயபத்திரான ஆகியோர் குத்து விளக்கேற்றி ஆரம்பித்து வைத்தனர்.

வரவேற்புரை நிகழ்த்திய இ.மு.எ.ச.வின் பொதுச்செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரன் நாட்டை எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சனைகள் மாநாட்டின் நோக்கம், 12 அம்சத்திட்டம் பற்றி விளக்கியதுடன் ஒருமைப்பாட்டிற்கான 12 அம்சத்திட்டத்தையும் சமர்ப்பித்து தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு ஜனநாயகத் தீர்வு காண்பது அவசியம் என்றார். எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் அரசியல், சமூக, தொழிற்சங்க ஸ்தாபனங்களின் பிரதிநிதிகளும் 12 அம்சத்திட்டத்திற்குத் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்து உரையாற்றினர். அமைச்சர்கள் எஸ்.கே.சூரியராச்சி, செ.குமாரசூரியர், திருமதி விவியன் குணவர்த்தன, வாசுதேவ நாணயக்காரர், வி.பொன்னம்பலம், ஆ.வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரும் உரை நிகழ்த்தினர். 12 அம்சத்திட்டத்தை ஏற்குமாறு முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம் பலத்த கரகோஷத்திற்கு மத்தியில் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

மாலையில் இடம்பெற்ற பொது அமர்வு அமைச்சர் ரி.பி.இலங்கரன், வரதர், இளங்கீரன் ஆகியோர் தலைமையில் நடைபெற்றது. இதில் அன்றைய பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்டார். சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவர் திரு.வீல்.குணசேகர வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். 12 அம்சத்திட்டத்தை பிரதமரிடம் கையளித்து பிரேமஜி உரையாற்றியபோது பின்வருமாறு கூறினார். "சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் கலை அமர்வில் ஒருமனதாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட 12 அம்சத்திட்டத்தை சம்பிரதாய ரீதியான அங்கீகாரத்திற்காக சமர்ப்பிக்கிறோம். ஏனெனில் இந்த 12 அம்சத்திட்டம் பிரதமர் தலைமையிலுள்ள அமைச்சரவையாலும் ஐக்கிய முன்னணியாலும் அதன் உறுப்புக் கட்சிகளாலும் ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இதைச் செயல்படுத்துவதுதான் இப்போது அரசின் பொறுப்பு."

12 அம்சத்திட்ட நகலை கைஏற்று உரை நிகழ்த்திய பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா "இந்தத் திட்டத்திற்கு ஏகமனதாக அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதில் வெற்றியீட்டிய எழுத்தாளர்கள் இதனைச் செயற்படுத்துவதற்கான சூழலை உருவாக்குவதிலும் மகத்தான பங்குப் பணியாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

இந்த பொது அமர்வில் அமைச்சர்கள் ரி.பி.தென்னகோன், பீட்டர் கெனமன் ஆகியோரும் உரையாற்றினர்.

இரு தினங்களிலும் அமர்வுகளாக நடந்த இம்மாநாட்டில் இலக்கியக் கருத்தரங்கு, ஆய்வரங்கு, கவியரங்கு, மலர் வெளியீடு, கலைநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, லீல் குணசேகர, கி. இலக்கம்மணன் இளங்கீரன், வரதர், எச்.எம்.பி. முகிதீன், எஸ்.எம்.கமால்தீன், எம்.எம்.சமீம், டொமிலிக்ஜீவா, திக்குவல்லை கமால் முதலியோர் மூவர் மூவராகப் பல அமர்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்கினர்.

இ.மு.எ.ச.வின் பத்திரிகையான புதுமை இலக்கியத்தின் தேய ஒருமைப்பாட்டு எழுத்தாளர் மாநாட்டு மலரில் பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, எம்.எம்.உலைஸ், அ.சண்முகதாஸ், சி.தில்லைநாதன் மற்றும் பிரேமஜி, இளங்கீரன், எம்.ஏ.நுஹமான், சபா ஜெயராசா, எச்.எம்.பி.முகிதீன், நீர்வை பொன்னையன், கலாநிதி மௌனகுரு, என்.சோமகாந்தன், மருதூர்கனி, மருதூர் கொத்தன், திக்குவல்லை கமால், மாவை நித்தியானந்தன், இ.சிவானந்தன், வெ.முருகபூபதி, எம்.ஏ.கிஸார், மு.சடாட்சரன், அ.இராகவன், முத்தையன், பாலமுனை பாரூக், எம்.ஜே.பைஸ்தீன், கருணா பெரேரா ஆகியோரின் படைப்புகளோடு 12 அம்சத்திட்டமும் இடம்பெற்றது.

முதல்நாள் இறுதியில் கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. "வானவில்" என்றும் நாடகத்தை சுபத்திரா நடராஜாவும் "எக தஜயக்யடதே" என்றும் சிங்கள பாலே நாடகத்தை கலைஞர் மஹநாமாவும் தயாரித்தளித்தனர். இச்சிங்கள நாட்டிய நாடகம் பற்றி விமர்சனம் செய்த "சிலுமின்" இலங்கையின் கலை வரலாற்றில் இத்தகையதோர் அற்புத நாட்டிய நாடகம் மேடையேறியதில்லை எனப் புகழாரம் சூட்டியது.

இரண்டாம்நாள் நிகழ்ச்சிகளின் போது பல பிரதேசங்களையும் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் தமது கருத்துக்களை முன்வைத்துப் பேசினார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ்-சிங்கள கவிஞர்களின் கவியரங்கு நிகழ்ந்தது.

மிகச் சிக்கலான பிரச்சனை பற்றிய மாநாடு சிக்கல்கள் எதுவுமின்றி மிகச் சிறப்பாகவும் உற்சாகமாகவும் நடந்தேறியது. செலவு மொத்தம் 50,000 ரூபா. முன்கூட்டியே பணத்தை வங்கியில் வைத்துக்கொண்டு இ.மு.எ.ச. மாநாடுகளையோ விழாக்களையோ நடத்தியதில்லை. அதனிடம் எப்போதும் காசு இருப்பில் இருந்ததுதில்லை. தனது செயற்பாடுகளிலும் மக்களிலும் நம்பிக்கை வைத்துள்ள இ.மு.எ.ச. துனிவுடன் காரியத்தில் இறங்கும். எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், நல்லெண்ணம் கொண்ட

அபிமானிகள் தேவையான பணமும் உதவிகளும் வழங்குவார்கள். இவர்களிடமிருந்துதான் இம்மாநாட்டுக்கு உதவியும் பணமும் கிடைத்தன.

இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் இம்மாநாடு பிரமாண்டமான சாதனை. சுபீட்சமான எதிர்காலத்திற்கான ஒரு தீபஸ்தம்பமாக அமைந்த இது, பிரச்சனை தீர்க்கப்படாவிட்டால் ஏற்படக் கூடிய அழிவுக்கான ஒரு முன் எச்சரிக்கையாகவும் இருந்தது. மாநாட்டைத் தொடர்ந்து நல்லிளைவுகள் ஏற்படலாம் என்றே நம்பப்பட்டது. இதன் எச்சரிக்கைகள் அறிவுறுத்தல்கள், நிலைப்பாடுகள் எத்தனை சத்தியமானவை, அறிவுபூர்வமானவை என்பதை இதற்குப் பின்னாலான சம்பவம் தத்குபமாக நிரூபித்துவிட்டது.

அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட திட்டத்தைச் செயற்படுத்தவைக்கும் முயற்சியில் இ.மு.எ.ச. இறங்கியது. மாநாடு நடந்து மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர் செப்டம்பர் மாதம் பிரதமர் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாராநாயக்கா அவர்களின் ஆதரவுடன் கூடிய தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான எழுத்தாளர் மாநாட்டில் ஏகமனதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 12 அம்சத்திட்டத்தை ஏற்றுமைக்காக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தன் நன்றியை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. அதேவேளையில் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு பிரச்சினைக்கும் தீர்வுகாண பின்வரும் நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறும் பிரதமரான உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறது.

அ. உங்களின் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்ட 12 அம்சத்திட்டத்தை செயல்படுத்துவது.

ஆ. இந்தத் திட்டத்தின் பிரதான அம்சங்களை இலங்கை குடியரசின் அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக்கொள்வது.

இ. தமிழ் பிரச்சனைக்கு நம்பகமான தீர்வுகளை தமிழ் மக்களின் பரந்த பகுதியினருடன் குறிப்பாக அவர்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளுடன் நேசபூர்வமான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவது.

பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண மக்களின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளுடன் கலந்து பேசுவதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது. தமிழ் பிரச்சனையைப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்ப்பது என்ற கருத்தை நீங்களும் அரசின் தலைவர்களும் பல தடவைகளிலும் பகிரங்கமாகவே தெரிவித்துள்ளீர்கள். இன்றைய நிலை இந்தத்திசையில் அங்கீகரிக்கக்கூடியவைகளை எடுக்கப்படுவதை

அவசியமானதாக்கிறது.

இதுதான் இன்றுள்ள ஒரே பாதை என்றும் வேறு எந்தப் பாதையும் அல்லது இதில் காட்டப்படும் எந்தத் தாமதமும் நிலைமையை மேலும் சிக்கல்படுத்தவும் தேசிய ஐக்கியத்தையும் சமூக முன்னேற்றத்தையும் மக்களின் முன்னேற்றத்தையும் மக்களின் முற்போக்கான ஆதாயங்களையும் சீர்குலைக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் உள்நாட்டுப் பிற்போக்கிற்குமே உதவும் என்றும் நாம் நம்புகிறோம். அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் வழியில் மட்டுமே தீர்வுகாண முடியுமே அல்லாது வேறு வழிகளில்லா என்ற நாம் கருதுகிறோம்.

இந்தக் கடிதத்தைத் தொடர்ந்து அதே செப்டம்பரில் பின்வரும் அறிக்கையைக் கொண்டது.

“தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகள் ஒரு ஜனநாயக அடிப்படையில் தீர்ப்பதற்கு உடனடியாகப் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்குமாறு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அரசாங்கத்திடம் கோருகிறது.

இந்தப் பிரச்சனை இந்த விவகாரத்துடன் நேரடியாச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கூடிப் பேசுவதன் மூலம்தான் தீர்க்கப்பட முடியும். பேச்சுவார்த்தையைத் தவிர வேறு எந்த முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டாலும் தீர்வு ஒத்திப்போடப்படுவதிலும் பிரச்சனை மேலும் சிக்கல்படுத்தப்படுவதிலும் குரோதத்தை மேலும் வளர்ப்பதிலும்தான் கொண்டு செல்லும்.

இந்த நாட்டை நேசிக்கும் அனைத்து இலங்கையர்களும் அதேபோல் தமிழையும் தமிழ்பேசும் மக்களின் நலன்களையும் மெய்யாகவே நேசிக்கும் அனைத்துத் தமிழர்களும் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறவேண்டும் என்ற கருத்தை ஏற்பதுடன் அதை நடைபெறச் செய்யவும் அதன் வெற்றிக்குத் தம்மாலான அனைத்தையும் செய்ய கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண்பது தாமதப்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு நாளும் புதிய ஆபத்தான சூழலைத் தோற்றவித்து வருவதை இ.மு.எ.ச. கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் அரசியல் தீர்வுகூப்பும்பான வன்முறை உணர்வுகள் தலைகூக்குகின்றன. இதற்குப் பதிலாக ஆயுதப்பலத்தை பயன்படுத்தும் குறுகிய பாதையை நாடும் எண்ணம் மறுபக்கத்தில் எழுகின்றது. இந்த இரு போக்குகளையும் இ.மு.எ.ச.

வன்மையுடன் கண்டிக்கிறது. இனங்களுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வன்முறையோ அடக்குமுறையோ வழியல்ல என்றும் இந்த நிலைமையை நியாய புத்தியும் நிதான சிந்தையும் மனித உள்ளமும் கொண்ட யாரும் ஏற்கமாட்டார்கள் என்றும் வலியுறுத்துகிறது.

அதே நேரத்தில் வன்முறைகள் தோன்றாமலிருக்க உள்ள ஒரே ஒரு உத்தரவாதம் இளம் தலைமுறையினர் மத்தியில் தலைதூக்கியுள்ள விரக்தியும் வெறுப்பும் ஆத்திரமும் ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக உள்ள சமூக அலவது தேசிய காரணிகளை அகற்றுவதற்கும் அனைத்து மக்களும் இந்த நாட்டின் நல்வாழ்விலும் தேசிய புனர்நிர்மாணத்திலும் அரசு நிர்வாகத்திலும் கௌரவமான சம பிரஜைகளாகப் பங்கு கொள்ளக் கூடிய சூழலை உருவாக்குவதும் தான் ஒரே ஒரு நிலையான புத்தி பூர்வமான வழியாகும். எனவேதான் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தாமதமின்றி ஆரம்பிக்குமாறு மீண்டும் வலியுறுத்துகிறோம். இதில் கௌரவப் பிரச்சனைக்கோ சம்பிரதாயப் பிரச்சனைக்கோ இடமிருக்கத் தன்மையற்ற இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண இ.மு.எ.ச. 12 அம்சத்திட்டத்தை முன்வைத்தது. இது தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களால் ஏகமனதாக ஏற்கப்பட்டதுடன் அரசாலும் அனைத்து முற்போக்கு தேசிய சக்திகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இதன் அடிப்படையில் விரிவான 20 அம்சத்திட்டம் தமிழ் பிரச்சினைகளால் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்களின் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் முன்னர் ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தன. இவையனைத்தையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கப்படலாம். இரு பகுதிகளின் கௌரவமும் பேணப்படும் விதத்திலும் நல்விளக்கம் ஏற்படும் முறையிலும் பரஸ்பரம் நம்பிக்கை உருவாகும் வகையிலும் அரசியல் விவேகத்துடன் இப்பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கும் என்று இ.மு.எ.ச. நம்புகிறது.

இந்த நாட்டின் தலைவி, அணிசேரா உலகின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவி என்ற வகையில் பிரதமரின் முன்முயற்சி முக்கியமானது. இத்தகைய முன்முயற்சிக்கு தனது முழு ஆதரவையும் இ.மு.எ.ச. அளிக்க தயாராக உள்ளது.

மாநாட்டின் செய்தியை மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாகச் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் எடுத்துச் செல்வதற்காகவும் மாநாடு ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொண்ட தேசிய இனப்பிரச்சனையின் தீர்வுகாண 12 அம்சத்திட்டத்திற்கு வெகுஜன ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் பெறுவதற்காகவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது என்று இ.மு.எ.ச. தீர்மானித்தது.

இதற்கமைய முதலாவது கூட்டம் கம்பஹா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிங்கள சூக்கிராமமான கொரசவில் நடைபெற்றது. இதை தமிழ்மொழி ஆர்வலர் சுவாமி ரத்னவன்ஸ தேரரும் இ.மு.எ.ச செயலவை உறுப்பினர் வெ.முருகபூபதியும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். இந்தக் கூட்டத்தில் ஏராளமான புத்தபிக்குகள், ஆசிரியர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள், சுதேச வைத்தியர்கள் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலரும் பங்குபற்றினர். வண. ரத்னவன்ஸ தேரர் தலைமையில் நடந்த இக்கூட்டத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டின் நோக்கங்களையும் முடிவுகளையும் 12 அம்சத்திட்டத்தையும் விளக்கி உரையாற்றிய இ.மு.எ.ச பொதுச்செயலாளர் சிங்கள மொழியில் பேசும்போது "இலங்கை சிங்கள நாடல்ல, பௌத்த நாடுமல்ல, இது தமிழர் நாடல்ல, இந்துக்களின் நாடுமல்ல. மாறாக இது சிங்களவர்களினதும் தமிழர்களினதும் பௌத்தர்களினதும் இந்துக்களினதும் இஸ்லாமியர்களினதும் மற்றும் இனக் குழுக்களினதும் பொது நாடு. இலங்கை ஒரு பல தேசிய நாடு." என்று ஆணித்தரமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். (இந்த உரையும், கூட்டச் செய்தியும் வீரகேசரியில் முதல் பக்க தலைப்புச் செய்தியாக வெளியிடப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.) இக்கூட்டத்தில் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக ஜீவா, வெ.முருகபூபதி உட்பட பலர் உரையாற்றினர்.

இதைத் தொடர்ந்து இ.மு.எ.சவின் வேண்டுகோளின் பேரில் இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் அனுசரணையுடன் ஒரு விரிவான கருத்தரங்கு குருணாகலையில் நடைபெற்றது. இதில் இடதுசாரி இயக்கத்தின் ஏறத்தாழ அனைத்துப்பிரிவினரும் கலந்து கொண்டனர். தேசிய இனப்பிரச்சனை பற்றிய விஞ்ஞான பூர்வமான விளக்கங்கள் முக்கிய உரையாற்றியவர்களால் அளிக்கப்பட்டன. இதில் இ.மு.எ.ச சார்பில் உரையாற்றிய அதன் பொதுச் செயலாளர் இலங்கையில் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்றும் அந்தத் தேசிய இனத்திற்குரிய மீற முடியாத மறுக்க முடியாத அடிப்படை ஜனநாயக உரிமையான சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியதுடன் இ.மு.எ.ச முன்வைத்து அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 12 அம்சத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் தமிழர் பிரதிநிதிகளும் அரசும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி இனப்பிரச்சனைக்கு நிலையான தீர்வுகாண வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார்.

தேசிய இனம், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற முற்றிலும் சரியான மார்க்ஸிஸ்ட் நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும் அரசும் தமிழர் பிரதிநிதிகளும் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது என்ற கருத்திற்கு கருத்தரங்கில் பங்குபற்றியோர் ஏறத்தாழ எல்லோருமே

எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். இது "பொல பொலத்துச் சரிந்து கோண்டிருக்கும் ஒரு முதலாளித்துவ அரசுக்கு முட்டுக் கொடுப்பதாகவே இருக்கும்" என்றும் அவர்கள் ஆட்சேபித்தனர். இந்தப் பிரச்சினைக்கு சிங்களத்தில் நீண்ட விளக்கத்தை பிரேமஜி அளித்தார். அவரது விளக்கத்தையும் தர்க்கங்களையும் செவிமடுத்த பிரதிநிதிகள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி பிரச்சனைக்கு உடனடியாகத் தீர்வுகாண வேண்டும் என்ற இ.மு.எ.ச.வின் கருத்தை ஒருமனதாக ஏற்றனர்.

இந்தக் கருத்தாங்கைத் தொடர்ந்து நடந்த இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் வருடாந்த மாநாட்டில் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்று ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதும், இக் கருத்து பின்னர் அனைத்து இடதுசாரிக் கட்சிகளாலும் குழுக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் இங்கு மனம் கொள்ளத்தக்கது.

மாநாட்டின் முடிவுகள் செயற்படாதிருப்பது குறித்து விசனமடைந்த இ.மு.எ.ச. இம் முடிவுகளைச் செயற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது எனத் தீர்மானித்தது. மாநாட்டின் பொது அமர்விற்குத் தலைமை வகித்த முக்கிய அமைச்சரான திரு.இலங்கரத்னவை இ.மு.எ.ச. பிரதிநிதிகள் சந்தித்து மாநாட்டு முடிவுகளை தாமதிக்காது அமுல்படுத்துமாறு வலியுறுத்தினர். 12 அம்சத்திட்ட ஆலோசனைகளை நாட்டின் அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு கோரினர். "பிரதமர் 12 அம்சத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நிலையில் அது தொடர்ந்தும் இ.மு.எ.ச.வின் திட்டம் அல்ல, மாறாக அரசின் திட்டம்" என்று கூறிய அமைச்சர் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த தமிழ் மக்களினது அரசியல் தலைமையின் அங்கீகாரத்தை பெற்றுத்தருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். "திரு.எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் ஏற்றுக்கொண்டால் தான் அது தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டதாக இருக்கும்" என்றார்.

இதைத் தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச. சார்பில் அதன் பொதுச் செயலாளர் தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்களான திருவாளர்கள் தர்மலிங்கம், கதிரவேற்பிள்ளை, ஆயிர்தலிங்கம், திருச்செல்வம் ஆகியோரைச் சந்தித்து 12 அம்சத்திட்டம் பற்றியும் அதன் அடிப்படையில் அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது பற்றியும் பேசினார். இவர்கள் எல்லோருமே (ஒருவர் நீங்கலாக) அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் ஆலோசனையை நிராகரித்தனர். "நாங்கள் பல தடவைகள் ஆட்சியாளர்களால் ஏமாற்றப் பட்டுள்ளோம். மீண்டும் ஏமாறத் தயாராக இல்லை" என்றனர். என்றாலும் திரு.திருச்செல்வத்துடன் நடத்திய நீண்ட கருத்துப்பரிமாறலைத் தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தச் சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இச் சம்மதம் குறித்து பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்ட அமைச்சர் இலங்கரத்தனாவிடம் தெரிவித்த போது அவர் அமைச்சரவையில் சிலர் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதை எதிர்ப்பதாகச் சொன்னார்.

இந்நிலையில் இம்முயற்சிக்கு விரிந்த பரிமாணத்தை அளிப்பதற்காக திரு. வி. பொன்னம்பலம், திரு. செ. குமாரசுவாமி, திரு. பொன். குமாரசுவாமி ஆகியோரின் முன்முயற்சியின் பேரில் இளைப்பாறிய உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் திரு. மாணிக்கவாசகர் தலைமையில் இ. மு. எ. ச. பிரதிநிதிகள் உட்பட தமிழர் பிரமுகர்களைக் கொண்ட ஒரு பரவலான குழு அமைக்கப்பட்டது. திரு. வி. கணபதிப்பிள்ளையை செயலாளராகக் கொண்டு இயங்கிய இக் குழுவில் பழம்பெரும் தொழிற்சங்கவாதியான திரு. நித்தியானந்தன் உட்பட பலர் அங்கம் வகித்தனர். இந்தக் குழு இ. மு. எ. ச. வின் 12 அம்சத்திட்டத்தை மேலும் விரிவு படுத்தி 21 அம்சத்திட்டம் ஒன்றை தயாரித்தது. இது சம்பந்தமான ஒரு அரசியல் மாநாட்டையும், இக்குழு நடத்தியது. மீண்டும் அரசுக்கும் தமிழ்த் தலைவர்களுக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதை நோக்கி நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. தமிழர் தலைவர்களுடன் இ. மு. எ. ச. பொதுச் செயலாளரே பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டார். திருவாளர் திருச்செல்வத்தின் இல்லத்தில் திரு. அமிர்தலிங்கம், திரு. சிவசிதம்பரம் ஆகியோருடன் நடந்த சுருத்துப் பரிமாறலுக்குப் பின் பேச்சுவார்த்தைக்கு அரசு அழைப்பு விடுக்கும் பட்சத்தில் பங்கு பற்றுவது என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த முடிவை இ. மு. எ. ச. பிரதிநிதி மேற்குறிப்பிட்ட குழுவிடம் தெரிவித்தார். இந்த அடிப்படையில் அரசு விடுத்த அழைப்பின் பேரில் அரசுக்கும் தமிழர் பிரதிநிதிகளுக்குமிடையில் பண்டார நாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பமாகியது. இரண்டு முன்று கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஆனால் இறுதி முடிவு எடுக்கும் முன்னர் அரசு நாடாளுமன்றத்தில் தோல்வியைச் சந்தித்ததால் ராஜினாமாச் செய்ய நேரிட்டது. பேச்சுவார்த்தையைத் தொடர முடியவில்லை.

வரலாறு மீண்டும் சதிசெய்துவிட்டது. தமிழர் பிரச்சனைக்கு இணக்கமான அரசியல் தீர்வுகாண எடுத்த ஆக்கபூர்வமான முயற்சி வெற்றி பெறவதற்கு முன்னர் இடைநடுவில் ஸ்தம்பித்துப் போயிற்று.

மாதம் ஒரு கருத்தரங்கு

மாநாட்டு தாயாரிப்பு வேலைகளிலும் அதனை யொட்டிய

அலுவல்களிலும் வருடக்கணக்கில் மூழ்கியிருந்ததால் வழமையாக மேற்கொள்ளும் கலை-இலக்கிய விஷயங்களில் போதிய கவனஞ் செலுத்த முடியாமல் இருந்தது. மாநாடு முடிந்ததும் இவற்றில் நாட்டம் திரும்பியது. முதலில் இ.மு.எ.ச.வும் மற்றொரு அமைப்பான எழுத்தாளர் கூட்டுறவு பதிப்பகமும் இணைந்து மாதந்தோறும் ஒரு நிரந்தரக் கருத்தரங்கை நடத்த முன்வந்தன. இத்தொடர் கருத்தரங்கை வெள்ளவத்தை ருத்ராமாவத்தையிலுள்ள கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் நடத்தவும் தீர்மானித்தன.

இக்கருத்தரங்கு இலக்கியப் பிரச்சனைகளை மட்டும் ஒட்டியதாய் அமையாது, அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல் மற்றும் விஞ்ஞானம் கலைகள் போன்ற பலதுறைப்பட்ட துறைகளையும் அடையொட்டியதாக அமைந்தது. இத்துறைகளில் அனுபவமும் ஆற்றலும் உள்ள அறிஞர்கள் பலர் தமது கட்டுரைகளை, சொற்பொழிவுகளை வழங்கினர். இவர்களோடு கவிஞர் முருகையன் "இலக்கியத்தில் மரபின் இடமும் பங்கும்" என்றும் தலைப்பிலும் எம்.எம்.சமீம் "மூன்றாம் உலகின் இலக்கிய விழிப்பும் உலக முற்போக்கு இலக்கியத்தில் அதன் பாத்திரமும்" என்றும் தலைப்பிலும் இளங்கீரன் "தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு கதை, பாத்திரம், வாழ்வு" என்றும் தலைப்பிலும் என்.சோமகாந்தன் "தேசிய இனப்பிரச்சினையில் இ.மு.எ.ச.வின் நிலைப்பாடு" எனும் தலைப்பிலும் உரையாற்றினர். உரைகள், கட்டுரை வழங்கிய பின் அதனை இவ்விதத்தில் இக்கருத்தரங்கு ஆர்வமுள்ள அனைவரும் தமது கருத்துக்களை சர்வ சுதந்திரமாக தெரிவிக்கும் ஒரு களமாக அமைந்தது.

ஒரு புதிய ஜனநாயக, மறமலர்ச்சி மிக்க இலங்கையை நிர்மாணிப்பதில் பரந்த இலட்சிய நோக்குடன் முன்னணியில் பணியாற்றத் தயாராயுள்ள நமது இளைஞர்களுக்கு தேவையான உலக முன்னணி நாடுகளின் வளர்ச்சி, அவற்றின் போராட்ட அனுபவங்கள், அங்கே ஏற்பட்ட வெற்றியை சர்வதேச அரசியல் அரங்கில் மிகத்துரித கதியில் ஏற்பட்டுவரும் சமூக, கலாசார பாய்ச்சல்கள் என்பவற்றையும் முழு உலகிலும் பிரவாகித்து வரும் கலை இலக்கியப் படைப்புகளின் போக்குகளையும் நோக்கங்களையும் பற்றியெல்லாம் தகவல்களையும் கருத்துக்களையும் வழங்குவது இத்துறைகளிலெல்லாம் இளைஞர்களுடன் அறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் பறிமாறிக் கொள்வதுமே இவ்வாறான கருத்தரங்கை அமைப்பதன் நோக்கமாயிருந்தது.

வெள்ளிவிழா

இ.மு.எ.ச.வின் குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு நிகழ்ச்சி அதன்

வெள்ளி விழாவாகும். 1979ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் இவ்விழா நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகே இவ்விழா நடந்து முடிந்தது.

தனது வெள்ளி விழாவைக் கொண்டாட இ.மு.எ.ச. முழுத் தகுதியையும் பெற்றிருந்தது. ஆனால் ஆடம்பரமாகவோ, விளம்பரம் தேடுவதற்காகவோ இவ்விழாவை நடத்தாமல் அடக்கமாக இதனை அமைத்தது.

1980ம் ஆண்டு பிரப்பவரி 23, 24ந் திகதிகளில் கொள்ளப்பட்டியிலுள்ள கல்விக் கூட்டுறவு மண்டபத்தில்

நடைபெற்ற இவ்விழாவின் முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகளுக்கு சுகைப் பிள்ளங்கீரன் தலைமை தாங்கினார். பொதுச் செயலாளர் பிரேமஜியின் வரவேற்புரையைத் தொடர்ந்து முன்னை நாள் நீதியரசர் வி.சிவசுப்பிரமணியம் விழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

அவர் தனது உரையில் இ.மு.எ.ச.வின் பல சாதனைகளையும் நெஞ்சாரப் பாராட்டி விட்டு பின்வருமாறு கூறினார். "இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தீர்க்கதரிசனத்துடன் முன்வைத்த 12 அம்சத்திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டிருந்தால் இனப்பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணப்பட்டிருக்கும். அண்மையில் நடந்த இனக் கலவரங்கள், உயிரிழப்புகள், அழிவுகள் என்றென்றைக்குமாகத் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும்."

இதனை அடுத்து இ.மு.எ.ச. அமைப்புச் செயலாளர் என்.சோமகாந்தன் "இ.மு.எ.ச.வின் வரலாறும் சாதனைகளும்" என்றும் தலைப்பிலும் இலக்கியச் செயலாளர் இ.முருகையன் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இ.மு.எ.ச.வின் தாக்கம்" என்றும் தலைப்பிலும் அறிக்கைகள் சமர்ப்பித்தார்கள்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் கலாநிதி செ.நடராசா, சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் லீல் குணசேகரா, நூலக அபிவிருத்தி சபை பணிப்பாளர் எஸ்.எம்.கமால்தீன், தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் இ.சிவகுருநாதன், வண.ரதனவன்சதேரோ, சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, க.தி.சம்பந்தன், தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை, இ.இரத்தினம், பாலம் லட்சுமணன் ஆகியோர் விழாவில் கலந்துகொண்டு வாழ்த்துரை வழங்கினார்கள்.

முன்னாள் அமைச்சர் செ. ராஜதுரை அவர்களின் சிறப்புரையைத் தொடர்ந்து நீர்வை பொன்னையனின் நன்றியுரையுடன் முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகள் முடிவடைந்தன.

மறுநாள் காலை நிகழ்ச்சிகள் காவலூர் ராசதுரை அவர்களின் தலைமையில் ஆரம்பமாயிற்று. டொமினிக் ஜீவா வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் கலை, இலக்கிய ஆய்வரங்காக அமைந்தது.

“கடந்த பத்தாண்டுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி - புதிய தலைமுறையின் பங்களிப்பு” என்னும் தலைப்பில் நிகழ்ந்த இந்த ஆய்வரங்கில் சில்லையூர் செல்வராசன் (கவிதை) எச். எம். பி. முகிதீன் (சிறுகதை), கலாநிதி சபா ஜெயராசா (கட்டுரை), கே. எம். வாசகர் (வானொலி நாடகம்) பற்றி ஆய்வுரைகள் வழங்கினார்கள்.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சி கவிஞர் முருகையன் அவர்களின் தலைமையில் ஆரம்பமாயிற்று.

நா. சிவசுப்பிரமணியம் (நாவல்) என். சுந்தரலிங்கம் (நாடகம்) ஆகியோர் ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தினர். முழுநாளும் நடந்த இந்த ஆய்வரங்கில் சபையோருக்கும் ஆய்வுரை நிகழ்த்தியோருக்குமிடையே கருத்துப் பரிமாறல்களும் இடம் பெற்றன.

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகமும் வாசகர் வட்டமும்

இதன் மத்தியில் இ. மு. எ. ச. வின் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகமும் கூட்டுறவுத் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டு மீண்டும் இயங்க ஆரம்பித்தது. இது தொடர்பாக 1975 டிசம்பர் 10ந் திகதி இ. மு. எ. ச. வெளியிட்ட அறிக்கை வருமாறு:

“ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதியான அடித்தளத்தை உருவாக்கும் நோக்குடன் நாம் அமைத்த எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் கூட்டுறவுத் திணைக்களத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரியத்தருகிறோம்.

1. எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிடுவது, 2. நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிடுபவர்களுக்கு வேண்டிய தாள், மை, அச்சக ஏற்பாடுகள் ஆகியவற்றை அடக்கவிலையில் இலகுவாகப் பெற்றுக்கொடுப்பது, 3. புத்தக-சஞ்சிகை விநியோகம், விநியை முதலியவை பரவலாக நடைபெற உதவுவது ஆகியன கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் உடனடிப் பணிகளாக அமையும்.

இதற்கமைய மூன்று நூல்களை உடனடியாக வெளியிடுவதற்கான தயாரிப்புகளை இப்போது செய்து வருகிறோம். அத்துடன் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தை கடுதாசிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் விற்பனை ஏஜன்ஸியாகவும் பதிவு செய்துள்ளோம்.

இப் புதிய, வாய்ப்பான நிலைமையில் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் செயற்பாட்டைத் துரிதப்படுத்துவதும், இதன் அணியில் எழுத்தாளர்களைக் கூடுதலாகத் திரட்டுவதும் அவசியமான பணிகளாகும்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை சாத்தியமாக்குவதற்காக எழுத்தாளர்கள் ஸ்தாபன ரீதியாக நடத்திய போராட்டம் வெற்றியிட்டுள்ள நிலையில் இதன் அறுவடையை இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறையற்ற சக்திகள் பெற்றுவருவதுடன், தேசிய இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கும் கொச்சை ரசனையை வளர்ப்பதன் மூலம் அழிவை ஏற்படுத்தியும் வருகின்றன.

இந்த நிலையை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் தொடர்ந்து அனுமதிக்க முடியாது. தரமான இலக்கியங்களை வெளியிடவும் பரப்பவும் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாட்டு நடவடிக்கைகளை எடுப்பதன் மூலம் தான் ஈழத்து இலக்கியம் எதிர்கொள்ளும் பாதிப்புகளுக்கு வெற்றிகரமாக முகம் கொடுக்க முடியும்.

இந்த பிரக்ஞையுடன் எ.கூ.ப.தில் பங்குதாரராக சேருமாறு (இதுவரை சேராதிருப்பின்) தங்களை அன்புரிமையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம். எழுத்தாளர்களினது இக்கூட்டு முயற்சியின் வெற்றிக்கு உங்களின் பங்களிப்பை நிச்சயம் செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் அதற்கான விண்ணப்படிவத்தை இத்துடன் இணைத்துள்ளோம்."

இந்த அறிக்கையின்படி காவலூர் ராசதுரைமின் "ஒரு வகை உறவு" சிறு கதைத் தொகுதியும் மேமன் கவிமின் "யுக ராகங்கள்" கவிதைத் தொகுதியும் எ.கூ.பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டன. எ.கூ.பதிப்பகத்துக்கு அனுசரணையாக வாசகர் வட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. கொழும்பிலும் நீர்கொழும்பிலும் இதன் கிளைகளும் அமைக்கப்பட்டன. 1976 செப்டம்பரில் "புதுமை இலக்கியம்" இது தொடர்பான செய்தியை வெளியிட்டது:

"ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை செழுமைப்படுத்தும் நோக்கோடு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் பல ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களை முன்வைத்து செயல்படுகிறது. இக்

கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்துக்கு அனுசரணையாக வாசகர் வட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எ.கூ. பதிப்பக ஆண்டுக் கூட்டத்தில் வாசகர் வட்டத்தின் தலைவராக டாக்டர் த.வாமதேவனும் பிரதம அமைப்பாளராக திரு. வே. சிவராசாவும் பொருளாளராக திரு. செ. மாணிக்கவாசகரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

“ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தரமான சிருஷ்டிகளை நூலுருவில் கொண்டு வருவதுடன் எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் இடையில் உறவை பலப்படுத்துவதற்குமான திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

“ஆரம்பத்தில் ஆயிரம் தரமான வாசகர்களை திரட்டும் பணி முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்காக ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் வாசகர் வட்ட கிளைகள் நிறுவப்படும். இவற்றை அமைப்பதற்காக பிரதேச அமைப்பாளர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்”.

வாசகர் வட்டம் வெளியிட்ட ஒரு அறிக்கையில் அதன் நோக்கங்கள் விளக்கப்பட்டன.

முக்கிய நோக்கங்கள்:

1. பரந்துபட்டிருக்கும் வாசகர்களை ஒர் அமைப்பின் கீழ் ஒன்று சேர்ப்பது.
2. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும் வாசகர்களையும் ஒன்றிணைப்பது.
3. எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்களை வாசகர்களுக்கு கிடைக்கச் செய்வது.
4. பிரதேச ரீதியில் கூட்டங்களை ஒழுங்குசெய்து பதிப்பகத்தால் வெளியிடும் நூல்களை விமர்சிப்பது.
5. வாசகர்கள் மத்தியில் சிறந்த இலக்கிய ரசனையை வளர்க்க உதவி புரிவது.
6. தேசிய வளர்ச்சிக்கான மக்கள் இலக்கியம் படைப்பதற்கு வாசகர்களும் உதவ இடமளிக்கும் வகையில் எழுத்தாளர்களிடையேயும் வாசகர்களிடையேயும் சிநேக பூர்வமான உறவை வளர்ப்பது.

இந்நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக:

1. தற்காலிகமாக வாசகர் வட்ட மத்திய அமைப்புக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்குழு ஒரு வருடக் காலத்திற்கு -- 15-1-77 வரை -- இருக்கும்.
2. நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலும் வாசகர் வட்ட கிளைகள் நிறுவப்படும்.
3. ஒவ்வொரு கிளையிலும் குறைந்த பட்சம் பதினைந்து

உறுப்பினர்களாவது இருத்தல் வேண்டும்.

4. கிளைகளின் தலைவர், செயலாளர், பொருளாளருடன் தேவைக்கேற்ப செயலவை உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானித்துக் கிளையின் செயற்குழுவை அமைத்தல்.

5. உறுப்பினராகச் சேர விரும்பும் ஒருவர் வாசகர் வட்ட உறுப்பினர் விண்ணப்பப் படிவத்தை நிரப்பி பத்து ரூபாவை முற்பணமாக அமைப்பாளருக்கு அனுப்புவதல் வேண்டும். அங்கீகரிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கு அவர் தம் முற்பணத்திற்கான பத்து ரூபாவுக்கு மூன்று நூல்கள் அனுப்பி வைக்கப்படும். இவ்வாறே எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்களும் வாசகர்களுக்குச் சேர்க்கப்படும்.

6. எதிர்காலத்தில் கிளைகளின் பிரதிநிதிகளும் பதிப்பகத்தின் நெறியாளர் குழுவும் இணைந்து மத்திய வாசகர் வட்டக் குழுவை தெரிவு செய்யும்.

7. எ.சு.ப. வெளியிடும் நூல்களைப் பெறும் வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்களுக்கு ஒவ்வொரு நூலுக்கும் 25 சத வீதக் கழிவுண்டு 5 சத வீத கழிவுவரை கிளைகளின் செலவினங்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும்."

பாரதி நூற்றாண்டு விழா

இலங்கையில் மகாகவி பாரதியாரையும் அவர் தோற்றவித்த தமிழ், கவிதை, இலக்கிய மறுமலர்சியையும் முழுமையாக அறிமுகப் படுத்தும் பணியை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பே மேற்கொண்டது. 1956ல் பாரதி விழாவை இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் சிறப்பாக

நடத்தியதன் மூலம் இதனை நிறைவேற்றியது. பாரதி நூற்றாண்டு நெருங்கியதும் அதனையும் நாடளாவிய முறையில் சிறப்பாகக் கொண்டாடும் முகமாக பரந்த அடிப்படையில் தேசியக் குழு ஒன்றையும் அமைத்து ஓராண்டு முழுவதும் கட்டம் கட்டமாகப் பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்தத் தீர்மானித்துச் செயற்படுத்தத் தொடங்கியது. குறுநூல்கள், சிறுகதை, கவிதைகளுக்கான போட்டிகளை நடத்தவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த விழா தயாரிப்புச் சம்பந்தமாக விழாக் குழுச் செயலாளர் பிரேமஜி தமிழகம் சென்று தமிழ்நாடு பாரதி விழாக் குழுத் தலைவர் திரு.மா.பொ.சி யைச் சந்தித்து பல திட்டங்களையும் ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்தார். பாரதியாரின் பேரில் சர்வதேச இலக்கிய பரிசுத் திட்டத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பது இவற்றுள் முக்கியமானது.

தொடக்க விழா

முதற்கட்ட நிகழ்ச்சியாக பாரதியார் பிறந்த தினமான டிசம்பரை மனதில் கொண்டு 12-12-81ம் ஆண்டு கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் பாரதி நூற்றாண்டு விழா தேசியக் குழுவின் தலைவரான முன்னாள் நீதியரசர் பேராசிரியர் எச்.டபிள்யூ. தம்பையா கியூ.ஸி. அவர்களின் தலைமையில் நூற்றாண்டு விழாவை தொடக்கி வைக்கப்பட்டது.

திருமதி யோகா பாலச்சந்திரனின் வரவேற்புரையுடன் ஆரம்பித்த இவ்விழாவில் யாழ். பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனும், சிங்களக் கலைக்களஞ்சிய ஆசிரியரும் பேராசிரியருமான ஹெட்டியாராச்சியும் தொடக்கவுரை நிகழ்த்தினர். இ.மு.எ.ச.வின் பொதுசெயலாளரும் பாரதி நூற்றாண்டு தேசியக்குழு செயலாளருமான பிரேமஜி நூற்றாண்டு தொடர்பான அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் பொ.சங்கரப்பிள்ளை பாரதியாரின் படத்தைத் திரைநீக்கம் செய்து வைத்தார். இ.மு.எ.ச.வின் பாரதி நூற்றாண்டு முன்னோடி மலரான புதுமை இலக்கிய மலரை மலர் ஆசிரியர் என்.சோமகாந்தன் அறிமுகம் செய்துவைக்க டாக்டர் திருமதி இந்திரா சிவயோகம் சிறிஸ்கந்தராஜா வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினார். உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவரும் தினகரன் பிரதம ஆசிரியருமான திரு.இ.சிவகுருநாதன் மலர் பற்றிய ஆய்வுரையை நிகழ்த்தினார். பாரதியார் பற்றிய சிறப்புரையை சுபைர் இளங்கீரன் நிகழ்த்தினார்.

இதனையடுத்து கவிஞர் இ.முருகையன் தலைமையில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் சில்லையூர் செல்வராசன், ஏ.வி.பி.கோமஸ், கலைவாதி கல்லி, மேமன்கவி, எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். சொக்கனின் அரங்குக் கவிதையும் படிக்கப்பட்டது.

இறுதியில் நிகழ்ந்த இசையரங்கில் இலங்கை வானொலி வாத்தியக் கலைஞர்களுடன் எஸ்.கே.பரராஜசிங்கம், சங்கீதபூஷணம் எம்.ஏ.குலசீலநாதன், செல்வி வசந்தி சண்முகம் ஆகியோர் பாரதியார் பாடல்களால் இசை விருந்தளித்தனர்.

நால்வர் நூற்றாண்டு

பாரதி நூற்றாண்டோடு உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியர் பிக்காஸோ,

உலகப் பிரசித்தி பெற்ற எழுத்தாளர் லூகன், தமிழ் சிறுகதைமீன் தந்தையான வ.வே.சு.ஐயர், தமிழ்பணிபுரிந்த பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் ஆகியோரின் நூற்றாண்டு தினங்களும் இவ்வருடம் வந்தன. இதனையொட்டி 82ம் ஆண்டு ஜனவரி 31ந் திகதி கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஒரு கருத்தரங்கை இ.மு.எ.ச. நடத்தியது. கீ.லட்சுமண ஐயர், கலாநிதி என்.சண்முகரத்தினம், பேராதனை பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன், ஒலியர் சௌ ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர்.

மற்றொரு கருத்தரங்கு

28-2-82ல் பா.நா.தேசியக் குழுவும் சோவியத் கலாசார இல்லமும் இணைந்து ஓர் இலக்கியக் கருத்தரங்கை சோவியத் கலாசார இல்லத்தில் நடத்தின.

முன்னாள் நீதியரசர் வி.கப்பிரமணியம் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் இ.மு.எ.ச. பொதுச்செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரன் "பாரதியும் ஒக்டோபர் புரட்சியும்" என்னும் தலைப்பிலும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி "பாரதிக்குப் பிற்பட்ட தமிழ் இல்கியத்தில் ஒக்டோபரின் செல்வாக்கு" என்னும் தலைப்பிலும் நீண்ட ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார்கள். கருத்தரங்கின் இறுதியில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிதாமகர் மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

மகளிர் நிகழ்ச்சி

பாரதி நூற்றாண்டையும் சர்வதேச மாதர் தினத்தையும் முன்னிட்டு இ.மு.எ.ச. 27-3-82ல் தலைநகரில் மாதர் தினத்தை நடத்தியது. இது கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள கல்விக் கூட்டுறவு மண்டபத்தில் செல்வி. காசிப்பிள்ளை தலைமையில் திருமதி பத்மா சோமகாந்தனின் வரவேற்புரையுடன் ஆரம்பமாயிற்று. இதனை டாக்டர் திருமதி இந்நிரா சிவயோகம் தொடக்கிவைத்தார்.

தொழில் அதிபர் திரு.வி.ரி.வி. ஈஸ்வரன் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார்.

கல்வி அமைச்சைச் சேர்ந்த பிரதம கல்வி அதிகாரி கலாநிதி செல்வி சிரோன்மணி இராசரத்தினம் "பாரதியின் பார்வையில் பெண்கள்-சிறுவர்களின் பிரச்சனைகள்" என்னும் பொருள்பற்றியும்

யாழ் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் சித்திரலேகா மெளனகுரு
 “பாரதியும் மாதர் விடுதலையும்” என்னும் பொருள் பற்றியும்
 ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தினர். இதனைத் தொடர்ந்து
 கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது.

வர்த்தகப் பிரமுகர் ஜி.நாராயணசாமி விழாவுக்கு வந்திருந்தோர்
 அனைவருக்கும் நண்பகல் விருந்தளித்தார்.

பிற்பகல் நிகழ்ச்சிகள் பம்பலப்பிட்டி மிலாகிரிய சென்ற போலஸ்
 மண்டபத்தில் திருமதி பாலம் லட்சுமணன் தலைமையில்
 நடைபெற்றன. திருமதி வி.பி.கணேசன் வரவேற்புரை
 நிகழ்த்தினார்.

முதலில் இடம்பெற்ற பாடல் அரங்கில் வெள்ளவத்தை சைவ
 மங்கையர் கழகம், விவேகானந்தா பாடசாலை மாணவிகள் பாரதி
 பாடல்களால் இசைவிருந்தளித்தனர். அடுத்து நடந்த கதையரங்கில்
 பத்மா சோமகாந்தன், குறமகள் அருண் விஜயராணி, அன்னலட்சுமி
 இராஜதுரை ஆகியோர் தமது கதைகளை வாசித்தனர்.

இதனைத் தொடர்ந்து பட்டி மன்றம் நடைபெற்றது. “பாரதி
 விரும்பிய பெண் விடுதலையும் நவீன மாதர் சுதந்திர இயக்கமும்
 ஒன்றா?” என்னும் தலைப்பில் நிகழ்ந்த இப்பட்டி மன்றத்தில்
 திருமதிகள் லலிதா நடராஜன், அன்னபூர்ணம் பேரின்பராசா,
 ஸ்ரீமதி செல்வி திருச்செந்தூரன் புவனேஸ்வரி அருணாசலம்,
 செல்வி வள்ளிநாயகி கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.

பின்னர் நிகழ்ந்த உரையரங்கில் பேராசிரியர் எச்.டபிள்யூ.தம்பையா
 அவர்களின் தலைமையில் பேராசிரியர் க.கைலாகபதி
 சிறப்புரையாற்றினார்.

சிறப்புச் சொற்பொழிவு

19-6-82ல் கொழும்பு விவேகானந்தா மகாவித்தியாலய மண்டபத்தில்
 பாரதி நூற்றாண்டு விசேஷச் சொற்பொழிவு ஒன்று
 நிகழ்த்தப்பட்டது. வித்தியாலய உப அதிபரும் கலை இலக்கிய
 ஆய்வாளருமான சபா.ஜெயராசா தலைமையில் நடைபெற்ற
 இந்நிகழ்ச்சியில் “பாரதிக்குப் பின்” என்னும் தலைப்பில்
 நாவலாசிரியர் இளங்கீரன் இச்சிறப்புச் சொற்பொழிவை
 நிகழ்த்தினார்.

இரண்டாம் கட்ட விழா

பாரதி நூற்றாண்டு விழாவின் இரண்டாவது கட்ட முதல் நிகழ்ச்சி கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடந்தது.

1-8-82ல் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவரும் "ஜனசக்தி" ஆசிரியருமான தா.பாண்டியன் எம்.ஏ.எல்., எல்.பி., பேராசிரியர் க.கைலாசபதி ஆகியோர் உரை நிகழ்த்தினர். பெருந்திரளான மக்கள் கூடியிருந்த இவ்விழாவுக்கு முன்னாள் நீதியரசர் வி.சிவசுப்பிரமணியம் தலைமை வகித்தார்.

கலையரசுக்கு அஞ்சலி

4-8-82ல் இ.மு.எ.ச. பாரதி நூற்றாண்டு விழா தேசியக் குழுவின் கலைப் பிரிவின் செயலாளர் அந்தனிஜீவா ஏற்பாட்டில் கலையரசு சொர்ணலிங்கத்தின் மறைவுக்காக அஞ்சலிக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. கொழும்பு விவேகானந்தா மகாவித்தியாலய மண்டபத்தில் கொழும்பு கலைச்சங்கச் செயலாளர் கே.பாலச்சந்திரனின் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்வஞ்சலிக் கூட்டத்தில் நாடகக் கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் உரை நிகழ்த்தினர்.

சட்டக்கல்லூரியில்

18-9-82ல் இ.மு.எ.ச.வின் அனுசரணையுடன் கொழும்பு சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றம் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை நடத்தியது.

நீதியரசர் அல்ஹாஜ் எம்.எம்.அப்துல்காதர் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் பட்டிமன்றம், கவியரங்கு, இசையரங்கு ஆகியன இடம்பெற்றன.

"மகாகவி பாரதி தேசியக் கவிஞனா, தமிழ் எழுச்சிக் கவிஞனா?" என்றும் தலைப்பில் நடைபெற்ற இப்பட்டி மன்றத்தில் இளங்கீரன் பொ.கிருஷ்ணசாமி, சட்டத்தரணி கனக மனோகரன், கவிஞர் முத்துமீரான், சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றச் செயலாளர் ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.

சில்லையூர் செல்வராசனின் தலைமையில் கவியரங்கும், பாரதி

பாடல்களைக் கொண்ட விசேஷ இசையரங்கும் நடைபெற்றன. பேராசிரியர் கைலாசபதி சிறப்புரை நிகழ்த்தினார்.

1982 டிசம்பரில் இளங்கீரன் எழுதி அவரும் அந்தணிஜீவாவும் நெறிப்படுத்தித் தயாரித்த "மகாகவி பாரதியார்" நாடகம் கொழும்புடவர் மண்டபத்தில் அரங்கேறியது.

இறுதிக்கட்ட விழா

முன்று கட்டங்களிலான மகாகவி பாரதி நூற்றாண்டு விழாத்திட்டத்தின் இறுதிக்கட்டம் கொழும்பில் 1983 மார்ச் 19, 20 ந்திகதிகளில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளுடன் ஆரம்பமாயிற்று.

இவற்றில் கலந்து கொள்வதாக அழைப்பின்பேரில் அறிஞரும் நூலாசிரியருமான பேராசிரியர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், கவிஞரும் கதாசிரியரும் விமர்சகருமான சிதம்பர ரகுநாதன், பிரபல நூலாசிரியை ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோர் தமிழகத்தில் இருந்து வந்தனர்.

முதல்நாள் சனிக்கிழமை நிகழ்ச்சிகள் கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடைபெற்றன.

காலை 9 மணிக்கு ஆரம்பிக்கப்பட்ட விழாவின் முதல் நிகழ்ச்சியாக ஈழத்து எழுத்தாளரின் புகைப்பட, புத்தக, பத்திரிகை கண்காட்சிகள் இடம்பெற்றன. முன்னைநாள் கௌரவ சபாநாயகர் அல்ஹாஜ் எம்.ஏ.பாகீர் மாக்கர், கலாசார அமைச்சின் மேலதிக செயலாளர் எச்.டபிள்யூ.அபயரத்தின் ஆகிய இருவரும் தொடக்கி வைத்தனர்.

எழுத்தாளர் லெ.முருகபூபதி, வேல் அமுதன் இருவரின் தலைமையில் இயங்கிய புத்தக-புகைப்படக் கண்காட்சிக் குழுக்கள் தமது கடும் முயற்சியினாலும் திறமையாலும் இக்கண்காட்சிகளை செம்மையாகவும் சிறப்பாகவும் அமைத்திருந்தது. பாரதியாரின் கையெழுத்தைக் கொண்ட போட்டோ பிரதிகளும் கண்காட்சியில் இடம் பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக் கண்காட்சிக்கு இந்தியத் தூதரகம் பாரதி சம்பந்தப்பட்ட பல பொருட்களைத் தந்துதவியதையும் இங்கு சொல்லியாக வேண்டும்.

கண்காட்சி தொடக்கி வைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கருத்தரங்கு நிகழ்ந்தது. கருத்தரங்கை நீதியரசர் அல்ஹாஜ் எம்.எம்.அப்துல்காநர்

அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தார். திருமதி யோகா பாலச்சந்திரனின் வரவேற்புரையுடன் கவிஞர் இ.முருகையனின் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் "ஈழத்துக் கவிதை இலக்கியத்திலும், தமிழ் இலக்கியத்திலும் பாரதியின் தாக்கம்" என்றும், பொருள் பற்றி சில்வையூர் செல்வராசனும், "தமிழக கவிதை இலக்கியத்தில் பாரதியின் தாக்கம்" பற்றி சிதம்பர ரகுநாதனும் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர்.

இடைவேளைக்குப் பின் சுபைர் இளங்கீரனின் தலைமையில் கருத்தரங்கு தொடர்ந்து நடைபெற்றது. பேராசிரியர் எஸ்.தில்லைநாதன் "ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கியத்தில் பாரதியின் தாக்கம்" பற்றியும் திரு சபா.ஜெயராசா "ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகளில் பாரதியின் தாக்கம்" பற்றியும் பேராசிரியர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் "தமிழ் இலக்கியப் போக்குகளில் பாரதியின் தாக்கம்" பற்றியும் ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தினர். திரு.கே.சண்முகலிங்கம் "பாரதி ஆய்வு" என்றும் தலைப்பில் ஆய்வறிக்கையை சமர்ப்பித்துப் பேசினார். முழுநாளும் நடந்த இக்கருத்தரங்கில் சபையில் குழுமியிருந்த எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய அபிமானிகள், கலைஞர்கள் பலர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தியோரிடம் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

இறுதியில் பேராசிரியர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், சிதம்பர ரகுநாதன், திருமதி ராஜம் சிருஷ்ணன் ஆகியோரின் முன்னிலையில் இளங்கீரனின் "மகாகவி பாரதியார்" நாடகம் இரண்டாம் முறையாக மேடையேறியது.

மறுநாள் 20.3.63 ஞாயிற்றுக்கிழமை கொழும்பு கதிரேசன் மண்டபத்தில் விழாவின் இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகள் நீதியரசர் எச்.டபிள்யூ தம்பையா அவர்களின் தலைமையில் பிற்பகல் 4.30க்கு ஆரம்பமாகியன. திரு.பிரேமஜி ஞானசுந்தரனின் வரவேற்புரையைத் தொடர்ந்து "பாரதி பதய" என்றும் சிங்கள நூல் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. திரு.லில் குணசேகரா வெளியிட்டுரையையும் டாக்டர் திருமதி இந்திரா சிவயோகம் பாராட்டுரையையும் வழங்கினர்.

பாரதி நூற்றாண்டையொட்டி வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளின் அனுசரணையுடன் நடத்திய சிறுகதை, குறநாவல், கவிதை போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற படைப்பாளிகளான செ.யோகநாதன், செங்கையாழியான், பிரோஸா ஹுசைன் ஆகியோருக்கு தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் இ.சிவகுருநாதனும் வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் கே.சிவப்பிரகாசமும் பரிசுகளை வழங்கினர்.

இதனையடுத்து சொற்பொழிவுகள் ஆரம்பமாயின. முன்னை நாள் பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அ. அமிர்தலிங்கம், பேராசிரியர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன், சிதம்பர ரகுநாதன், வி. பொன்னம்பலம், திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் ஆகியோர் சிறப்புரை நிகழ்த்தினர்.

தலைநகரில் மட்டுமின்றி இ. மு. எ. ச. வின் அனுசரணையுடன் யாழ்ப்பாணம், கண்டி, வவுனியா, மட்டக்களப்பு, கல்முனை, அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக்கல்லூரி ஆகியவற்றிலும் பா. நா. விழாக்கள் நடைபெற்றன. இவ்விழாக்களில் பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணன், சிதம்பர ரகுநாதன், இராஜம் கிருஷ்ணன், இளங்கீரன், வெ. முருகபூபதி, அந்தனிஜீவா கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர்.

இவை தவிர கொழும்பில் மாதர் சந்திப்பு, சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் கலந்துரையாடல், கொழும்பு விவேகானந்தா மண்டபக் கூட்டம், நீர்கொழும்பு, சிலாபம் எழுத்தாளர்கள் சந்திப்பு முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இ. மு. எ. ச. ஏற்பாட்டில் நடைபெற்றன.

ஐசைக் கலவரத்திற்குப் பிறகு

பாரதி நூற்றாண்டு இறுதிக்கட்ட நிகழ்ச்சிகள் 1983 மார்ச்சில் நிறைவேய்தியதும் இ. மு. எ. ச. அடுத்துச் செய்ய வேண்டிய வேலைத்திட்டங்களை வகுப்பதிலும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகளை ஆராய்வதிலும் கவனம் செலுத்தியது.

இதன் மத்தியில் ஐசைக் கலவரம் வெடித்தது.

1983 ஜூலையில் நடந்த இனக்கலவரமும் அதன் விளைவுகளும் எல்லோருக்கும் தெரியுமாதலால் இங்கே விபரிக்கத் தேவையில்லை. கலவரத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றாக இ. மு. எ. ச. வின் செயற்பாடும் தடைப்பட்டது. சமார் இரண்டரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1985 நவம்பரில் அது மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கியது.

முதல் நிகழ்ச்சியாக ஒரு சொற்பொழிவை 1985 நவம்பர் 11ந் திகதி ஏற்பாடு செய்தது. கொழும்பு முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் நடந்த இந்நிகழ்ச்சியில் வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் ஆ. சிவநேசச்செல்வன் "சமுதாய மாற்ற காலகட்டத்தில் எழுத்தாளர் பணி" என்னும் பொருளில் உரையாற்றினார். அவரது உரையில் இடம்பெற்ற சுருத்துக்கள் இ. மு. எ. ச. ஆரம்பத்தில் பிரகடனப்படுத்திய கொள்கைகளைப் பிரதிபலிப்பதால் சுருக்கமாக இங்கே தரப்படுகின்றன.

அறிவுப்பாதையில் நாட்டு மக்களை இட்டுச் செல்லும் பணி

எந்தவொரு நாட்டிலும் அறிஞர் குழாத்தைச் சார்ந்த தொன்று. அது போன்று மனிதாபிமானமுள்ள உணர்வுகளைக் கிளரச் செய்யும் எழுத்துக்களால் சமுதாயத்தை வழிடத்தும் பணி எழுத்தாளர்களைச் சார்ந்தது.

வாழ்க்கை நிலைமைகளிலே காலந்தோறும் ஏற்படும் மாற்றங்களே சமூக மாறுதல்களாகப் பரிணமித்து புதிய போக்குகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

வரலாறு ஒரு சமூக விஞ்ஞானம். அதற்குத்துணை நிற்பது விஞ்ஞான ரீதியிலான ஆய்வும் இலக்கியமும் கலைகளுமாகும்.

மக்களின் இலட்சியங்கள் ஓர் எழுத்தாளனுக்கோ அல்லது கவிஞனுக்கோ அந்நியமானதாக இருக்கக் கூடாது. அப்படியிருந்தால் மிகவுயர்ந்த இலட்சியத்திற்காக போராடுபவனாக அவனைக் கருத்திற்கொள்ள முடியாது.

எழுத்தாளன் தனது நாட்டின் நலன்களையும் தனது மக்களின் அபிலாஷைகளையும் உணர்ந்தறிவதோடு மட்டுமல்லாது ஏனைய மக்களின் இன்பதுன்பங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளும் போதுதான் மகோன்னதமான தார்மிக கோட்பாடுகளுக்கும் பணிபுரியும் மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டவன் என்றும் தர்மத்தின் பக்கம் நின்று போராடத் தயாராக இருப்பான் என்றும் கூறிக்கொள்ள முடியும்.

நல்ல கோஷங்களை, குறிக்கோள்களை அணியலங்காரத்தோடு பாடிவிடலாம். தாழ்த்தப்பட்டோருக்காகவும், ஒடுக்கப்பட்டோருக்காகவும் பரிந்துபேசி காரசாரமாகக் கொட்டி முழக்கிவிடலாம். தனக்குச் சன்மானம் அளிக்கும் பதிப்பகத்தார் கேட்டுக்கொண்டபடி உணர்ச்சிக் கிளூ கிளூப்புக்களை எதிர்போக்கியிருக்கும் ரசிகப்பெருமக்களின் விருப்பத்தை எழுதிக் குவித்து விடலாம். அல்லது யாருக்கும் விளங்காத இலக்கியப் பரிசோதனைகளிலே பண்டிதத்தன்மான சண்டப்பிரசண்டவாதப் பிரதிவாதங்களிலே தீவிரமாக இறங்கிவிடலாம். ஆனால் ஓர் எழுத்தாளன் என்ற முறையிலே இவ்வாறு நடந்து கொண்டால் அது, பிரஜை என்ற முறையில் அவனுக்குள்ள கடமைக்கு ஒத்ததாக இருக்க முடியாது.

சுதந்திரத்திற்கும் மனித உரிமைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் குரல் கொடுக்கும் அதேவேளை இனவெறிக்கு எதிராக குரல் எழுப்பும் படைப்புகளை எழுத்தாளர்கள் எழுதவேண்டும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் வியட்நாமிய, தென்னாபிரிக்க கவிஞர்களை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

கொழும்புக் கிளை

இ.மு.எ.ச.வின் கொழும்புக் கிளை 1985 டிசம்பரில் புனரமைக்கப்பட்டு இயங்கத் தொடங்கியது. காவலூர் ராஜதுரை, தெளிவத்தை ஜோசப், அன்னலட்சுமி ராஜதுரை, முருகபூபதி, மேமன்கவி, யோகா பாலச்சந்திரன், ஆப்தீன் உட்பட மற்றும் பலரும் இதில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

1985 டிசம்பர் 28ல் கிளையின் செயலவை கூடி செயற்பாட்டிற்கான பின்வரும் வேலைத்திட்டம் ஒன்றைத் தாயாரித்து, விவாதித்து ஏற்றுக்கொண்டது.

1. புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்துப் பயிற்சி வழங்கும் விதத்தில் பயிற்சி முகாம்களை நடத்துவது.
2. தரமான தமிழ்ச் சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து அவற்றை பிற மொழிகளில் பெயர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல்.
3. கொழும்புக் கிளையின் வேலைத்திட்டங்களைச் செயற்படுத்த நிதி திரட்டுவது.
4. சகோதர எழுத்தாளர் அமைப்புகளினால், அல்லது சங்க எழுத்தாளர்களினால் வெளியிடப்படும் நூல்களில் கணிசமான அளவு பிரதிகளை விற்று உதவுவதல்.
5. எழுத்தாளர், வாசகர் சந்திப்புகளையும், இலக்கிய விமர்சன அரங்குகளையும் நடத்துவது.
6. உறுப்பினர்கள் மத்தியில் நூல்பரிவர்த்தனை ஒழுங்குகளைச் செய்வது.
7. இ.மு.எ.ச. இலக்கியக் கருத்தரங்கை தலைமைக் குழுவுடன் இணைந்து நடத்துவது.
8. புதிய உறுப்பினர்களை திரட்டுவது.
9. இ.மு.எ.ச.வின் தலைமைக் குழுவுடன் இணைந்து அதன் செயற்பாடுகளிலும் உதவுவது.
10. வகவம் மாதாந்தம் நடத்தும் கவியரங்கினைப்போல கதையரங்கு ஒன்றினை நடத்த சகோதர இலக்கிய அமைப்பு மூலம் ஏற்பாடு செய்வது, மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் உத்தேசித்துள்ள மாநாட்டிற்கான உதவிகளை வழங்குவது. தொடர்ந்து சொற்பொழிவுகளை நடத்துவது.

செய்திக் கதிர்

இ.மு.எ.ச. தனது ஸ்தாபன வெளியீடான புதுமை

இலக்கியத்தோடு "செய்திக்கதிர்" என்னும் மாதாந்தம் வெளியிட்டு வந்த செய்திக்கதிர் இடை நின்றிருந்தது. அதனை மீண்டும் வெளியிடத்தொடங்கியது. குறிப்பிடத்தக்க கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள், எழுத்தாளர் கலைஞர் சம்பந்தமான செய்திகள், ஸ்தாபனம் தொடர்பான தகவல்கள், கருத்துக்கள், புதிய நூல்கள் இவை பற்றிய செய்திகளைத் திரட்டித் தர ஆரம்பித்தது. 1985 நவம்பரில் மீண்டும் வெளிவர ஆரம்பித்த செய்திக்கதிரின் தலையங்கம் கீழ்வருமாறு இருந்தது.

இனப்பிரச்சனைக்கு

தீர்வு உடன்காணப்பட வேண்டும்:

"இலங்கையில் தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு ஜனநாயகத்தீர்வு உடனடியாகக் காணப்படாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துகள், தேசிய அச்சுறுத்தல்கள் பற்றி 1975 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய எழுத்தாளர் மாநாட்டின் போது என்னென்ன எச்சரிக்கைகளை அது விடுத்ததோ இவை அனைத்தும் இன்று நடைமுறை எதார்த்தமாகிவிட்டன.

வன்முறை வெடிப்பு, ஜனநாயகத்திற்கும் ஜனநாயக சுதந்திரங்களுக்கும் அச்சுறுத்தல், ஏகாதிபத்திய ஆதிக்க ஆபத்து, பொருளாதார நாசம், தேசிய முன்னேற்றத்தின் சீரழிவு இத்தியாதி ஆபத்துகள் குறித்து நாம் துரதிருஷ்டியுடன் விடுத்த அபாய அறிவிப்புகள் அனைத்தும் நிதர்சனமாகியுள்ளன.

தேசிய இனப்பிரச்சனையை ஜனநாயக கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில், பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் தீர்க்க வேண்டும் என்றும், இதை மறுத்தாலோ தாமதித்தாலோ தேசிய நாசமும் தேசிய வாழ்வின் சீர்குலைவும் தவிர்க்கப்பட முடியாதவையாகிவிடும் என்றும் முழுப் பிரக்ஞையுடன் நாம் எச்சரித்தோம். ஜனநாயகத் தீர்வுக்கான அடிப்படையாக ஒரு 12 அம்சத்திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்து, அதற்கு நாட்டிலுள்ள அனைத்து ஜனநாயக, முற்போக்குச் சக்திகளினதும் ஆதரவையும் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்தோம்.

ஆனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இத்திட்டம் நேர்மையுடன் செயற்படுத்தப்படாததாலும் நாம் கோடிகாட்டிய பாதையில் இணக்கப் பேச்சுவார்த்தையை சரியான முறையில் நடத்தாததாலும் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் சீர்குலைந்தன. இறுதி நம்பிக்கைகளும் தகர்ந்தன. நாட்டின் முன்போதல்கள் சாய்ந்து வீழ்ந்தன, சமுதாய முன்னேற்றம் எதிர்க்கிசையில் பிறழ்வுற்றது.

மாநாட்டின் பின் உள்ள இந்த ஒரு தசாப்தத்திற்குள் மூன்று இனச்சாக்காடுகள் நடந்தன. வன்முறை நாளாந்த வாழ்க்கை நடைமுறையாகி தேசிய வாழ்வு சீர்குலைந்தது. பொருளாதாரம் குட்டிச் சுவராகியது. ஜனநாயகமும் ஜனநாயக சுதந்திரங்களும் அச்சுறுத்தல்களுக்குள்ளாகின. ஏகாதிபத்திய ராணுவ-உளவியல்-பொருளாதார ஆதிக்க அச்சுறுத்தல் அபாயகரமான அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளது. அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் சின்னா பின்னாமாகின்றன. வாழ்கை அவலங்கள் யூதாகரமாக அதிகரிக்கின்றன. தேசிய செல்வத்தின் பெரும்பகுதி சகோதரச் சங்காரத்திற்கு ஏப்பம் விடப்படுகிறது. எதிர்காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகியுள்ளது. பேரழிவும் பெருநாசமும் அச்சுறுத்துகின்றன.

இத்தனைக்கும் பிறகேனும் ஏற்பட்டுள்ள போர் ஒய்வு வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. எனினும் அனாவசியமான அத்துமீறல்கள் நடைபெறுகின்றன. இவை உறுதியாகத் தவிர்க்கப்படவேண்டும். யுத்த நிறுத்தம் நேர்மையுடனும் நிலையறுதியுடனும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் இணக்கப் பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்ற அரசியல் - உளவியல் சூழல் உருவாக்கப்பட முடியும். குரோதங்களைத் தூண்டும், அவநம்பிக்கைகளை வளர்க்கும் பேச்சுகள், செய்கைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். போர் நிறுத்தம் அர்த்தமுள்ள அடுத்த நடவடிக்கைக்கு-அமைதித் தீர்வுக்கு வழிவிடவேண்டும்.

திம்புவில் முடிவுற்ற பேச்சுவார்த்தைகளை உடனடியாக திரும்பவும் ஆரம்பிக்க உறுதியான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவது அவசர அவசியம்.

நேச நாடுகளின் நல்லெண்ணமும் ஒத்துழைப்பும் உரிய முறையில் விரைவில் பயன்படுத்தப்படவேண்டும்.

இனப்பிரச்சனைக்கு ஜனநாயக கோட்பாடுகளுக்கும் ஜனநாயகப் பண்புகளுக்கும் அமையவே தீர்வு காணப்படமுடியும். (இவற்றையும் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்வு மார்க்கங்களையும் இ.மு.எ.ச. பொதுச்செயலாளர் வீரகேசரிக்கு அளித்த பேட்டி 8-9-85. - விரிவாக விளக்கியுள்ளது).

தமிழ் மக்களை தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பது, தமிழர் பிரதேசங்களின் முழுமையை ஏற்பது, தேசிய இனத்துக்குள்ள மீறப்படமுடியாத அடிப்படை உரிமையான சுயநிர்ணய உரிமையை ஒப்புக்கொள்வது ஆகியனவே தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வின் உதாசனம் செய்யமுடியாத தர்மங்கள் என்பதை நாம் ஆரம்பத்திலிருந்தே வலியுறுத்தியுள்ளோம்.

இனப்பிணக்குகள், இவற்றிற்குக் காரணமான இனப்பாகுபாடுகள், ஒடுக்குமுறைகள் மனிதநாகரிகத்திற்கும், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் எதிரிடையானவை. கலை, இலக்கியம் வளப்படுத்தும் மனித விழுமியங்களுக்கும் ஆன்மீக பெறுமானங்களுக்கும் இவை அச்சுறுத்தல்களை ஏற்படுத்தும்பவை.

ஆகவேதான் மீண்டும் இரத்தப்பெருக்கும் மனிதச் சாவுகளும் பொருள் நாசங்களும் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கவும், சுதந்திரத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் பாதுகாக்கவும் தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு உடனடியாகவும் தாமதமின்றியும் நல்லதோர் ஜனநாயகத்தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்றும் உடனேயே உயர் மட்டப் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறோம்.

இந்த நிகழ்வினை விரைவுபடுத்த, சமாதான ஜனநாயகத் தீர்வினை உறுதிப்படுத்த ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு அனைத்து ஜனநாயக, முற்போக்கு, மனிதாபிமான சக்திகளையும் கேட்டுக் கொள்கிறோம்”.

1986 ஜனவரியில் வெளியான செய்திக்கதிர் பின்வரும் தலையங்கத்தை தீட்டியது.

“பரந்து பரவும் சாவின் கருநிழல்கள் மரணத்தின் நிஷ்டூர ஓலங்கள், குதறப்படும் பெண்மையின் ஆவேச அனுங்கல்கள், தந்தையை-தாயை இழந்து வாடி உதிரும் மானுட மொட்டுக்கள், இளமையின் வசந்தத்திலேயே கருகிப் பொசுங்கும் யுகராகங்கள், எரியும் இல்லங்கள், சூறையாடப்படும் கடை கண்ணிகள், பிடிச்சாம்பலாகும் வயல்வெளிகள், உறவை உதறி எங்கோ தறிகெட்டு ஓடும் சொந்தபந்தங்கள், நீறுபூத்த நூல்நிலையங்கள், முடிக்கிடக்கும் கல்விக் கூடங்கள், இடியுற்ற ஆலயங்கள். மானுடத்தின் இந்த இடிபாடுகளுக்கு மத்தியிலேதான் இன்று எழுத்தாளன் நிற்கிறான். இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறது.

தன்னைச் சுற்றிலும் அக்கிரமம், அநீதி, அதர்மம், உன்மத்தம் கொண்டு ஊழிக் கூத்தாடும்போது, ஒடுக்குமுறையும் நரவேட்டையும் வெறித்தாண்டவம் ஆடும்போது, இந்த அவலங்களை அக்கிரமங்களைக் கண்டு மெளனித்துப் போக முடியாது, பாராமுகமாக இருக்க முடியாது. ஆசிய-ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களின் முதலாவது மாநாட்டு ஆவணம் அறைகூவி அழைத்தாற்போல் அவன் சமுதாயத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கும் எதிராக இழைக்கப்படும் அனைத்து அநீதிகளையும் எல்லாக் கொடுமைகளையும் எதிர்த்துத் தர்மாவேசத்துடன் போராட

வேண்டும்.

ஆகவேதான் எழுத்தாளர்கள், படைப்பாளிகள், பத்திரிகையாளர்கள் தம்மைச் சுற்றி நடந்து கொண்டிருக்கும் எல்லா அநியாயங்களையும் எதிர்த்து ஆத்மாவின் குரலை சத்திய வேட்கையுடன் எழுப்பக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். நடப்பு வாழ்வு; அதன் அவலங்கள், கோரங்கள், கொடுமைகள் அத்தனையுடனும் இலக்கியத்தில் வெளியிடப்பட வேண்டும். மனித குழறல்கள் எண்ணத்திலும் எழுத்திலும் சிலிர்த்து நிற்க வேண்டும். வாழ்வில், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில், இலட்சியத்தில் அதன் தர்மத்தில், அந்த தர்மத்தின் இறுதி வெற்றியில் எழுத்தாளர்களின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் நம்பிக்கையை ஊட்டவேண்டும்.

இருள் சூழ்ந்த இன்றைய நிலையில் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் மக்களுக்கு ஒளிக்கீற்றாக, வழிகாட்டும் விடிவெள்ளியாக ஞானத்தெளிவுடனும் ஆத்ம சுத்தியுடனும் வெளிவரவேண்டும். நிர்ப்பயத்துடனும் நிதானித்த சிந்தனையுடனும் சரியான பாதையைக் கோடிகாட்டிச் செல்ல வேண்டும்.

அந்தி, அடக்குமுறை, அக்கிரமம் தனியொரு புலத்தில் மட்டும் நடைபெறவில்லை. அது சமூக வாழ்வின் எல்லாக் களங்களிலும் நிஷ்டூரமாய் விரிந்து நிற்கிறது. ஆகவேதான் ஒர் அந்தியை எதிர்த்து நடத்தும் தர்மபோராட்டம் ஏனைய அந்திகளையும் எதிர்த்து கிளர்ந்தெழ வேண்டிய போராட்டமாக ராஜபாட்டை போட்டு முன்னேறிச் செல்ல முடியும்"

கருத்தரங்குகள்

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் நினைவுக் கருத்தரங்கை 1986 ஜனவரி 19ந் திகதி கொழும்பு முஸ்லிம் லீக் மண்டபத்தில் கொழும்பு கிளையுடன் சேர்ந்து இ.மு.எ.ச. நடத்தியது. நீதியரசர் கலாநிதி எச்.டபிள்யூ. தம்பையா அவர்களின் தலைமையில் நிகழ்ந்த இக்கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கமும் வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் ஆ.சிவநேசச்செல்வனும் நினைவுச் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினர்.

1986 பெப்பிரவரி 16ல் அ.ந.கந்தசாயியைப் பற்றிய கருத்தரங்கை நடத்தியது.

"அ.ந.க.- நால்வர் நோக்கில்" என்னும் தலைப்பில் நடந்த இக்கருத்தரங்கில் சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.எம்.பி. முகைதீன்,

காவல்துறை ராசதுரை, அந்தனிஜீவா ஆகியோர் உரையாற்றினர்.

அறிவு வட்டம்

இ.மு.எ.ச.வின் முடிவின் பிரகாரம் எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, அறிவியல் விஷயங்களில் பரிச்சயத்தையும் பரந்த அறிவையும் அளிக்கும் நோக்குடன் அறிவுவட்டம் என்ற ஒரு அமைப்பு நிறுவப்பட்டது. தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் சிவகுருநாதன், வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் சிவநேசச்செல்வன் உட்பட பல அறிஞர்களையும் சமூகவியாலாளர்களையும் சட்டத்தரணிகளையும் எழுத்தாளர்களையும் உள்ளடக்கிய இவ் அமைப்பின் தலைவராக வி.கணபதிப்பிள்ளையும் உபதலைவராக பி.பி.தேவராஜனும் செயலாளராக தர்மானந்தசிவமும் செயற்பட்டனர்.

இந்த அமைப்பின் முதலாவது கருத்தரங்கு கொழும்பு முஸ்லிம் லீக் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இதில் திரு பி.பி.தேவராஜன் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் பிரச்சனைகள் பற்றி வரலாற்று பூர்வமான ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். இந்த உரையைத் தொடர்ந்து கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டவர்களின் காத்திரமான கருத்துப்பரிமாறல்கள் இடம் பெற்றன.

1986 செப்டம்பர் 8ல் ஓர் கருத்தரங்கை அறிவுவட்டம் நடத்தியது. அதிகாரப் பகிர்வும் நிர்வாகப் பரவலாக்கமும் என்னும் தலைப்பில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் டி.டபிள்யூ.ஈ.குணசேகர, முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ் எஸ்.எச்.எம்.அஷ்ரப், பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான விரிவுரையாளர் எஸ்.செல்வராசா ஆகியோரால் ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. வட-கிழக்கு இணைந்த ஒன்றுபட்ட தமிழ் மாநிலம் என்ற கருத்து இவ் அரங்கில் வலியுறுத்தப்பட்டது.

மாதர் அணி

மார்ச் 8ந் திகதி உலகரீதியில் அனுஷ்டிக்கப்படும் சர்வதேச மாதர் தினத்தை ஒட்டி இ.மு.எ.ச.வும் இதன் துணை அணியான அறிவு வட்டமும் ஒரு மாதர் கருத்தரங்கை நடத்தின. இதில் மாதர் பிரச்சனைகள் பற்றி கலாநிதி ராதிகா குமாரசுவாமி ஆய்வுறிக்கை சமர்ப்பித்தார். கூட்ட இறுதியில் இ.மு.எ.ச.வின் ஆலோசனை

யின் பேரில் கலை, இலக்கியம், சமூகவியல் துறைகளைச் சேர்ந்த மாதர்களின் அமைப்பு ஒன்றை நிறுவுவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. கலாநிதி ராதிக்கா குமாரசுவாமியைத் தலைவராகவும் திருமதி யோகா பாலச்சந்திரனைச் செயலாளராகவும் கொண்ட பெண்கள் கழகம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் செயற்குழுவுக்கு பிரபல பெண் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், விரிவுரையாளர்கள், சமூக சேவகிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

இனப்பிரச்சனை - விசேஷ மாநாடு

ஈழத்து தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் புதிய பரிமாணத்தையும் வீச்சையும் பெற்ற பின்னணியில் இப்பிரச்சனையில் இ.மு.எ.ச.வின் நிலைப்பாட்டை விளக்கும் நோக்குடன் இனப் பிரச்சனை பற்றிய ஒரு விசேஷ மாநாடு 1976 செப்டம்பர் 17ஆம் திகதி நல்லூரிலுள்ள ஆறுமுகநாவலர் நினைவு மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. பெருந்தொகையான எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும், தமிழ் பிரமுகர்களும் பல்வேறு இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் இதில் கலந்து கொண்டனர். மாநாட்டிற்கு பேராசிரியர் சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) தலைமை வகித்தார். புத்தக கண்காட்சியை மாநகரசபை விசேஷ ஆணையாளர் திரு.சிவஞானம் திறந்து வைத்தார். முதுபெரும் எழுத்தாளர் வரதர் குத்துவிளக்கேற்றி மாநாட்டை ஆரம்பித்து வைத்தார். யாழ்.பல்கலைக்கழக வேந்தர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் துவக்க உரை நிகழ்த்தினார். ஈழத்துச் சோமுவின் வரவேற்புரையைத் தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச. பொதுச்செயலாளர் பிரேம்ஜி மாநாட்டு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து நீண்ட விளக்க உரை நிகழ்த்தினார்.

தமிழ் மக்களது போராட்டத்தின் தர்ம நியாயத்தை தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவிய அவர் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் உரிமைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்ட வடிவத்தை எடுத்தமைக்கான முழுப் பொறுப்பும் இலங்கையை ஆட்சி செய்த பேரினவாத ஆட்சியாளர்களையே சாரும் என்றார். வரலாறுகாணாத வீரத்துடனும் நிகரற்ற தியாகத்துடனும் நடைபெறும் போராட்டம் ஐக்கியம், கட்டுப்பாடு, பிசகற்ற போருபாயங்களுடன் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டால் தமிழினத்தின் தர்மப் போராட்டம் வெற்றியீட்டுவது நிச்சயம் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தார்.

மாலை அமர்வில் அறிக்கை மீது விரிவான, சூடான கருத்துப்

பறிமாறல் நடைபெற்றது. விரிவுரையாளர் நா. சுப்பிரமணியம் உட்பட பலர் உரையாற்றினர். மாநாட்டில் பங்கு பற்றியவர்கள் மத்தியிலிருந்து கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. இவற்றிற்குப் பதிலளித்த இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளர் "தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் போராட்டம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் திசையைமைவைக் கொள்ளும் போது, முன்னணிப் படையின் போராட்டம் என்ற நிலையிலிருந்து லட்சோப லட்சம் பொது மக்கள் பங்குபற்றும் போராட்டமாக மாறும் போது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினது மாத்திரமல்ல, அனைத்து முற்போக்கு சக்திகளினதும் ஆதரவைப் பெறும்" என்றார். இந்த விளக்கத்தை மாநாட்டு அறிக்கையில் சேர்த்துக் கொள்வது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஒரு திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்து மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா உரையாற்றினார்.

பிரபல கவிஞர்கள் பங்கு பற்றிய கவியரங்குடன் மாநாடு நிறைவேய்தியது.

நன்றி

இந்நூல் வெளிவரத் துணை நின்ற

எம். ரங்கநாதன்
 துரை விஸ்வநாதன்
 ஸ்ரீதர் சிங்
 எச். எச். விக்கிரமஸிங்ஹ
 என். சோமகாந்தன்
 பி. பரமேஸ்வரன்
 மேமன் கவி
 எம். எம். சமீம்
 சு. முரளிதரன்
 அந்தனி ஜீவா

ஆகியோருக்கும்
 பல்வேறு வழிகளில்
 ஒத்துழைப்பு நல்கிய
 நண்பர்களுக்கும்
 எமது இதயபூர்வமான
 நன்றிகள்.

- எ. கூ. ப

நின்று

தெனியான்

கடவுள்களே யா
கடவுள்களே யா
யார் கடவுள்
யுள்ளவர்க்கிடே . கா . கா
கடவுள்களே யா
கடவுள்களே யா

புதுமை இலக்கியம்

இ.மு.எ.ச.ஏடு

கடவுள்களே யா
கடவுள்களே யா
யார் கடவுள்
யுள்ளவர்க்கிடே . கா . கா
கடவுள்களே யா
கடவுள்களே யா

18.11.1904

தெனியான்

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்